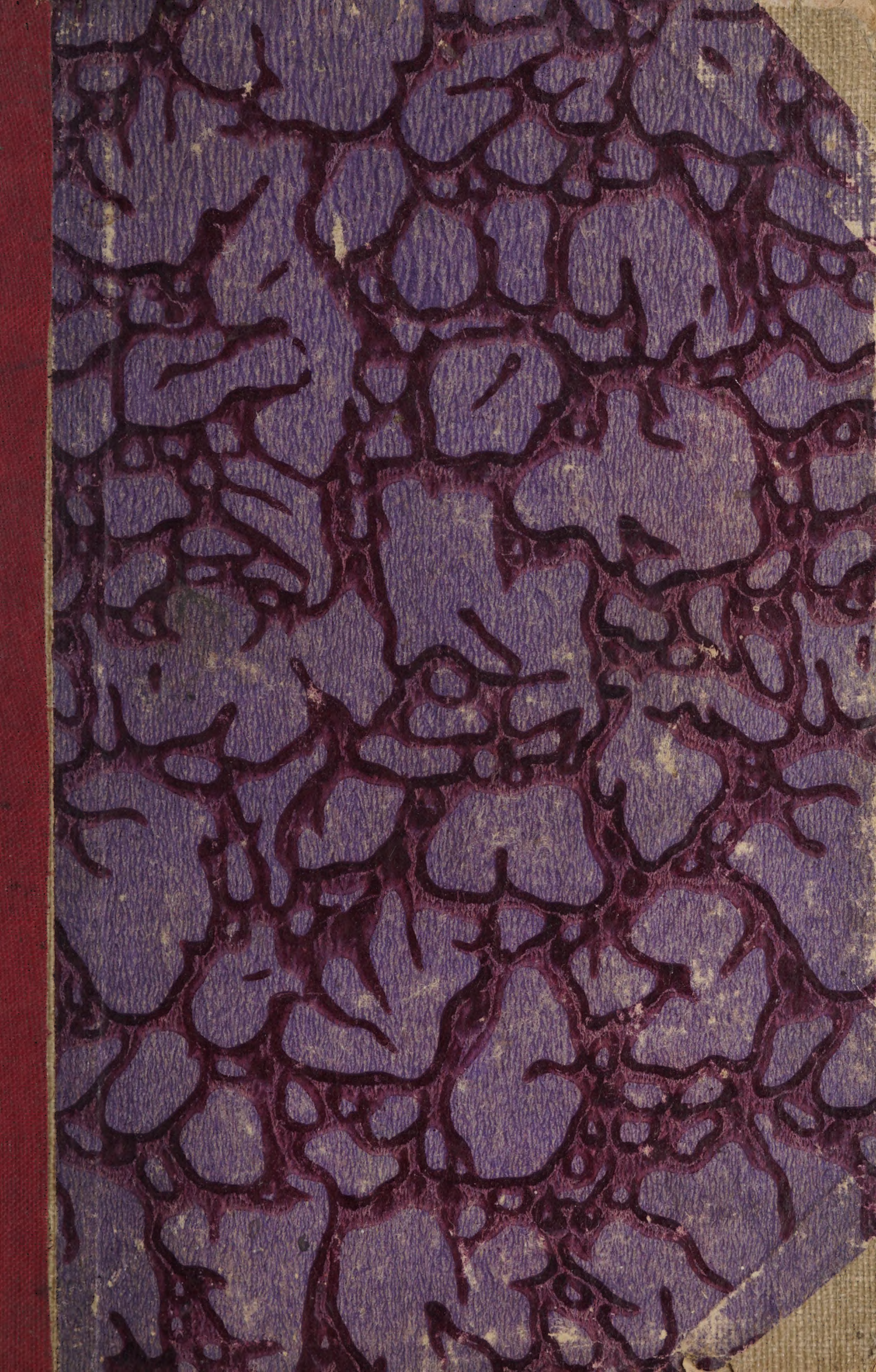
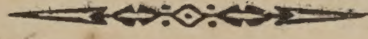

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மைவிளக்கம்.

யாழ்ப்பாணம்

மேலைப்புலோலி

ஸ்ரீலஸ்ரீ-நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

சென்னை - இராயப்பேட்டை,

ஸ்ரீ பால சுப்பிரமணிய பக்தஜனசபை அத்தியக்ஷர்

திரு. வி. உலகநாத முதலியார் அவர்களால்

சென்னை:

டைமண்ட் அச்சுக்கூடத்திலும்

வைஜயந்தி அச்சுக்கூடத்திலும்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

ஆனந்தஹு சித்திரைமீ.

1914.

பதிப்புரை.

சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்.

இந்நூல் சிவவிளக்கம், க்ஷேத்திராலய விளக்கம், மகோற்சவ விளக்கம் என முப்பாகங்களையுடையது.

சிவ விளக்கத்திலே சைவசித்தாந்த சாத்திர பிரபாவம், பதி பசு பாச உண்மை, "சிவ" என்னும் வாக்கிய விசேடம், அதில் ஒவ்வோர் தாதுக்களினின்றுந் தோன்றும் அர்த்தங்கள், அவ்வாக்கியம் பதிக்காகுந் தன்மை, சிவ சொரூப பேதங்களின் தெளிவு, அவரது திருமுக முதலிய அங்க பிரத்தியங்கங்களின் உண்மைகள், அவர் சிகை, உபவீதம், சந்திரன், இடபம், ஸ்திரீபுஞ்ச நபுஞ்சக வடிவம், திரிநேத்திரம், அட்டமூர்த்தம், மான், மழு, சூலம், வாள், வச்சிரம், பாசம், தமருகம் முதலிய சாங்க உபாங்கங்களைக் கொண்ட காரணம், அவற்றின் ஞானார்த்த உண்மைகள் விரிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

க்ஷேத்திராலய விளக்கத்திலே, சரியை கிரியை யோக ஞான சாதன உண்மை, க்ஷேத்திராலய மகிமை, அந்தரியாக பூசா விசேடம், சரீரஅண்ட சமவுண்மை, க்ஷேத்திர உண்மை, கைலாசம், சிவலோகாதி முத்திகள், தீர்த்தங்கள் என்பவற்றின் உண்மைகள், ஆலய கர்ப்பக்கிருகம், மண்டபங்கள், கதவு, சபைகள், தூபி, துவசத்தம்பம், தேவமூர்த்தங்கள், சிவலிங்கம், நந்தி, பலிபீடம், திருவாசி, திரைச்சீலை யாதியவற்றின் தத்துவார்த்தங்கள் பேசப்பட்டிருக்கின்றன.

மகோற்சவ விளக்கத்திலே பிரதக்ஷிணம், சிவதரிசனம், அபிடேகம், திருப்பள்ளித் தாமம், முரசு முதலிய வாத்தியங்க ளிசைத்தல், கீதம்பாடல், சோடசோபசாரம், பஞ்சோபசாரம், யாகம், கும்பம் என்பவற்றின் ஞானார்த்தங்கள், அயனம், சங்கிராந்தி, விஷு, கிரகணம், அமாவாசி, பௌர்ணமி என்னுங் காலங்களைத் தேகத்திற் றெரியும் உண்மை, துவசாரோகண மகாத்மியம், கo-கக-உக என்னுந் தினங்களிற் செய்யப்படும் மகோற்சவங்களின் காரணங்கள், விருக்ஷதடிச் சேவை, சூரிய சந்திர பிரபாகாரம், நந்தி வாகனம், பூதவாகனம், பல்லக்குச் சேவை, நாகவாகனம், இலிங்காகாரம், இடபவாகனம், யானை வாகனம், இரதம், அசுவ வாகனம் என்பவற்றின் ஆரோகண வுண்மை, பிக்ஷாடனமூர்த்தம், திருநடனம் முதலிய திருக்காட்சிகளின் உண்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்துணை அரிய விடயங்கள் அடங்கப்பெற்றுள்ள இந்நூல் யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி நா. கதிரைவேற் பிள்ளை யவர்களால் இயற்றப்பட்டது. இதனை யவர் யாத்தபோது அவரது வயது இருபத்து மூன்று. அவர் 1871-ம் ஆண்டிற் றோன்றி 1907-ம் ஆண்டிற் சிவனடி சேர்ந்தவர். அவரது சாத்திர ஆராய்ச்சியின் நுண்ணுணர்வை விளக்க இந்நூலொன்றே சாலும்.

இந்நூலாசிரியர் தொல்காப்பிய முதலிய நல்லிலக்கணங்களினும், பண்டைத் தமிழ்ச் சங்க நூல்களினும் பெரும்புலமையுடையவரா யிருந்தனரென்பது அவர் கோத்த * தமிழ்ப் பேரகராதியானும், அவர் கண்ட கூர்மபுராண சிவராத்திரி புராண உரைகளானும் இனிது விளங்கும்.

இப்புராண உரைகளைக் கண்ணுறும் புலவர்கள் "இவ்வுரைகளை முற்றுறச் செய்யாது மதவாதத்திலேயே காலங் கழித்தனரே. தமிழ்வளம் அருகும் இக்காலத்து இனியெவரே இத்தகைய அரிய உரைகளை யெழுதி யுதவப் போகின்றார்" என வருந்தி யிரங்குவதை யின்றுங் காணலாம்.

கதிரைவேற் பிள்ளை யவர்கள் சைவ சமயத்திற் பெரும் பற்றுடையவரா யிருந்தமையானும், வாத சபைகளிலேறித் தம்மத நிறுவக் காலநிலைமையான் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருந்தமையானும் அவரது கலைப்புலமை பெரிதும் உலகத்திற்குப் பயன்படாதொழிந்தது.

பிள்ளையவர்கள் தாம்மேற்கொண்ட சமய வாதங்களை யொருவாறு ஒழித்து, மேற்போந்த புராணங்கட்கும், திருத்தணிகைப் புராணத்திற்கும் உரை வரைய முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தபொழுது இவ்வுலகை நீத்தது சாலவு மிரங்கத்தக்கதே.

இவ்வரிய சிறு நூல் எங்கணுங் கிடைத்தல் அரிதாய்விட்டமையானும், சைவர்கட்குப் பெரும் பயன் விளைப்பதொன்றாயிருக்கின்றமையானும், சில ஆண்டுகளாகப் பல அடியார்கள் இதனை வெளியிட என்னைத் தூண்டிக்கொண்டிருந்தமையானும் "செந்தமிழ்ச் சிந்தாமணி" யென்னும் மாதாந்த சஞ்சிகையில் இதனைச் சிறிது சிறிதாக வெளிப்படுத்திப் பூர்த்தி செய்தேன்.

இங்ஙனம்:

1—5—14 திரு. வி. உலகநாத முதலியார்.

* இவ்வகராதி சில மாறுதல்களோடு தமிழ்மொழி யகராதி என்னும் பெயர்கொண்டு தமிழுலகில் நிலவி உலவா நிற்கின்றது.

சிறப்புப்பாயிரம்.

புரசை ம-ா-ா-ஸ்ரீ அஷ்டாவதானம்
சபாபதி முதலியார் மாணுக்கரும்
சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் பிரதம தமிழ்ப் பண்டிதரும் ஆகிய

திரு. சின்னசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

மேருவரைச் சிகரமவற் றொன்றனிலத் துற்றதெனு மேலோ ரேத்துஞ்
சீருலவு திருநாடு கேதீச மேமுதலாஞ் சிவத லங்க
ளாருமுயர் வமரீழ நாடதனிற் புலோலியெனு மம்ப திக்க
ணீருலவு கங்கைகுலம் விளங்கவரு நாகப்பர் நெடுந்த வத்தின்.

பயனனைத்து மோருருவாய்ப் பாருலகி லுதித்ததெனுப் பண்போர் சாற்றும்
நயகுணனு னயமனைத்து முணர்கதிரை வேற்பிள்ளை நம்பன் பாதாம்
புயமலர்க ணனவினொடு கனவிலுமே மறவாது போற்று மன்பன்
வியனமைந்த பூதிசா தனமணிவார் வேண்டுவன விழைந்து செய்வோன்.

உலகனைத்தும் படைத்தளிக்கு மொருமுதல்வன் றனையுயிர்க ளுணர்ந்தீ டேற
இலகுசிவ கேத்திரா லயமகோற் சவமெனுநூ லினித மைத்து
நிலவவரை யாவெழுத்திற் பதித்துநெடுந் தயையினொடு மெவர்க்கு மீந்தா
னலகில்புக ழுவன்புரிந்த பேருதவிக் கிணையுளதோ வவனி மீதே.

ஷ்டி முதலியார் மாணுக்கரான
வித்துவான்

தி. சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

பொன்பூத்த மேருகிரிச் சிகரியினொன் றெனப்புலவோர் புகலா நின்ற
தென்பூத்த கோணவரை யொடுதிருக்கே தீசநகர் சிறப்பி னோங்கு
மன்பூத்த வீழநன்னுட் டொருபுலோ லியின்வேளாண் மரபி னோங்கு
மின்பூத்த புகழினொரு நாகப்பர் செய்தவத்தின் விளக்கம் போல்வான்.

கன்னிபா கனையன்றிக் கடவுளறி யாமனத்தான் கறைகொள் கண்டத்
தன்னவன்ற னடியாரை யவனென்னச் சிந்தைகொளு மார்வம் பூண்டோன்
பொன்னிலகுநீற்றின்வயிற்கண்ணின்மணிவயினன்புபொருந்தக்கொண்டோ
னென்னையா ளுடைக்கதிரை வேற்துமர னபிதானத் தியலின் வேந்தன்.

எழுத்துமுத லைந்தியலு மிலக்கியமுங் கற்றுணர்ந்திட் டெந்தை மாட்டுப்
பழுத்தவன்பு முதிர்ந்தவனை யுணர்த்துநூல் பலவாய்ந்தப் பரம்ப ரன்றன்
விழுத்தகுசீர் பாதமல ராருயிர்க ளுணர்ந்துய்வான் விழைந்திஞ் ஞான்று
தழைத்திலகு சிவகேத்ரா லயமகோற் சவவிளக்கந் தனையீந் தானல்.

இந்நூலிற் பிரமாணமாகக்காட்டிய நூல்கள்.

தேவாரம்.
திருவாசகம்.
திருவிசைப்பா.
திருவுந்தியார்.
திருக்களிற்றுப்படியார்.
சிவஞானபோதம்.
சிவஞானசித்தியார்.
உண்மைவிளக்கம்.
சிவப்பிரகாசம்.
திருவருட்பயன்.
போற்றிப்பஃறொடை.
கொடிக்கவி.
நெஞ்சுவிடுதூது.
உண்மைநெறிவிளக்கம்.
சங்கற்பநிராகரணம்.
கந்தபுராணம்.
கூர்மபுராணம்.
காருடபுராணம்.
பெரியபுராணம்.
திருவிளையாடற்புராணம்.
காஞ்சிப்புராணம்.
கோயிற்புராணம்
தணிகைப்புராணம்.
திருவாதவூரடிகள்புராணம்.
திருவானைக்காப்புராணம்.
திருவாலங்காட்டுப்புராணம்.
தனியூர்ப்புராணம்.
அருணகிரிபுராணம்.
திருவிரிஞ்சைப்புராணம்.
உபதேசகாண்டம்.
காசிகாண்டம்.
பிரமோத்தரகாண்டம்.
திருவள்ளுவர்குறள்.
ஔவைக்குறள்.
சூதசங்கிதை.
பிரமகீதை.
பதினோராந்திருமுறை.
சிவதருமோத்தரம்.
சைவசமயநெறி.
திருமந்திரம்.
காரைக்காலம்மையார் திருவிரட்டைமணிமாலை.
ஷை அற்புதத்திருவந்தாதி.
ஷை மூத்ததிருப்பதிகம்.
சிவஞானதீபம்.
ஞானவாசிட்டம்.
பண்டாரமும்மணிக்கோவை.
சதாசிவரூபம்.
அவிரோதவுந்தியார்.
பஞ்சாக்ஷரப்பதிபசுபாசவிளக்கம்.
தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.
சிவவாக்கியர்பாடல்.
பிரபுலிங்கலீலை.
நிஷ்டாநுபூதி.
சௌந்தரியலகரி.
அருணகிரியந்தாதி.
சித்தாந்தகரணம்.
போதரத்நாகரம்.
வைராக்கியசதகம்.
சசிவன்னபோதம்.
நந்திவிளக்கம்.
திருவாய்மொழி.
சித்தாந்தசாராவளி.
ஆகமத்திரட்டு.
திருப்போரூர்ச்சந்நிதிமுறை.
இரட்டைப்புலவர்பாடல்.

விஷய அட்டவணை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம்.

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

பூதலத்தா ருய்யவே போற்றுசிவன் கோயிறல
மோதருமா வுற்சவத்தி னுண்மைசில—பேதையே
னேற்றவே மாமுகவைம் மாமுகமா தாபரையே
யேற்றுமே நல்லருளோ டெண்.

சீரிலங்கா யாழ்ப்பாணத் தேமேற் புலோலியிலே
யூரிலங்குஞ் சந்நிதியா முய்யவே—பேரிலங்கக்
கோணும்பா ளன்பாற் குடிகொண்டெம் மாள்கதிரை
வாணுதா நல்லருடாள் வை.

அவையடக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சிவன்றல மிகுமா லயநலோற் சவத்தைத்
தேர்ந்திடா திகழ்பவத் துக்கஞ்
சிவன்றல மிகுமா லயர்ந்திடா திடுவுட்
டீபமோ சிறியதே நானெய்
சிவன்றல மிகுமா லறிவுளோர் குணநெய்த்
தேக்குதோந் திரித்தளிப் பாரஞ்
சிவன்றல மிகுமா விருத்தலா விகழா
செம்பொரு டெளிப்பநற் சீரே.

கட்டளைக் கலிப்பா.

நல்ல யாழ்ப்பாண மேலைப் புலோலியி
னூரு மெங்கட் கருட்செய வந்துறை
செல்வ னுருங் கதிரையில் வேலவன்
சீர டித்துணை செய்துணை யாலுல

கல்ல லோட வறிவில னீங்கிந்த
யேற்றி னேன்குறை யாண்டிட லீங்கிது
மல்கு நந்தா மணிவிளக் காயெழ
மாசி லெந்தை யருடேண்டு முண்மையே.

நூல்.

முதலாவது சிவவிளக்கம்.

அருமணிக் கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலே, கிறிஸ்து, மகமதியம், யூதம், உலோகாயதம், சௌத்திராந்திகம், யோகாசாரம், மாத்மீகம், வைபாடிகம், ஆருகதம், ஆசீவகம், பாட்டம், பிரபாகரம், சூரியவாதம், மிச்சிரவாதம், கருமவாதம், சூனியவாதம், தார்க்கிகம், மீமாஞ்சகம், ஏகான்மவாதம், சத்தப்பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், சாத்தேயம், காபாலிகம், துவிதவாதம், சிவசமவாதம், சைவம், பாசுபதம், மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம், பாடாணவாதம், சங்கிராந்தவாதம், அவிகாரவாதம், பரிணாமவாதம், சுத்தசைவம், பேதவாதசைவம் முதலிய அநேக சமயங்கள் இருக்கின்றன.

இவைகள் எல்லாவற்றையுங் கடந்து சிரம்போல நின்றொளிர்வதும், அகச்சமயம் ஆறுக்கும் விரோதமின்றி யவற்றின் முடிவாய் நிற்பதும், வேதாந்தத் தெளிவுண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதும் வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயமே யாம்.

சிவப்பிரகாசம்.

புறச்சமயத்தவர்க்கிருளாயகச்சமயத்தொளியாய்ப்
புகலளவைக்களவாகிப்பொற்பணிபோலபேதப்
பிறப்பிலதாயிருள்வெளிபோற்பேதமுஞ்சொற்பொருள்போற்
பேதாபேதமுமின்றிப்பெருநூல்சொன்ன
அறத்திறனல்விளைவதாயுடலுயிர்கண்ணருக்க
னறிவொளிபோற்பிறிவருமத்துவிதமாகுஞ்
சிறப்பினதாய்வேதாந்தத்தெளிவாஞ்சைவ
சித்தாந்தத்திறனிங்குத்தெரிக்கலுற்றாம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

ஆறுநெறிக்குமவிரோதபோதமே
தேறுமெய்ஞ்ஞானியென்றுந்தீபற
சித்தாந்தமாகுமென்றுந்தீபற.

அன்றியும் அநாதி பரமார்த்த பரவஸ்துவினாலே சுத்தமாயாவிலே திருவருள் என்னும் வித்தையிட்டுச் சிவகருணைவெள்ளப் பெருக்கால் வளர்க்கப்பட்ட வேதம் என்னும் விருட்சத்துக்கு இலைத்தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காயாதியன அகமதங்கள் எனவும், உச்சியிற்கனிந்த பெரும்பழப்பொருள் வேதாந்தம் எனவும், அப்பழத்தின் சாரமாய் மாதுரசுவையாயுள்ள தேனாயிருப்பது ஷைசைவசித்தாந்தமே எனவும், ஆன்றோர்வற்புறுத்திக் கூறினாராயின், பேரானந்தப் பெருவாழ்வளிக்கும் இஞ்ஞானத்தேனின் பிரபாவத்தை யினைத்தென வியம்பல் எளிதன்றே!

பண்டார மும்மணிக்கோவை.

குடிலையென்னுந்தடவயனுப்ப, ணருள்வித்திட்டுக்கருணை நீர்ப்பாய்ச்சி, வேதமென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை, பாதபந்தன்னிற்படுபயன்பல்வே-யவற்று,ளிலைகொண்டுவந்தனர்பலரேயிலையொரீஇத், தளிர்கொண்டுவந்தனர்பலரே தளிரொரீஇ, யரும்பொடுமலர்பிஞ்சருங்காயென்றிவை, விரும்பினர்கொண்டுகொண்டுவந்தனர்பலரே, யவ்வாறுறுப்புமில்வாறாபயப்ப, வோரும்வேதாந்தமென்றுச்சியிற்பழுத்த வாராவின்பலருங்கனிபிழிந்து, சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்தத், தேனமுதருந்தினர்சிலரே.

இத்துணை விசேடமுற்ற அதன்கருத்துக ளெல்லாவற்றையும், உய்யவந்ததேவநாயனார்முதலிய சைவசித்தாந்த சந்தானாசாரியர்கள், செந்தமிழ் மொழியிலே திருவுந்தியார் முதலிய பதினான்கு சாத்திரங்களால் தெளிவுறத் திரட்டி விளக்கியருளினர் அவைகள்:—

உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று. என்பனவாம்.

இவைகளிலே தெரித்துணர்த்துவது சிவ முதலாய திரிபதார்த்த உண்மையேயாம். இதுவே மற்றை யறிவுடையோரானும், ஞாயம், சோதனை, பொருத்தாநுபவங்களால் ஆராயப்பட்டு, உண்மையென நிச்சயிக்கப்பட்டதாம். இதைத் தெரிவித்தலே வேதமுதலாய சகல கலைகளினதுங் கருத்ததாகும்.

சிவப்பிரகாசம்.

பலகலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபா சந்தெரித்தல்.

கந்தபுராணம்.

சான்றவ ராய்ந்திடத் தக்க வாம்பொருண்
மூன்றுள மற்றையெலா மொழிய நின்றன
ஆன்றதோர் தொல்பதி யாரு யிர்த்தொகை
வான்றிகழ் தளையென வகுப்ப ரன்னவே.

அந்த முப்பொருளையுங் காண்பாம்.

சிவதத்துவ முதற் பிருதிவி தத்துவ மீறாகத் தத்துவதாத்துவிகமாய்நின்று, அவன், அவள், அதுவெனச் சுட்டியுணரப்படும் உலகமானது, கடம்போற்றோன்றி நின்றழியுங்குணவயமுடைமையாற் காரியமேயென்று அநுமிக்கப்படும். அது சித்து அசித்தென இருபாற்படும். அவற்றுட் சித்துப்பொருளான ஆன்மவர்க்கங்கள் தாமே யறியாது ஒருவர் அறிவிக்க அறியுஞ் சிற்றறி வுடைமையானும், அசித்துப் பொருளான தேகாதி மல மாயாகர்ம காரியங்கள் தாமே அசையமாட்டாவாய் ஒருவர் அசைவிக்க அசையுஞ் சடத்துவ முடைமையானும், இவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்களுந் தாமே இயங்கமாட்டாவாம். இவைகளை இயக்கி மகாசங்காரகிருத்திய மியற்றும் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ ஆதியந்தரகித பரவஸ்து ஒன்று வேண்டப்படும்.

சிவஞானபோதம்.

அவனவளதுவெனு மவைமூவினைமையிற்
றோற்றியதிதியே யொடுங்கிமலத்துளதாம்
அந்தமாதியென்மனார் புலவர்.

சிவதருமோத்தரம்.

ஆக்கைசடந் தனித்தியங்கா தறிவனையு மின்றியகத்
தாக்கைவிளக் கெனவறியப் படுங்கரண மான்மாவுக்
காக்கைவித மபேதமென வைத்தியக்க மறிவிக்கு
மாக்கைவிதத் ததிபதியே யமலனுயிர்க் கதிபதியே.

திருவள்ளுவர் குறள்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

அவ்வஸ்துவே பதி, அது அறிவிக்க அறிவதே பசு, அசைவிக்க அசைவதே பாசம் ஆம்.

தணிகைப்புராணம்.

அறிந்துயிர்க் கறிவிப் பதுபதி யறிவித்தால்
அறிந்துநிற் பதுபசு வதுசிவத் தடையாமைச்
செறிந்துவைவயகத் துய்ப்பதா ணவந்திரள் கருவித்
துறந்தமாயை மற்றூணது பஃறிறக் கருமம்.

பதி என்னும் பதத்தை பா - பகுதி (காத்தல்) தி-வினைமுதற் பொருள் விகுதி எனக்கொண்டு காப்பது எனவும், பசு என்னும் பதத்தை பச் - பகுதி (பந்தித்தல்) உ- செயப்படு பொருள் விகுதி எனக்கொண்டு பந்திக்கப்படுவேது எனவும், பாசம் என்னும் பதத்தை பச் - பகுதி (பந்தித்தல்) அ-கருவிப்பொருள் விகுதி யெனக் கொண்டு பந்திக்குங்கருவி எனவும் பொருளுரைத்து மூன்றும் அநாதி நித்தியம் என்ப இக்கருத்துத்தோன்றவே திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனுர்

அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே
யநாதியெனப் பெற்ற வணுவை—யநாதியே
யாத்த துயரகல வம்பிகையோ டெவ்விடத்துங்
காத்த லவன்கடனே காண். எனக் கூறினர்.

இவைகளுள் பதிவஸ்துவோ ஒன்று மல்ல, இரண்டுமல்ல, ஒன்றிரண்டு மல்ல, உள்ளதுமல்ல, இல்லது மல்ல, நல்லது மல்ல தீயது மல்ல, நாமே பிரமம் என அகங்கரிக்கும் பசுஞானமுமல்ல, மற்றைய பாச ஞானமு மல்ல, ஆன்மாவு மல்ல, அதற்கறிவாய் நிற்கும் ஞானமுமல்ல, இவைகளோடு ஆதியந்தமு மின்றி விளங்குவதாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

ஒன்றன் றிரண்டன் றுளதன் றிலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானன்று—நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று
தலையன் றடியன்று தான்.

அது ஞாதுருஞான ஞேயம் என்னுஞ் சங்கற்பனைகளைவிட்டு ஒன்றாயுணருஞ் சிவஞானத்தானன்றி யேனையவாய பசுபாச ஞானங்களால் அறியப்படாததாய், உருவம், நாமம்முதலிய கற்பனை கடந்ததாய், அருவமாய் விளங்கினும் சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்மாக்கள் வழிபட்டுய்ய வேண்டுமெனமுகிழ்த்த பெருங் கருணையினலே சகளீகரிக்கும் என்பதும், ஆயிரம் பதினாயிரமுதலான நாமங்களைத் தனக்கு வழங்கநிற்கும் என்பதும ஆப்த வாக்கேயாம.

பிரமகீதை.

சம்புவினருளாலன்றிமாருனுஞ்சகலதேவதைகளுமந்த [வாஞ்
வும்பனையுணரோமருள்பெறும்பொருட்டேயோதிய யாவையுமுள
செம்பொருடன்னையருளினாலொழியத்தெரிவினாற்றெரிக்குவராக
நம்புமானுடவர்கையினானாற்றமறிவரோநாசியாலொழிய.

சூதசங்கிதை.

மறைமுதறனக்கு நாமரூபங்கள் மருவுதலில்லையே யெனினுங்
கறையற விளங்கு மாயையினாலே கற்பிக்கப்பட்டன வாகு
முறைநயச் சிவன் மாதேவன் முற்பெயர்க ளுருத்திர னாமங்களாகு
மறை பரம்பிரம முதற்பெயர் பரதத்துவ வவிர்வாசகமாமால்.

திருவுந்தியார்.

அகளமா யாரு மறிவரி தப்பொருள்
சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

திருவாசகம்.

ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

பதினோராந்திருமுறை.

ஒருபதி னாயிரந் திருநெடு நாமமும்,

அப்பதிப்பொருளுக்கு வேதாகமாந்தங்கள் கற்பிக்கும் நாமரூபங்களோ ஏனைய மதத்தர்கள் கற்பிக்கும் பயனில்லாநாமவடிவங்களைப்போலாது ஒவ்வொன்றும் ஆன்மாக்கட்குக் கடவுட் பிரபாவத்தை விளக்கி உண்மையைக் காட்டுவனவாம். அவற்றுள்ளும் திருநாமங்கள் ஒவ்வோர் தாதுக்களுக்கும் பொருள் கொள்ளப் படும் விசேடமுடைத்து. அத்திருநாமங்களில் மிக விசேடமுடையதும், தானொன்றே நின்று அப்பரவஸ்துவி னிலக்கணங்களை அறிவித்து முத்தி கொடுப்பதும், சிவ என்னும் திருநாமமேயாம்.

இதன் பிரபாவத்தை ஆராயப்புகின்

அளவி றந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
அகநி றைந்தது வடிவிணை சிவசிவ
உளமி றந்துயி ருணர்வொடு பரமற
வொளிரு கின்றது சிவசிவ சிவசிவ

என வருவன அறிவுளார் வாக்காகலான் அதனுண்மை இருவினை யொப்பு மலபரிபாகமுற்ற சிவாநுபவ மகான்களுக்கேயன்றி நம்போல்வார்க்கு விளங்கத் தக்கதன்று. ஆயினும் உண்மை நான்முகத்தாற் சிறிது கூறுவாம்.

வேதம் நான்கும், வேதாங்கம் ஆறும், மீமாஞ்சை, நியாயம், புராணம், மிருதி என்னும் உபாங்கம்நான்கும் ஆகிய பதினான்கும் வித்தைகள் எனப்படும், அவைகளுள் வேதமே மேலானது.

கூர்மபுராணம்.

அங்கமாறுமறைநான்குமீமாங்கியமென்றருள்கொழித்துத்
தங்குநீதிநூலொன்றுபுராணமொன்றுதவநெறிந்து
பொங்குதருமநூலொன்றுபுகன்றவீரேழ்விஞ்சையினை
அங்கணுலகின்றவனளித்தானவற்றையுணர்ந்தோரறிவுடையோர்.

சூதசங்கிதை.

எல்லாப்பிரமாணங்களுக்கு மிகமுக்கியமாம் பிரமாணம்
வல்லாருரைக்கும் வேதமே.

அவ்வேதத்தினுள்ளும் சதருத்திரீயம் என்னும் உருத்திரைகாதசனிமேலானது; அதனுள்ளும் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரமே மேலானது; அதனுள்ளும் சிவ என்னும் இரண்டெழுத்தே மேலானது; ஆகவே, வேத புருடனுக்கு உருத்திரைகாதசனி கண்ணும், பஞ்சாக்கரம் கண்மணியும், சிவ என்பது கட்பார்வையுமாம்.

இச் சிவ என்பதுமகாகாரண பஞ்சாட்சரம் எனவும், உருத்திரம் எனவும் பெயர் பெறும்.

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாச விளக்கம்.

பாசமாகிய விரண்டையும் படிறெனத் தள்ளி
நேசமாகிய விரண்டையு நெஞ்சிடை யழுத்திக்
காசநீங்கிய கண்ணென முத்தியைக் காண்பா
யாசைநீங்கிய நிலையிது விதற்கிலை யையம்.

திருவருட்பயன்.

சிவமுதலே யாமாறு சேருமேற் றீரும்
பவமிதுநீ யோர்தும் படி.

பெரியபுராணம்.

அருமறைப் பயனாகிய வுருத்திர மதனை
வருமுறைப்பெரும் பகலு மெல்லியும் வழுவாமே

திருமலர்ப்பொருட் டிருந்தவ னனையவர் சிலநாள்
ஒருமையுய்த்திட வுமையிட மகிழ்ந்தவ ருவந்தார்.

"சிவ என்னும் இத்திருநாமத்தை அன்புடன்உச்சரித்தலினு லும் கேட்டலினுலும் சமஸ்த பாவங்களும் அரிக்கப்படும்" என்று சிவார்க்கமணிதீபிகை செப்புகின்றது. அன்றியும் இதை உச்சரித்துக் கடவுட் டியானஞ் செய்வோர் ஒரு மாத்திரைக்குள்ளே அவரது திருவருளைப் பெற்றுச் சிவகதி யடைவார்கள்.

தேவாரம்.

சாத்திரம்பலபேசுஞ்சழக்கர்காள்
கோத்திரமுங்குலமுங்கொண்டென்செய்வீர்
பாத்திரஞ்சிவமென்றுபணிதிரேன்
மாத்திரைக்குளருளுமாற்பேறரே.

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

இவ்வுருத்திர மந்திரத்தையே சோணாட்டுத் திருத்தலையூர்த் தூய வேதியகுலத் தோன்றலானஸ்ரீபசுபதிநாயனார் அவர்கள் செந்தாமரைத்தடாகத்திற் கழுத்தளவு நீர்க்குள்நின்று அகோராத்திரஞ்செபித்தமையாலன்றோ உருத்திரபசுபதி நாயனார் என்னுங் காரணத் திருநாமத்தையும் பெற்றதோடு சிவசாலோக்கியமடைந்து, திருவடிநீழற் கருகிருக்கும் சிவசாமீப்பிய முத்தியையும்அடைந்தார்.

பெரியபுராணம்.

நீடுமன்பினி லுருத்திர மோதிய நிலையா
லாடுசேவடி யருகுற வணைந்தன ரவர்க்குப்
பாடுபெற்றசீ ருருத்திர பசுபதி யாராங்
கூறுநாமமு நிகழ்ந்தது குவலயம் போற்ற.

இன்னும் இவ்வுலகத்தார் முத்தியடைதற்கு ஆசைகொள்ளும் பொருட்டு இந்தச் சிவ என்னுந் திருநாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு, அவதரித்தமையா லன்றோ காரணச் சிறப்புப்பெயரோடு சிவஞான முத்தியையும் பெற்றார் சிவவாக்கியர்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்
திருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவெனவாக் குடனே வந்த
வரசேசும் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்
பூவுலகில் வளரருணை கிரியே மற்றைப்
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன்.

சிவ என்னும் இதனை சி, வ எனத் தனித்தனிபிரித்து (மகாரத்திலே மலமும், நகாரத்திலே திரோதசத்தியும், யகாரத்திலே ஆன்மாவும் நிற்றல்போல) சிகாரத்திலே பதியும், வகாரத்திலே அருளும் நின்றடங்கலால், சிகாரம் பதியக்ஷரம்எனவும், மகாமனு வெனவும், பெருவெழுத்து எனவும், பேசா எழுத்து எனவும்; வகாரம் பரையக்ஷரம் எனவும், பிஞ்செழுத்து எனவும், பேசும் எழுத்து எனவும் பெயர்பெறும். இவையிரண்டும் சூரியனும் ஒளியும்போல் நிற்கும்.

கோடிக்கவி.

பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து—நெஞ்சழுத்திப்
பேசு மெழுத்துடனே பேசா வெழுத்தினையும் ....

திருமந்திரம்.

நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம்
நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த சோதி
நாயோட்டு மந்திர நாதனி ருப்பிடம்
நாயோட்டு மந்திர நாமறி யோமே.

பஞ்சாட்சரப் பதிபசுபாச விளக்கம்.

பானுவாமிறையெழுத்து அதனொளிபரையெழுத்து
இவ்விரண் டக்ஷரங்களுள்

பதியெழுத்தாகிய சிகாரம்: அருமையான தேயுதத்துவமாய், ரூபவிடயமாய், செந்நிறத்ததாய், அக்கினிமயமாய், (தன்னிடத்திற் பொருந்தின ஆன்மாக்கட்குச் சங்கற்ப விடுதி நிலைபெற்றுத் திடமானத்திற் சர்வார்த்த ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்) வித்தியாகலையாய், அகோரமுகமாய், (இச்சாஞானக் கிரியையை விளக்கும் திரிநேத்திரங்களோடு கூடிய ஓர் திருமுகமுடைத்தான) மூர்த்திசாதாக்கியமாய், உருத்திரவடிவமாய், பாச சங்காரத்தைத் தருகின்ற ஞானசூரியப்பிரகாசமாய் இருக்கும் என்ப.

பிறையெழுத்தாகிய வகாரம்: வாயு தத்துவமாய், பரிசவிடய மாய், புகைநிறத்ததாய், காற்றுமயமாய், (தன்னிடத்திற் பொருந்தின ஆன்மாக்கட்குச் சர்வார்த்தஞானப் பிரகாசத்தால் இராகத்துவேஷமின்றி யிருத்துவிப்பதாகிய) சாந்திகலையாய், தற்புருடமுகமாய் (கலைகளுக்கப்பாற்பட்டதும் ஸ்தம்பாகாரமான லிங்கமாகி விளங்குவதும் கோடிசூரியப்பிரகாசமாகி யிருப்பதும் சோதியினூடே அந்தர்க்கதமூர்த்தியா யுள்ளதும் ஆன) அமூர்த்திசாதாக்கியமாய், மாகேசுர ரூபமாய், திரோபவத்தைத் தருகின்ற சத்தி வடிவமாயிருக்கும் என்ப.

"இவ்விரு அக்ஷரங்களையுஞ் சேர்த்து மெய்யன்புடனே மனத்தில் சதா தியானிப்பவர்கள் பிறவாமுத்தி யடைவார்கள்; செபிப்போர் இஷ்ட சித்தியை யடைவார்கள்." என்று பரம கருணாநிதியாகிய சிவபெருமானே உலக மாதாவாகிய தேவியார்க்குபதேசித்தருளினார் எனின், அதன் பெருமை யினைத்தென்று அறிவாராக.

நிஷ்டாநுபூதி.

விதிசேர்பஞ்சாட்சரந்தன்னைவிளங்கவுரைத்தோமேலியம்பல்
பதியின்மனுவாமதையுளத்திற்பதித்தோர்பரமபதமடைவார்
கதிசேர்செபமுநீங்காதோர்கருதும்பலனேயடைவரென
மதிசேர்சடையெம்மண்ணலுமைமகிழவுரைத்தான்வாய்மலர்ந்தே.

இத்துணை விசேடமுற்ற ஶிவ (சிவ) என்னுஞ் சம்ஸ்கிருத பதமே தமிழில் சிவன் என்றாயிற்று. அதன் சூக்குமப் பொருளிருக்க வெளிப்படையான பொருளை யொருவாறு காட்டுவோம்.

ஶிவ (சிவ) என்னும் பதத்தில் ஶீ என்னுந்தாது "கிடத்தல்" எனவும், ஶீ என நின்று "மேலிவித்தல், கூருவித்தல்," எனவும் பொருடரலானும், ஶிவ என்னும் பதம் மங்கலம் எனப் பொருள் கொடுத்தலானும், எழுத்து நிலைமாறலால் வந்த வஶி (வசி) எனும் பதம் காந்தி எனப் பொருடரலானும், தோன்றும் பொருள்களாவன:—

(க) சாதுக்களுடைய மனந் தம்பாற் கிடக்கப்படுபவர்.

(உ) மகா சங்காரகாலத்து உலகமெல்லாந் தம்மிடத்து ஒடுங்கிக் கிடக்கப்படுபவர்.

(ங) சாதுக்களுடைய மனசிலே தங்கியிருப்பவர்.

(௪) பாச சத்தியை மெலிவித்துச் சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலை யுடையவர்.

(௫) பரமானந்த ரூபியாய் நிர்விகாரியா யிருப்பவர்.

(௬) சுகத்தோடு கூடினவர்.

(௭) சுகங்களைக் கொடுப்பவர்.

(௮) காந்தியை யுடையவர்.

(௯) அநாதியேயுள்ள முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலாகிய சிவத்துவ முடையவர்.

(௧0) சிவத்துவம் என்னும் அதிசுத்தமுடையவர்.

எனப் பொருள் விரிக்கப்பட்டு இவைகளானே, தியானிக்கப் படுபவர் எனப் பொருள்படும் தியாதா, மேலான வியாபியாயுள்ளவர் எ-ம். பரப்பிரமம், சிரேட்டர் எ-ம். பரமன் முன்னோன், எக்காலத்தும் நிலைத்திருப்பவர் - ஆதாரமா யிருப்பவர் எ-ம். தாணு, விரும்பப்படுபவர் எ-ம். நம்பன், பிரகாசமுடையவர் - மகிழ்ச்சி யுடையவர் எ-ம். தேவன், தேவர்களுட்சிரேட்டர் எ-ம். மாதேவன், என்று முள்ளவர் எ-ம் நித்தன், ஆன்மாவுக்கு மேலாயிருப்பவர். ஆன்மாக்களிடத்திற் பிரியமுள்ளவர்-அது என்னும் மேலானபொருளாயிருப்பவர் எ-ம். தற்பரன், மகிழ்ச்சி யுடையவர் எ-ம், நந்தி, பற்றுக்கோடில்லாதவர் எ-ம், நிராலம்பன், ஒளிவடிவாயுள்ளவர் எ-ம். சோதி, அறிவுருவாயுள்ளவர் எ-ம். ஞானமூர்த்தி, அன்பர் இருதயத்தில்வசிப்பவர் எ-ம். நாராயணன், அழிவில்லாதவர் எ-ம். அச்சுதன், எங்குந்தங்குதலையுடையவர் எ-ம். இறையோன், சுகத்தைச் செய்கிறவர் எ-ம். சங்கரன், பரைக்குநாயகர் - பராசத்திக்கு மேலானவர் எ-ம். பராபரன், எல்லாவற்றையும் அழிப்பவர்-மலநாசஞ்செய்பவர் எ-ம். அரன், தலைக்கோலத்தையுடையவர்-சங்காரகர்த்தர் எ-ம். பிஞ்ஞகன், சங்காரகர்த்தர்-நிருவாணி எ-ம். நக்கன், நோய் இல்லாதவர் எ-ம். நிராமயன், வீரத்தன்மையுடையவர் எ-ம். உக்கிரன், மூவுலகும் பயப்படுந் தன்மையுடையவர் எ-ம். பீமன், பசுக்களைச்சம்சார பந்தத்தி னின்றுங் காப்பவர்-ஆன்மாக்களுக்கு நாயகர் எ-ம். பசுபதி, எப்பொழுதும் நன்மையைச் செய்பவர் எ-ம். சதாசிவன், எல்லாவற்றையுந் தோற்றுவிப்பவர் எ-ம். பவன், ஒன்றாயுள்ளவர் எ-ம். ஏகன், மலமில்லாதவர் எ-ம் நிருமலன்-அமலன், உபகாரகர் எ-ம். பிரான், முடிவில்லாதவர் எ-ம். அனந்தன், முதல்வர் எ-ம். ஆதி, தானே யுண்டானவர் எ-ம். சுயம்பு, பரமானந்த

ருபி-சுகத்தை யுண்டாக்குகிறவர் எ-ம். சம்பு, மூவுலகிற்குந் தாய் - முக்கண்களை யுடையவர் எ-ம். திரியம்பகன், ஒளியையுடையவர் எ-ம். பர்க்கன், எல்லாமுடையவர் எ-ம். சாமி, ஐசுவரிய முடையவர் எ-ம். ஈசானன், மேலாய ஐசுவரிய முடையவர் எ-ம். மகேச்சுரன், யமனுக்கும் முடிவைச் செய்பவர் எ-ம். காலகாலன், சத்துருக்களை அழச் செய்கிறவர் - சம்சார ரோகத்தை யொழிப்பவர் எ-ம். உருத்திரன், அறுகுணங்களை யுடையவர் எ-ம். பகவன், எண்குணங்களை யுடையவர் எ-ம். எண்குணன், அருட் கொடையை யுடையவர் எ-ம் வரதன், மேலான தேவன் - இடப்பாகத்திற் றேவியை யுடையவர் எ-ம். வாமதேவன், உமையோடுகூடி அழகு செய்கிறவர் எ-ம். சோமசுந்தரன், வேதங்களுக்குத் தலைவர் எ-ம் வேதியன் - மறைமுதலி, மேனுக்குங் கண்ணையுடையவர் எ-ம். விரூபாக்கன், என்னும் இன்னோரன்ன அளவிலாத்திருநாமங்களும் அவ்வவைகளின் காரணங்களுந் திருவருட் செயலாதியனவும் பெறப்படும்.

ஆகவே, சிவன் என்னுந் திருநாமம் ஒன்றே மேற்கூறிய வாறே பொருள்பட்டு அப்பதியின் உரு, குணம், குறி, செயல் ஆதியனவற்றைக்கருதுமாறு விசிட்டமாய் நிற்றலால் அது, மறுமத வெறுமொழிகள்போலாகாது, தன்னை நினைத்தல் கேட்டல் செய்தவழி உண்மையை விளக்கிச் சிவசாயுச்சிய முத்தியைக் கொடுக்க வல்லதாய்ப் பதியைக் குறிப்பிக்குந் திருநாமமாயிற்று.

ஆகலால், அநாதிமலமுத்தராய், நித்தியானந்தராய், நித்தியராய், சாந்தராய், சர்வதோமுகராய், சர்வஞ்ஞராய், சர்வாநுக்கிரகராய், சர்வ கர்த்தாவாய், சர்வ வியாபகராய், அசலராய், சுவதந்திர முடையராய், அதிசூக்குமராய், சுவபரப்பிரகாசராய், சின்மாத்திர மூர்த்தியாய், அநுலராய், நிருபாதிகராய், அதிமகானாய் அதிபரமாப்த பதியா யுள்ளவர் சிவனே யாம்.

அவர் அநாதி மலபெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்கள் தம்மை யறிந்து வழிபட்டுய்யு நிமித்தத்தானே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னு முத்திறத் திருமேனி கொண்டருளினர்.

சிவஞானசித்தியார்.

உருமேனிதரித்துக்கொண்ட தென்றலுமுருவிறந்த
வருமேனியதுவுங்கண்டோ மருவுருவானபோது

திருமேனியுபயம்பெற்ரேஞ் செப்பியமூன்றுநந்தங்
கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின்வடிவுதானே.

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்னும் நவ வடிவங்களேயன்றி, ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தையூட்டவும், யோகமுத்தியுதவவும், வினைகளை யழிக்கவும் கொண்டருளிய மூர்த்தங்களாகிய சந்திரசேகரர் முதலாய இருபத்தைந்து வடிவங்களும், விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர் என்னுந் திருமூர்த்தங்களும், முறையே சதாசிவ மாகேசுர வடிவங்களினின்றுந் தோற்றலால் அவற்றின் அடங்குவர். அடங்கவே விநாயகர் வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர் என்னுமூர்த்தங்களும், மாணிக்க ரத்தினத்தையும், அதனொளியையும், அக்கினியையும் அதனது (சுடுதல் அடுதல் உருக்குதல் விளக்குதல் முதலிய பலவகைப்பட்டு விளங்கும்) சத்தி யொன்றனையும், மரத்தையும் அதனது வயிரத்தையும் போன்று சிவபெருமானினின்றும் வேருகாராக அவர்களும் சிவன்எனப்படுவர்.

கந்தபுராணம்.

ஒன்ருீ யிருதிறமா யோரைந்தா யையைந்தா
யன்ரு தியின்மீட்டு மைந்தா யளப்பிலவாய்
நின்ருய் சிவனேயிந் நீர்மையெலாந் நீங்ககற்றி
நன்ரு விகட்கு நலம்புரிதற் கேயன்ரே.

சிவஞானசித்தியார்.

ஒருவனேயிராவணாதிபாவகமுற்ருற்போலத்
தருவனிவ்வுருவமெல்லாந்தன்மையுந்திரியானுகும்
வரும்வடிவெல்லாஞ்சத்திசத்திதான்மரமுங்காழ்ப்பும்
இருமையும்போலமன்னிச்சிவத்திேேடியைந்துநிற்கும்.

இன்னும், சிவபெருமான் ஒருவரே எங்கும் என்னும் அகண்டசபைக்கு அநாதி மூலகாரண பரமஞான புருடனுயிருத்தலால் சபாபதி எனவும், மகாமகிமை பொருந்திய திருவருளம்சமா யிருத்தலால் மாதேவி எனவும், சத்தகோடி தத்துவக்கூட்ட விருத்திகளுக்கெல்லாங் காரணமாய், பரமமய புருடத்துவபதியாயிருத்தலாற் கணபதி எனவும், சுயம்பிரகாசமாயிருத்தலாற் சுப்பிரமணியர் எனவும், மாட்சிமைபொருந்திய சர்வசத்தி வியாப்தியாயிருத்தலால் விட்டுணு எனவும், பெயர் பெற்று உண்மைவிளங்க நிற்பார் என்பு.

சிவபெருமான் வடிவங்கொள்வது சுத்த தத்துவங்களிலானமையால், அவர் வடிவங்கள் தோல், இரத்தம், மாமிசம் முதலியனவற்றால் ஆக்கப்பட்ட நமது அசுத்த தேகத்தைப்போன்றனவல்ல. அவை, விசுத்தமாய் ஞானரூபமாகிய சத்திவடிவெனப்படும்.

சிவஞானசித்தியார்.

காயமோமாயையன்றுகாண்பதுசத்திதன்னால்
சத்திதன்வடிவேதென்னிற்றடையிலாஞானமாகும்.

சிவபெருமான் விட்டுணுமுதலினோர்போற் பேதித்து நிற்காது, திருவருட்சத்தியாராகிய உமாதேவியார் எவ்வெவ்வண்ணமாவரோ அவ்வவ்வண்ணமாகஅபேதமாய் நிற்பர். ஆகலின், அவர் வடிவொன்றே யென்பது உண்மையாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றாற்போல்
அந்நிற மண்ணலு மம்பிகையுஞ்—செந்நிறத்தள்
எந்நிறத்த ளாயிருப்ப ளெங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னாயிருப்ப னாங்கு.

சௌந்தரியலகிரி.

இருசுடர் மூலத்துணைச் சிவன்வடிவு நீயதனை யானுநவமாக நினைவேன், உருவுநிறைதன்னிலளவொத்தபரமானந்தமுடையபரனொடு பரையுமாய், மருவுமினிதாமுங்கள் கூட்டமதுசேடமுமறுத்ததனையுடையதுவுமா, யருகிலிருவர்க்கு மொருபொதுவாகி நிற்குங் கொலழிவற்றஞானமுதலே.

இவ்வுண்மை அவ்வவர் நாமங்களாலும் பெரும்பான்மையும் அறியப்படும். எங்ஙனமெனின், விட்டுணுவினது "கண்ணன்" முதலாய ஆண்பாற் பெயர்களுக்கு "கண்ணி" முதலாய பெண்பாற் பெயர்கள் இலக்குமிக்கும், பிரமனது "எண்கணன்" முதலாய ஆண்பாற் பெயர்களுக்கு "எண்கணி" முதலாய பெண்பாற்பெயர்கள் சரஸ்வதிக்கும், இவரல்லாதமற்றை யோர்க்கும் இல்லாமையானும், பரசிவற்கும் பரசிவைக்கும், அவ்வமூவுருது சங்கரன்-சங்கரி, இறைவன்-இறைவி, சம்பு-சாம்பவி, மகேஸ்வரன்-மகேஸ்வரி, புராதனன் - புராதனி, மாதேவன்-மாதேவி, நாராயணன்-நாராயணி, உருத்திரன்-உருத்திராணி, கங்காளன்-கங்காளி, விமலன்-விமலை பகவன்-பகவதி, பரன்-பரை, பராபரன்-பராபரை, கார

ணன்-காரணி, திரியம்பகன்-திரியம்பகி, ஆரணன்-ஆரணி, நித்தன்-நித்தியை, தேவன்-தேவி, ஐயன்-ஐயை, பூரணன்-பூரணி, ஆனந்தன்-ஆனந்தி எனப் பெரும்பாலுஞ் சொற்பொருளொத்தனவாய திருநாமங்கள் உண்மையானும் உணர்க. ஆகவே, அவர்களிருவருமே அபேத நிலையுடையராய்த் தியானிக்கப்படத்தக்கவர் என்பது போந்தவாறு காண்க.

அருணகிரியந்தாதி.

அல்லதொரு தெய்வ மறியே னறிந்தாலு
நல்லதென்று நெஞ்சத்தி னாடேன்யான்—சொல்லரிய
அண்ணு மலைமேவு மண்ணலையு மண்ணலிடத்
துண்ணு முலையாளை யும்.

இதனாற்றான் அரன், என்னும் ஆண்பாற் பெயர்க்கு அரி, என்பது பெண்பாற் பெயரெனப் பொருத்திக் காட்டிச் சிவபெருமானுக்கு விட்டுணுவும் ஓர் சத்தியாம் என்னும் உண்மை நூன் மொழியைப் பெரியோர் பிரகாசப் படுத்துப.

தேவாரம்.

எரியலா லுருவமில்லை யேறலா லேற வில்லைக்
கரியலாற் போர்வை யில்லைக் காண்டகு சோதியார்க்குப்
பிரிவிலா வமரர்கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென் றேத்தும்
அரியலாற் றேவியில்லை யையனை யாற னார்க்கே.

கந்தபுராணம்.

நால்வ கைப்பட்ட நண்ணிய சத்தியுண்
மாலு மாதலின் மற்றது காட்டுவா
னால கண்டத்த னச்சுத னச்சுறுங்
கோல மெய்திக் குறுகின னவ்விடை.

இரட்டைப்புலவர்.

வருக்கைத் தடம்பொரி லாமாதை யையர்க்கு மாசொன்றில்லா
முருக்கொத் தமேனி யழகிய நாதர்க்கு மூச்சரவத்
திருக்கைக் கமல வரனார்க் கரிதிருத் தேவியன்றேல்
அரிக்குப் பொருளுரை யீர்கெடு வீர்நும் மறிவின்மையே.

சிவபெருமான் பாலசந்திரன், கங்கை, கொன்றை முதலியன விளங்குஞ் செஞ்சடா முடியையும், ஐந்து திருமுகங்களையும், பத்துத் திருக்கரங்களையும், திரிநேத்திரங்களையும், ஏக தேகத்தை

யும், இரு திருவடிகளையும் உடையராய், சூலம், மான், மழு, வாள், அக்கினி, வச்சிரம், தமருகம், நாகம், பாசம், அங்குசம், கண்டா மணி, நீலோற்பலம், பரிவட்டம், மாதுளம் பழம், மாத்திரைக் கோல் ஆதியனவற்றைத் தரித்தவராய், வரதாபயமுடையராய், தெளிபளிங்கு வடிவினராய் இருப்பர். அவர்க்கு வாகனம் இடபமாம்.

பரப்பிரம பரவஸ்துவாகிய சிவபெருமான் இவற்றைக் கொண்டமை தம்பயன் கருதியன்று. எற்றுக்கெனின், ஆன்மாக்கள் அஞ்ஞான மேலீட்டானே நாமே பிரமம் என அகங்கரித்தெழாது உண்மையை யறிந்து தம்மையே பதியெனக்கண்டு, சார்ந்துய்யக் கொண்ட பெருங்கருணைத் திறனேயாம்:

கந்தபுராணம்.

ஆதலாற்றனை வியப்பதற்கன்றவையணித
லீதலாதொரு சிறமுள தியாவருமெவர்க்கு
நாதனேயிவனென்றுதன்பாங்கரேநண்ணித்
தீதெலாமொரீஇமுத்திபெற்றுய்ந்திடுஞ்செயலே.

சிவஞானசித்தியார்.

* * * தனக்கொன்றின்றி
யருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்குவ னசிந்தனன்றே.

இங்ஙனமாகவும் உண்மையறிபா அதிபாதகர்கள் சிலர்நங்கடவுளாகிய சிவன் ரூபியெனின் யாவர்க்குங் காணப்படல் வேண்டும்; அன்றியும் அவ்வுருவை யாக்கற்கொருவரும் வேண்டும்; அவ்வாறாக்குவார் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொருவர் வேண்டப்பட்டு அநவத்தா தோஷம் எய்தலால், உருவமுடையர் என்பதும், அவ்வுருவத்திலே சந்திரன் பாம்பு முதலாயினவற்றைச் சுமந்தார் என்பதும், இரத்தினபரண முதலிய வற்றை அணியாது ஈனர்போலக் கபாலம் புலித்தோலாகியவற்றை அணிந்தார் என்பதும், கொலைத் தொழிலாளர்போலக் கரங்களிலே யாவர்க்கும் அச்சம் விளைக்கும் சூலம் வாள் கோடரி அக்கினியாதிய ஏந்துகின்றார் என்பதும், பதிஇலக்கணத்துக்கு மாறன்றோ? என வாயில்வந்தனவந்தன பேசியொழிவாராயினர். ஆகலால் அவைகளி னுண்மையை இயன்றவாறு புகட்டுவாம்.

சிவபெருமானே பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நாற்பூதங்களுக்கும் முதலாய ஆகாயத்திற்கு மேலவர்; அதற்கும் ஏது

வாய் நிற்கும் பிரகிருதி மாயைக்கும் மேலாயிருப்பவர்; அப்பிர கிருதிக்கும் ஆதாரமான கலாரூபமா யுள்ளவர்; அதற்குக் காரண மான அசுத்த மாயைக்குங் கடந்த சுத்த வித்தைக்கும் அதீதமான விந்து தத்துவத்திலிருப்பவர்; அதற்கும்அப்பாற்பட்ட சதாசிவா தீதமான பராசத்திக் காதாரமாய்ப் பரசிவனுமாயிருப்பவர்; அன்றியும் எண்ணல் எடுத்தல் முதலிய அளவைகளுக்கும், பிரத்தி யக்ஷம் அநுமானம் ஆகமம் என்னுமேலளவைக்கும் மிக்கதனியள வுங்கடந்து எல்லைப்படுத்தற் கரியவர்; தற்போத வழியால் அறியப் படாதவர். அவர் அருவமுமாகுவர்; உருவமுமாகுவர்; அருவுருவமு மாகுவர்; அவை கடந்த அகண்டாகாரமுமாகுவர்; காரியமுமாகு வர்; காரணமுமாகுவர். ஆகலால், அவரது வடிவமாதியவற்றை இத்தன்மையன, இந்நிறத்தன, இவ்வண்ணமுடையன, என்று எழு தியுங் காட்டல் கூடாவாம்.

நெஞ்சுவிடுதூது.

வெளியில் வெளியில் வெளியன் வெளியில்
ஒளியி லொளியி லொளியன் - ஒளியில்
அளியி லளியி லளிய னளியில்
அளவி லளவி லளவ - னளவிறந்து
நின்றா னனைத்து நிறைந்தா னினைப்பவர்பாற்
சென்றான் றெரியத் தெரியாதான் - றெரியா
அருவா னுருவா னருவுருவு மில்லான்......................

கந்தபுராணம்.

அருவு மாகுவ னுருவமு மாகுவ னருவும்
உருவு மில்லதோர் தன்மையு மாகுவ னூழின்
கரும மாகுவ னிமித்தமு மாகுவன் கண்டாய்
பரம னடலை யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்.

தேவாரம்.

"அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ் வண்ணத்தன், இவனிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொணாதே."

ஆயினும் மேற்கூறியவாறே உண்மைநூல்கள் அவர்க்குநானா வித வடிவங்களைக் கற்பியாநிற்கும். அவைகளை நோக்குமிடத்துச் சில விடங்களிலே பரசிவம் அளவில்லாத பலகோடி திருவடிகள், முடிகள், புயங்கள், நேத்திரங்கள் முகங்கள், ஏனையுறுப்புகள் முத லானவற்றை உடையர் எனவும் மொழியாநிற்கும்.

திருவிசைப்பா.

எண்ணில்பல்கோடி சேவடி முடிக ளெண்ணில் பல்கோடி திண்டோள்கள், எண்ணில்பல்கோடி திருவுருநாம மேர்கொண்முக் கண்முக மியல்பும், எண்ணில்பல்கோடி யெல்லைக்கப்பாலாய் நின்றைஞ்னூற்றந் தணரேத்தும், எண்ணில்பல்கோடி குணத்த ரேர்வீழி யிவர் நம்மை யாளுடையாரே.

சிலவிடங்களிலே சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதத்திலே நகாரமும், திருவுந்தியிலே மகாரமும், திருத்தோளிலே சிகாரமும், திருமுகத்திலே வகாரமும், திருமுடியிலே யகாரமுமாக தூலபஞ்சாக்ஷரமும்: டமருகந் தாங்குந் திருக்கரத்திலே சிகாரமும், வீசுந் திருக்கரத்திலே வகாரமும், அபயத்திருக்கரத்திலே யகாரமும், அக்கினியேந்துந் திருக்கரத்திலே நகாரமும், முயலகனையூன்றிய ஸ்ரீபாதத்திலே மகாரமுமாக சூக்குமபஞ்சாக்ஷரமும்; இம்முறையே பொருந்த வடிவுகொண்டு அனவரத திருத்தாண்டவஞ் செய்தருளுவர் எனவுங் கூறுநிற்கும்.

உண்மை விளக்கம்.

ஆடும்படி கேணல் லம்பலத்தா னையனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரங்—கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாமுடியப் பார்.

சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கனவா வீசுகர
மார்க்கும் யகர மபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனார்
தங்கு மகரமது தான்.

இவைகளேயன்றி ஈசானாயநம என்பதற்கு "தேவர் மானுடர் முதலாய சராசர தோற்றங்களி னுள்ளும் புறம்பு நிறைந்து அவ்வவைகளின் கன்மாநுசாரப்படி ஆட்டுவித்தாளும் மகைஸ்வரியத்தை யுடையவரே நமஸ்காரம்" எனவும், தற்புருடாயநம என்பதற்கு "எல்லா அண்டங்களினுமுள்ள ஆன்மாக்கள் காரணமாகப் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடாத்தி அவைகட்கதிகாரியாய், அதுவென்னும் பொருளா யிருக்கின்ற விராட்புருடரே நமஸ்காரம்" எனவும், அகோராயநம என்பதற்கு "மகாசங்கார காலத்தில் அகோர ரூபராய் எல்லாவற்றையும் அழித்தருள்பவரே நமஸ்கா

ரம்'' எனவும், வாமதேவாயநம என்பதற்கு ''எல்லாவற்றையுந் தம்மிடத்தேயொடுக்கிப் பின்னர்த் தோற்றுவிக்கும் பராபர பரப்பிரகாசானந்தரே நமஸ்காரம்'' எனவும், சத்தியோசாதாயநம என்பதற்கு ''சத்துரூபசத்தி சித்துரூபசத்தி ஆனந்தரூபசத்தி யென்னும் இம்மூன்றும் மகாகாரணதேக மாதலின் சச்சிதானந்த வஸ்துவாயிருப்பவரே நமஸ்காரம்'' எனவும் ஒருவாறு கருத்துரைத்து இம்மந்திரங்கள் பிரதமசிருட்டியாய், ஏனையமந்திரங்களுள் விசேடமாய், ஆன்மாக்கட் கறிந்தருள் செய்யுங் குணமாய், மகாகாரண வடிவாயு மிருத்தலாற் பஞ்சப்பிரம மந்திரம் எனப்படும் இவைகளே அவர்க்கு வடிவமெனவுங் கூறுநிற்கும்.

சிவஞானசித்தியார்.

மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவ மாகத்
தந்திரஞ் சொன்ன வாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக் கேணீ
முந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தாலு
மந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாகு மன்றே.

சிலவிடங்களிலே அவர்க்கு அக்கினியே சிரம், வேதங்களே வாய்கள், சந்திர சூரியர்களே கண்கள், திக்குகளே செவிகள், வாயுவே பிராணன், ஏனையவைகளே இருதயம் எனவுஞ் சொல்லப்படும்.

பிரமகீதை.

அங்கிதலை வாய்விவித மானமறை பானு
திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு
தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முந்தான்
இங்கவனி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்.

சிலவிடங்களிலே தாத்துவிக சூக்கும புவனோற்பத்தியான தேகப் பிரபஞ்சமே உபசார தூலசரீர மாகவும், தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் முதலிய யோனிகளின் தூலசரீரங்களே புற அவயவங்களாகவும், ஆரணி செனனி ரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளின் கலைகளே புறக்கரணங்களாகவும், சமனுகலையின் உபாதியுற்ற இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்பவைகளே உட்கரண மாகவும், உன்மனை அல்லது அதினுபாதியுற்ற பராசத்தியே பரதேகமாகவும் கொண்டருளி ஆன்மாக்கட்குப் புத்திமுத்திக ளுண்டாகும் பொருட்டுப் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் செய்யா நிற்பர்.

சிவஞானசித்தியார்.

உலகமே யுருவமாக யோனிக ளுறுப்பதாக
இலகுபே ரிச்சாஞானக் கிரியையுட் கரணமாக
அலகிலா வுயிர்கட்கெல்லா மிருபய னுகவைந்து
நலமிகு தொழில்களோடு நாடக நடிப்பனுதன்.

சில விடங்களிலே, சிவபெருமான் நித்தியராய் இடைவிடாது எங்கும் வியாபித்துப் பிரியாதிருத்தலானும், சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்துக்கும் பிரேரகராய் நிற்றலானும், அவர்க்கு சாந்தியாதீதகலை சாந்திகலை வித்தியாகலை பிரதிட்டாகலை நிவிர்த்தி கலை என்னும் ஐந்தையும் முடிகளாகவும், சாந்தி முதலிய நான்கு கலைகளையு மார்பமாகவும் வித்தியாகலை முதலிய மூன்றையும் உந்தியாகவும் நிவிர்த்திகலையைப் பாதமாகவும், அக்ஷரங்களைத் தோலாகவும், புவனங்களை உரோமங்களாகவும், மந்திரங்களை இரத்தமாகவும், பதங்களைத் தசையாகவும், தத்துவங்களை இரேதசு எலும்பு நிணம் மூளை என்பவைகளாகவும், சத்திகளைப் பதினெண் குணங்களாகவும் அமைத்து ஆறத்துவாக்களும் வடிவம் என்று வேதாகமங்கள் கூறுநிற்கும்.

அத்துவாமூர்த்தியாக வறைகுவதென்னையென்னில்
நித்தனுய்நிறைந்தவற்றி னீங்கிடாநிலைமையானுஞ்
சித்துடனசித்துக்கெல்லாஞ் சேட்டிதனுதலானும்
வைத்ததாமத்துவாவும் வடிவெனமறைகளெல்லாம்.

சிவஞானதீபம்.

அத்துவா வடிவாமெம் மிறைமுடிதான் கலைக
ளைந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானநான் குரமாம்
வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதி யுந்தி
வியன்பாத நிவர்த்தியதா மிளிர்துவக்கக் கரங்கள்.
வைத்தபுவ னங்கண்மயிர் மந்திரங்க ளெய்த்தோர்
வளர்ந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகு மதித்த
தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திநிண மூளை
சத்திகடா நேத்திரமு வைந்தாமித் தகையே.

இவைகளே யல்லாமல் சில நூல்கள் சிவபெருமானுக்குவாஸ்தவ தேகமின்மையாற் றியானபூசா நிமித்தங் காற்பனிகதேகத்தை யெட்டிக் காட்டாநிற்கும். அவ்வுண்மை வருமாறு:

திருச்சிகை.

அநாதியே அவர்க்குச் சுதந்தரமாயுள்ள சிவகரணமே சிகையாகும்.

சதாசிவரூபம்.

ஓங்கள் வின்மை யுயர்சிகை.

திருமுடி.

ஆன்மாக்கள் திருவருளைக் கண்டு அநுபவிக்கும் அவதரத்திலே தற்செயல் தோன்றாது பரவசப்படுதலையே சிவபெருமானது திருமுடியாகக் காண்பார்கள்.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

உரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகும்,

திருமுகம்.

ஆன்மாக்கள் தம்மை யறிவிக்கும் பான்மையாகத் தாக்குணவாய விடய போகங்களை அவன் அவள் அதுவாய்ப்பார்க்குமிடமெல்லாம் அவனருளையே கண்டு அநுபவிப்பதையே அவர்க்குத் திருமுகம் என்ப.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

பார்ப்பிட மெங்குஞ் சிவமாய்த் தோன்றலது முகமாம்.

அன்றியும், ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் என ஐந்து முகமு முண்டென்ப. ஒரு முக முதல் நூறு ஆயிரம் என்னும் அளவாக ஏனையோர்க்கும் முகங்களை இயம்ப, இவைகளில் விசேட மென்னை யெனின் மற்றையோர் முகங்களால் யாதோர் பயனும் உலகிற் கில்லையென்பதும், இவர் முகங்களால் அநேக பெரும்பய னுண்டென்பதும், அவைகளின் தன்மையால் விளங்கப்படும். அவற்றுள்,

ஊர்த்துவமுகமாய் வடகீழ்த்திக்கை நோக்கி நிற்பதாய்ப்படிகமயமாய் விளங்கும் ஈசானமுகமானது, புரோற்கீதமுதலிய ஆகமங்கள் எட்டையும் மந்திர ஞானத்தையுந் தோற்றுவித்து, அனந்தை

யும் ஆளுங்குணத்தையுமுடையதாம். அதோமுகங்களுள் ஒன்றாய்க் கிழக்குநோக்கி நிற்பதாய்க் கோங்கம்பூ நிறத்ததாய் விளங்கும் தற்புருடமுகமானது, ரௌரவமுதலிய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் அதிமார்க்க ஞானத்தையுந் தோற்றுவித்து யாவற்றையுங் காக்குங் குணத்தையுமுடையதாம். தெற்கு நோக்கியதாய்க் கருநிறமுடைத்தாய் விளங்கும் அகோரமுகமானது, விசயம்முதலிய ஐந்தாகமங்களையும் அத்தியான்மகஞானத்தையும் தோற்றுவித்து எவைகளையும் அழிக்குங் குணத்தையு முடையதாம். வடக்கு நோக்கியதாய் வெட்சிப்பூ நிறத்ததாய் விளங்கும் வாமதேவமுகமானது, தீப்தம் முதலிய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் வைதிக ஞானத்தையும் தோற்றுவித்து அனைத்தையும் விளக்குங்குணத்தையு முடையதாம். மேற்கு நோக்கியதாய்ப் பானிறத்ததாய் விளங்கும் சத்தியோசாதமுகமானது, காமிகமுதலாய ஆகமங்கள் ஐந்தையும் லௌகிகஞானத்தையும் தோற்றுவித்து எவைகளையும் ஆக்குங் குணத்தினையு முடைத்தாம். இவ்வாறன்றி ஊர்த்துவமுகம், குறித்த ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டையும் அதோமுக நான்கும், முறையே இருக்குமுதலான நான்கு வேதங்களையுந் தோற்றுவித்தவெனவுங் கூறுப.

திருநேத்திரம்.

இச்சாஞானக் கிரியைகளால் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்தறிந்து செய்யுந் தொழில்களாகி நின்ற குணவியல்லையே அவர்க்குத் திருநேத்திரம் என்பர்.

சதாசிவ ரூபம்.

இவர்தா, மெல்லா மறியும்மியல்பது நயனம்.

இருதயம்.

முத்தான்மாக்களுக்கு உணர்த்தப்படும் அருட்சத்தியையே இருதயம் என்று கூறுவர்.

நல்லோ ருணரவரு ஞானம திதயம்.

திருவடி.

ஆன்மா வென்பது எவ்விடத்திலுந் தோன்றாது யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரமாய் நின்ற பொய்யறிவு நீங்கத் திரு

வருண்ஞானம் பிரகாசித்து நின்ற அவதாரத்தையே சிவபெருமானது ஸ்ரீபாதம் என்ப.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

பரையுயிரில் யானெனதென் றறநின்ற தடியாம்.

இவ்வாறே அவர்க்கு வடிவங்கள் பற்பலவிதமாகக்கூறலையும், அவைகளின் உண்மைகளையும் உண்மைநூல் ஆசிரியர் வாய்க் கேட்டுணர்க.

சிவபெருமான் சிகைமுதலாயின கொண்டதும், உலகமுய்யத் தோன்றும் பெருங்கருணையே என்பது போதர அவற்றின் உண்மைகளுட் சிலவற்றைச் சுருக்கிக் காட்டுவாம்.

க. சிகைகொண்டது.

சிகை ஞானக்குறி யாதலால், ஞானரூபியாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உ. உபவீதம் பூண்டது.

பூணூல் வேதாந்தக் குறியாகக் கொள்ளப்படலால் வேதாந்தப்பொருளாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

ங. சந்திரனைச்சூடியது.

தூமதியை மேற்கொண்டார் எனக் கருதக்கிடத்தலால், எல்லாம் அறிபவர் (சருவஞ்ஞத்துவர்) தாமே என்பதையும்,

ச. இடபங்கொண்டது.

தருமதேவதையே இடபம், ஞானமயமே இடபம். எனக்கூறலால், தர்ம பரிபாலர் தர்ம வடிவர், ஞானமயமா யுள்ளவர் எப்பொருட்கும் இறைவர் தாமே என்பதையும்,

ரு. ஸ்திரீ புஞ்ச நபுஞ்சக வடிவானது.

அவள் அவன் அதுவாய் நிற்கும் உலகிலுள்ள எவர்க்கும் எவைக்கும் பொதுநிலையர் தாமே என்பதையும்,

௬. திரிநேத்திரங்கொண்டது.

மூன்று கண்களும் முச்சுடரெனப் படலால், காருகபத்தியம் ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினியம் என்னும் முத்தீவேள்வியில் அவை யாவும் தம்மிடத்தே கூடியுள்ளன என்பதையும், அன்றியும் எல்லாக் காரியங்களையும் அறிந்து செய்யும் இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்திகளை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

௭. மானேந்தியது.

அதனது நான்கு கால்களையும், நான்கு வேதங்கள் எனக் கொள்ளகிற்றலால், அவ்வேதங்களுக்கு நாதர் தாமே என்பதையும்,

௮. சூலம்பிடித்தது.

அது முத்தலையையும் ஒரு தாளையுமுடையதாகலால் சாத்துவிகம் ராசதம் தாமதம் என்னு முக்குணங்களையும், சிருட்டிதிதி சங்காரம் என்னும் முக்கிருத்தியங்களையுமுடைய பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாய் நிற்பவர் தாம் ஒருவரே என்பதையும், ஆன்மாக்கட்குப் பேரின்ப வீடளிக்க விரும்பும் விருப்பமெனப்படும் இச்சாசத்தியையும், அதற்கு வேண்டுவன வற்றை அறியும் அறிவெனப்படும் ஞான சத்தியையும், அறிந்து செய்யும் செயல் எனப்படும் கிரியாசத்தியையும் உடையவர் தாமே என்பதையும்,

௯. அட்டமூர்த்தியானது.

நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என உலகத்துண்மையா யிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

௧௦. மழுத்தாங்கியது.

அது பராசத்திரூபமாய், இலயத்தானமெனக் கொள்ளக்கிடத்தலால், பராசக்திக்கு மேலானவர், பரைக்கு நாயகர், இலயத்தானமாயிருப்பவர், சத்தியமுடையவர் தாமே என்பதையும்.

௧௧. வாள்ஏந்தியது.

சனனமாகிய கொடியின்வேரை அறுப்பவரும், எல்லாரையும் அடக்கியாளலால் வந்த புகழொளியை யுடையவரும் தாமே என்பதையும்,

கஉ. வச்சிரங்கொண்டது.

ஒருவராலுங் கெடுக்கப்படாதவர் தாமே என்பதையும்,

கங. பாசந்தரித்தது.

இந்திரியங்கள் பத்தும், தூல சூக்கும பூதங்கள் பத்தும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஆகிய இருபத்தைந்தையுங் காட்டி நடாத்து மாயாவடிவை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கச. தமருகந் தாங்கியது.

சுத்தாசுத்த அத்துவாவைப் பிரவர்த்திக்குங் குணத்தினை யுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கரு. சர்ப்பம் பூண்டது.

குண்டலி சத்தி பாம்புவடிவா யிருக்கிறதென்று உருவகப் படுத்துகிறபடியாலும், அது அவர்க்குப் பரிக்கிரக சத்தியாதலுண் மையாலும், அதனுடைய விரிவு சுருக்கங்களே பிரபஞ்சதோற்ற ஒடுக்கங்களாகையாலும் அதனை யுடையராயிருத்தலாற் சகத்திற்கு நிமித்தகாரணர் தாமே என்பதையும்,

இஃதன்றி "இருத்தியே நாகரூபம்" எனக்கூறலால், இருத்தி என்பதற்குப் பொருள் நல்ல செல்வம், ஐஶ்வரியம் அதிகப்படல், நிறைவு, மேலாந்தன்மை, என்பனவாக இவைகளையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கசா. கண்டாமணி தாங்கினது.

நாதமயமாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

கஎ. நீலோற்பலம் தரித்தது.

சங்கற்ப விகற்பமாகிய மன தத்துவத்தை நடாத்துங் குண வயமுடையவர் தாமே என்பதையும்,

கஅ, ககூ. அங்குசம்—பரிவட்டங்கொண்டது.

விவரணகுணத்தை யுடைவர், திரோபவ கிருத்தியர் தாமே என்பதையும்,

உ0. அக்கினி யேந்தியது.

ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த பாசங்களைச் சங்கரித்துக் காப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உக. வாதாபயங்கொண்டது.

முறையே ஆன்மாக்களின் கன்மங்களுக் கீடாகப் போக முத்தி என்பவைகளை அளிப்பவரும், போகத்தானமாகிய சாதாக்கிய தத்துவத்தை யடைந்தவர்க்குச் சனன பயத்தைப்போக்கிப் பேரானந்த வெள்ளத்தில் அழுத்துவோரும் தாமே என்பதையும்,

உஉ. கவசமிட்டது.

நிஷ்களத் தன்மையை மறைத்து நின்ற ஞானக்கிரியைகள் மேற்பட்ட பிரகாசமே அங்கியாக, அதனையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

உங. கொன்றை முதலிய மாலைதரித்தது.

ஓங்காரப் பொருளாயிருப்பவர் தாமே என்பதையும்,

உச. பளிங்குநிறங் கொண்டது.

சாத்துவிகம் பளிங்குநிறமும், ராஜதம் செந்நிறமும், தாமதம் கருநிறமும் உடைத்தெனலால், அவைகளை முறையே ஒரோவழி யுபசாரமாக விஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், இவர்க்கும்சொல்லப் படுவதனானும், அவ்வாறு கூறினும் அரி, பிரமன் என்பவர்களின் கிருத்தியங்கள் புறத்தே முற்சொல்லிய குண மமைந்தவாகக் காணப்படினும், அகத்தே அவையின்றித் தாமத ராசதமாகக் காணப்படுவதனானும், உருத்திரராய் அதிட்டித்து நிற்கும் இவரது சங்காரகிருத்தியம் புறத்தே தாமதகுணம்போற் காணப்படினும், அது ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தைப் புசிப்பித்துத் தொலைத்துப் பேரின்ப வீடளிக்கவேண்டும் என்னுங் காருண்யசெயலாய், அகத்தே சத்துவகுணமயமாய் நிற்றலானும், இன்னும் அவ்வவர் குண வுண்மையை அவ்வவர் வடிவங்களே தெளிவித்து நிற்றலானும், சத்துவகுண சுதந்தரரும், சுகத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் இடமாயுள்ளவரும், யோகிகட்கு அவ்வடிவோடுசென்று ஞானோபதேசஞ் செய்வோரும் தாமே என்பதையும்,

உரு. அத்திர முடமை.

ஆன்மாவின் மூலமலத்தைச் சங்கரிக்கும் பெருமையே அத்திரமெனப்படலால், அதையுடையவர் தாமே என்பதையும்,

உகூ. முயலகனை யூன்றி நிற்றல்.

பிரபஞ்சத்தை மறைக்குந் திரோபவகிருத்தியஞ்செய்து ஆன்மாக்களது மூலமலசத்திகளை மேலிடாமல்அமிழ்த்துவோர் தாமே என்பதையும்,

உஎ. தூக்கிய திருவடியாரதல்.

ஆன்மாக்களுக்கு அருளே தனுவாக எடுத்து அருள்செய்வோர் தாமே என்பதையும், பரம கருணாகர பரஞ்சோதிப் பிழம்பாகிய பரமசிவம், சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்மாக்கட்கு அறிவித்து உய்விப்பான்கொண்ட திருச்சின்னங்களேயாம். இங்ஙனமே ஏனையவற்றின் உண்மைகளையும் பெரியோர்வாய்க் கேட்டமைக. இவ்வுண்மைகளை யறியாது, சிவதூஷணஞ்செய்யும் ஈசுரத்துரோகிகள் எரிவாய் நரகால் விழுங்கப்பட்டு அதற்கு இரையாவார் என்பதற் கையமேயின்று.

திருமந்திரம்.

நூலுஞ்சிகையு நுவலிற்பிரமமோ, நூலதுகாற்பாச நுண்சிகைகேசமாம், நூலதுவேதாந்த நுண்சிகைஞானமாம், நூலுடையந்தணர்காணு நுவலிலே.

பதினோராந்திருமுறை.

தூமதிசடைமிசைச் சூடுதறுநெறி, யாமதியானென வமைத்தவாறே, யறனுருவாகிய வானேறூர்த, லிறையவனியானென வியற்றுமாறே, யது வவளவனென நின்றமையார்க்கும், பொதுநிலையானென வுணர்த்திய பொருளே, முக்கணனென்பது முத்தீவேள்வியிற், றொக்கதென்னிடை யென்பதோர்சுருக்கே, வேதமான்மறியேந்துதன்மற்றத, ஞாதனனென நவிற்றுமாறே, மூவிலையொருதாட் சூலமேந்துதன், மூவரும்யானென மொழிந்தவாறே, யெண்வகை மூர்த்தியென்பதிவ்வுலகினி, லுண்மையானென வுணர்த்தியவாறே, நிலம்நீர் தீவளியனல் வானென்று, மூலவாத் தொல்புகழுடையோயென்றும், பொருளுநற்பூதப் படையோயென்றுந், தெருள்நின் றுலகினிற் றெருட்டுமாறே, யீங்கிவைமுதலாவண்ணமும் வடிவு, மோங்குநின்பெருமையு முணர்த்தவுமுணராத், தற்கொலிமாந்தர்.

சௌந்தரியலகரி.

தாளிணைக்கமலமூறித்தருமமிழ்துடலமூழ்க
மீளவப்பதங்கள்யாவும்விட்டுமுற்பழையமூலம்
வாளரவாகமென்னவளைத்துயர்பணத்திறேடு
நாளுமைக்கயற்கண்டுஞ்சுளு [illegible]வானந்தமின்னே.

கந்தபுராணம்.

வன்மைபெற்ற குண்டோதரன் மொய்ம்பிடை வைத்துச்சின்மயத் தனிமால்விடையேறினன்சிவனே.—மேனிபொற்கென்றலின்விமலவான் பொரு, ளெனுமருட்கையினவையிலீசனைத், தானுணர்தெளிவினிற் றவத்திற்பூசையி, லானதுகுணனெலாமயன்றனக்குமே.—நேமியாற்குரு வெலாநீலமாயதுந், தோமறுகடலிடைத்துயில்கொள்பான்மையு, மேமுறு மகந்தையும்பிறவுமெய்துமேற், ருமதாசதந்தானுமுற்றவே.—மாமறை யளப்பிலவரம்பிலாகமந், தோமறவுதவியோர்தொன்மரத்திடைக், காமரு முனிவரர்கணங்கட்கன்னவை, தாமதகுணத்தனேற் சாற்றவல்லனே.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்த தருளென்னுங்—கத்தியினுன்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம்பழுக்கு
மேகக் கொடியெழுங்கா ணின்று.

உண்மை விளக்கம்.

தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமா
யூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
சாய வமுக்கியருள் டானெடுத்து—நேயத்தா
லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தான்முழுத்த
ருனெந்தை யார்பாதந் தான்.

சதாசிவரூபம்.

ஒள்ளொளி கவசம் பெருமை யத்திரம்.

இவைகளானும் பிறவாற்றானும் உய்த்துணரப்படும்.

ஆகவே, சிவபெருமானுடைய சிரம் முகம் இருதயம் என்னும் அங்கங்களும், வக்ஷசு கண்டம் தனங்கள் புயங்கள் நாபி உதரம் குகியம் நேத்திரங்கள் நாசி செவிகள் கரங்கள் பாதங்கள் விரல்கள் தொடைகள் முழந்தாள்கள் கணைக்கால்கள் என்னும் பிரத்தியங்கங்களும், சூலம் மான் மழுவாளாதிய சாங்கங்களும், உடை மாலை சந்தம் ஆபரணம் ஆசனம் உபவீதம் என்னும் உபாங்கங்களும் ஆன்மாக்கட்கு உண்மையை விளக்கும் பேரருள் வடிவம் என்பதும், எல்லாமாய் அல்லதுமாய் நிற்கும் எம்பிரான் தம்

பயன் கருதிக்கொண்டமை யன்றென்பதும், தெளியக்கிடந்தவாறு காண்க.

சிவஞானசித்தியார்.

உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமுமருளரன்றன்கரசரணுதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனசிந்தனன்றே.

இங்ஙனமாக, அநாதிமலமுத்த பதியாகிய சிவபெருமானே சுத்தாத்துவித முத்தியாகிய பேரின்பவீட்டை யருள்வர்.

சூதசங்கிதை.

வேதமார்க்கத்தின்முக்கியமாக விளங்கிடப்பட்ட நஞ்சிவனே
யேதமின்முத்திகொடுப்பவன்.

ஆகலால் அவ்விறைவன் திருவடியாகிய தெப்பத்தையடைந்தவர்களே மேற்கண்ட முத்திக்கரையை அடைவார்கள். மற்றவர்களோ! பிறப்பு இறப்பு என்னுஞ் சலத்தை யுடையனவாய், மதியை விழுங்குகின்ற காமம் என்னும் பாம்பு விரிந்து நிற்பனவாய், இடைவிடாது நிகழும் விடயங்கள் என்னும் இரைகளைத் தின்னுகின்ற கரணங்கள் ஆகிய மீன்கூட்டங்கள் சுழல்வனவாய், பெருமிதம் என்னும் பரப்பையுடையனவாய், நோய்கள் என்னும் ஒழியாத புலால்மணம் வீசுவனவாய், மாறிமாறித் தோன்றுஞ் சுகதுக்கங்கள் என்னும் அலைகள் மோதுவனவாய், மனம் என்னுங் கபடமுள்ள இராசமகரஞ் சுழல்வனவாய், அகம்பாவம் என்னும் ஆமைகள் இருப்பனவாய், அவா என்னும் அளவுகடந்த ஆழத்தை யுடையனவாய், களவு என்னும் பாரும் மலையுமுடையனவாய், கலகமென்னும் விடங்கள் தங்கிய புழுக்கள் நெளிவனவாய், குற்றமென்னும் நுரைகள் தோன்றுவனவாய், நிரதிசயானந்த மென்னும் முத்திக் கரையைவிட்டு விலக்குகின்ற பெண்களென்னுங் கொடுஞ்சுழிகளையுடையனவாய், கோபம் என்னும் வடவாமுகாக்கினியைக் கொண்டனவாய், போகம் என்னும் முதலைகள் செறிந்திருப்பனவாய், இருமல் முதலாகிய ஒலிகளை யுடையனவாய், ஆசை, தேகம், வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் என்னும் ஐவகைப்பட்ட பெருங்காற்றுகள் இடையறாது வீசுவனவாய், குடர்கள் என்னுமஞ்சுலாக்கூட்டங்கள் ஒலிப்பனவாய், மலமெனனும் உவர்ப

புச் செறிந்திருப்பனவாய், மார்க்கங்களாகிய பலதுறைகளை யுடையனவாய், தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம், என்னும் பெயர்களையுடையனவாய் இருக்குஞ்சத்த சமுத்திரங்களில் ஒன்றனையேனுங் கடக்கமாட்டாதாராய் அவற்றுள் அழுந்தி யுழல்வார்கள் என்பது சத்தியமேயாம்.

சசிவன்னபோதம்.

மரணபவங்களானபுனலையுடையது, மதியைவிழுங்குகாமவரவுபெரியது, கரணவொழுங்கருதவிடயவிரைநுகர், கரணமொடியங்குமீனமிகவுமுகள்வதே.—பெருமிதமென்றுகூறுபெருமையுடையது, பிணிகளெனுங்கெடாதபுலவுகமழ்வது, வருமிடரின்பமானதிரைகள்பொருவது, மனமெனும்வஞ்சராசமகரமுறைவதே.—அளவிலகந்தையாமையபரிமிதமுள, வவாவெனிறந்தவாழமறியவரியது, களவுநெருங்குபாருமலையுமுடையது, கலகவிடங்கண்மேவுகிருமிநெளிவதே.—துகளெனுநன்கிலாதநுரைகடருவது, துறவினின்பமானகரையைவிடவகல், மகளிரெனுந்தவாதவலியசுழியது, மறலியுமஞ்சுகோபவடவையெரியதே.—வெருவருகின்றபோகமுதலையடர்வது, விவிதமனந்தமானதுறையுமறிபவ, ரொருவர்கடந்துபோகவிரகிலெழுபவ, வுத்திவிளம்பயாவருலகிலறிவரே.

சித்தாந்தகாணம்.

மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்
டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - றிந்தவுடற்
கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பம்
கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு.

திருவள்ளுவர் குறள்.

பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடிசேராதார்.

இன்னணமாக நாம் ஒவ்வொருவரும் இவ்வுடல் நீர்க்குமிழி போன்றதெனவும், இதனால்வரும் இன்பமோ மிகச்சிறியதெனவும், துன்பமோ அளவில்லையெனவும் அறிந்து, இப்பிறவிக்கடல்களைக் கடந்து, சிவசாயுச்சிய முத்திக் கரைசேர்ந்து பேரின்புற்றிருக்க, இதுகாறுங் கூறி விளக்கப்பட்ட பதியாகிய பரசிவத்தினது திருவடித் தெப்பத்தையே அடையவேண்டும். அது வொன்றே சுகநிலையருளாநிற்கும்.

போதரத்நாகரம்.

காயநீர்க்குமிழியதினூறுமின்பங்கானலிற்புனலதுதனக்கிங்
காயவத்துயரமளவிலையது ந்யாயவருமையினழிந்தற்றுப்

நீயினிக்கவலைமயல்களைத்தவிர்ந்துநெஞ்சேமேவந்தெனக்குடன்பட்டாயவச்சொரூபநற்கன்பதேபுரியிலரியதேதார்நமக்கெதிரே.

வைராக்கிய சதகம்.

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத லுளவறு பிறப்பூடுஞ்
சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத் தியக்கமா நீவல்லாய்
போர்க ளாதிதுண் பிமையவ ரடைவதும் புகல நூலுணர்ந்தாயே
நேரிலா வரன் கழலலான் மிருசுக நிலைபிறிதிலை யன்றே,

காரைக்காலம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதி.

இனியோநா முய்ந்தோ மிறைவன்றருள் சேர்ந்தோ
மினியோ ரிடரில்லோ நெஞ்சே—யினியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கு மீளாப் பிறவிக்
கனைக்கடலை நீந்தினோங் காண்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

க்ஷேத்திராலய விளக்கம்.

சிவ பெருமானது திருவடிப் புணையை அடைதற்குச்சமயம் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த சமயமேயாம். இதுவேஉண்மைச்சமயமாம். இதைக் கைவிடுவேமாயின், இதுபோலுஞ் சமயம்வாய்த்தல் அருமையினும் பேருமையாம்.

சிவஞானசித்தியார்.

வாழ்வெனு மையல்விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமைதப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மையோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ்சாரு
மூழ்பெற லரிதுசால வுயர்சிவ ஞானத்தாலே
போழிள மதியினானைப் போற்றுவாரருள்பெற்றாரே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதீதப்பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவேமன்றுள் வெளிகாட்டுமிந்தக்கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்துழலுஞ்சமய நெறிப்புகுதவேண்டாமுத்திதருந்
தெய்வசபையைக்காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்சகத்தீரே.

இச்சமயத்திலே நான்கு உபாயங்கள் உண்டு. அவையாவன:- தாதமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்பனவாம். இவைகள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனவும் பெயர்பெறும். இம்மார்க்கங்களினும் முறையே சென்றாற்றான் அது கிடைக்கும் என்க.

சிவஞானசித்தியார்.

சன்மார்க்கஞ்சகமார்க்கஞ்சற்புத்திரமார்க்கந்
தாதமார்க்கமென்று சங்கரனையடையு
நன்மார்க்கநாலிவைதான் ஞானயோக
நற்கிரியா சரியையென்று நவிற்றுவதுஞ் செய்வர்

இங்ஙனமாக சரியையின்றேல் கிரியையும், கிரியையின்றேல் யோகமும், யோகமின்றேல்ஞானமும், (சிவ) ஞானமின்றேல் சிவ பெருமானது திருவடிப்பேறாகிய முத்தியுங் கைகூடாவாம். அதனாற்றான் அம்முத்திரசங் கொள்ளற்கு, அவைகள் முறையே அரும்பு, மலர், காய், கனிபோலக் கருவியாய்நிற்கும் என்ப.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே

பிரபுலிங்கலீலை.

உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியைநற் கிரியையோகந் தாமொரு மூன்றுஞ்ஞான
மருவுதற் கேதுவென்று மறைபுகன் றிடுமால்

தாதமார்க்கம். (சரியை) ஆவது, புறத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய உருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு

இதின் உண்மையாவ்து, இத்தேகத்தை மலச்சுமையெனவும், துக்கம் விளைக்கும் புன்குரம்பை எனவும், அநித்தியம் எனவும் கண்டு, உண்டிசுருக்குதன் முதலியவற்றால் தேகத்தை வெறுத்தலும், வேடத்தாலும், சிவோகம்பாவனையாலும், பிராசாதயோகஞ் செய்தலாலும், திருவேடமுடைய மெய்யடியாரையும் சிவலிங்கப் பெருமானையும் உண்மையுணர்ந்து வழிபடுதலுமாம்.

புத்திரமார்க்கம் (கிரியை) ஆவது, புறத்தொழில் அகத்தொழில் என்னுமிரண்டானும் சிவபெருமானுடைய அருவுருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. இதின் உண்மையாவது, பிருதிவியாதி முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நேதிகளைந்து, பஞ்சசுத்திகளையுஞ் செய்து தன்னை உள்ளபடி யறிதலாம்.

சகமார்க்கம் (யோகம்) ஆவது, அகத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம். இதனுண்மையாவது, அங்ஙனந் தன்னை யறிந்தவிடத்துத் தன்னுயிர்க் குயிராயிருந்த திருவருளைக் கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகியிருந்து, முன் நீக்கிநின்ற கருவிகளோடுங் கூடாதிருத்தலாம்.

சன்மார்க்கம் (ஞானம்) ஆவது, அறிவுத்தொழின் மாத்திரையானே உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்னும் முத்திறத் திருமேனிகளையுங் கடந்து நின்ற அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பான சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம். இதனுண்மையாவது, அஞ்ஞானிகட்கு மருண்மேலீட்டினாலே சிவம் முற்றுந் தோன்றப் பெறாது பிரபஞ்ச வாசனையோடு நிற்கு நிலை போல, சிவஞானிகள் அருண்மேலீட்டினாலே பிரபஞ்சவாசனையும், அவ்வருளை வடிவாயிருந்ததானுஞ் சிறிதுந் தோன்றப்பெறாமல், பரையே ஆகிய வேறின்மையினையும், அதன்மேற் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்றாத மேலீட்டினையும், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றோமென்னும் பேறின்மையினையும் பெற்றுச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் நிற்றலாம்.

இங்ஙனமாகக் கிரியைகளிற் பயனில்லையென அவற்றை யிகழ்ந்து ஞானமுத்தியடைய விரும்புவோர், ஆகாயத்தினின்றுந் தோலையுரித்துடுக்க விரும்பினோரையும், படிவழியேறிச் செல்லாது கீழ் நின்று, மலையினுச்சிக்குப் பாய விரும்புவோரையும் போன்றவர்களாய், அவர்கதி எய்தப்பெறுவார் என்பது உண்மைநூற் றுணிபேயாம்.

இவ்வண்ணமிருத்தலால், வீடடைய விரும்பினோர் புறத்தும் அகத்துஞ் சிவபெருமானை வழிபடல் அத்தியாவசியகமேயாம். சிவபெருமான் புறத்தே திருக்ஷேத்திரங்களிலுள்ள ஆலயங்களில் இருக்கும் சிவலிங்க முதலிய திருமூர்த்தங்களையும், மெய்படியாரது திரு

வேடங்களையும், ஆதாரமாகக் கொண்டு நின்றும்; அகத்தே உயிர் இடமாகக் கொண்டு நின்றும்; இவ்வுலகாரால் செய்யப்படும் வழிபாட்டை யேற்றருள் செய்வார்.

சிவஞானசித்தியார்.

தாபர சங்க மங்க ளென்றிரண் டுருவி னின்று
மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்ப
னீபரன் றன்னை நெஞ்சி னினைவையே னிறைந்த பூசை
யாய்பரம் பொருளை நாளு மர்ச்சிநீ யன்பு செய்தே.

சிவபெருமான் இம்மண்ணுலகத்திலே நால்வகை யோனியிலும், எழுவகைப் பிறப்பிலும், எண்பத்துநான்கு லக்கம் யோனி பேதங்களிலும், அளவின்றி வினைவசத்தாற் பிறந்திறந்துழலும் ஆன்மாக்களை, அவற்றினின்று மெடுக்கு நிமித்தத்தானன்றோ, விரிந்த உலகத்திலே, தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி யென்னும் மூன்று வடிவாய் விளங்கினர் என்ப.

தணிகைப்புராணம்.

ஈண்டுநாற் பிறப்பி னெழுவகைத் தோற்றத் தெண்பத்து நான்கெனு மிலக்க
மாண்டபல் பவத்திற் பன்முறை வினையான் மறிதரு முயிர்களை யெடுப்ப
வாண்டரு ளமல னநாதியி லுலக மாக்குழி யருந்தலந் தீர்த்தங்
காண்டகு மூர்த்தி யென்னமூன் றுருவாய்க் கண்ணக னுலகெலாங் கதித்து.

இம்மூன்றனையுஞ் சிவபெருமானாகவே எண்ண வேண்டும். அவ்வாறு அவைகளை முறையாக வணங்குவோர் பரமஞானசாரிய ரால் உண்மை விளங்கப் பெற்று முத்தியடைவார்கள்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

மூர்த்திதலந் தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே.

சிவவடிவங்களாகிய இவற்றுள் தலங்களோ அளவில்லாதன இருக்கின்றன. அவைகளுள்ளுந் கருமதலங்களே விசேடம்; அவைகளுள்ளும் சைவதலங்களே விசேடம்; அச்சிவக்ஷேத்திரங்களோ ஆயிரகோடியுண்டு. அவைகளுள்ளும் ஆயிரத்தெட்டுத்தலங்களே மேலானவை; அவைகளுள்ளும் நூற்றெட்டுத்தலங்களே மேலாகும்; அவற்றுள்ளும் அறுபத்தெட்டுத்தலங்களே சிறந்தன; அவற்றுள்ளும் பதினறு தெய்வத்தலங்களே விசேடமுற்றன; அவைகளினும் முத்திநகர்களெனக்கூறும் அயோத்தி, மதுரை, மாயை, அவந்திகை, காசி, காஞ்சி, துவாரகை என்னுஞ் சத்தக்ஷேத்திரங்களே உயர்ந்

தனவாம்; இவைகளினும் ஆதாரக்ஷேத்திரங்களாகிய திருவாரூர், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், திருக்காளத்தி, காசி என்பவைகளே மேலானவை; இவைகளினும் பஞ்சபூத லிங்கக்ஷேத்திரமாகிய காஞ்சி, திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம் என்பனவே விசேடமுற்றன; இவைகளினும் திருவாரூர், காசி, சிதம்பரம் என்பவைகளே விசேடமுற்றன. இவற்றுள்ளுஞ் சிதம்பரமே விசேடமுற்றது.

திருவிளையாடற்புராணம்.

இவ்வகைய மூன்றின்முதற் றலப்பெருமை தனைச்சுருக்கி யறையக் கேண்மி
னெவ்வகைய வுலகத்துந் தருமதல மதிகமவற் றீறி லாத
சைவதல மதிகமவற் றறுபத்தெட் டதிகமவை தமிலீ ரெட்டுத்
தெய்வதல மதிகம் * * * *

திருவிரிஞ்சைப் புராணம்.

ஏற்ற மாந்தல மாயிர கோடியிவ் விடத்தில்
நூற்று நாலிரண் டவையினும் பெருமையாய் நுவல்வர்.

கந்தபுராணம்.

மன்னுமகேந் திரமலயஞ் சையஞ் சத்தி மாநிருடம் பாரியாத் திரமே விந்த, மென்னுமலை யோரேழும் காஞ்சி யாதி யெழுநகருந் தானமொரா யிரமே லெட்டும் * * * * *

கோயிற்புராணம்.

பிறந்தில மாரூர் தன்னிற் பேசிய காசி மேவி
யிறந்தில மிரண்டு முத்தி யின்பமும் பின்ப தாநா
முறைந்திடுந் தில்லை ஞான யோகமார் தான மாமாற்
செறிந்தடி காணச் சிவன் முத்தராய்த் திரிய லாமே.

இவைகளானும் பிறவாற்றானும் அறியப்படும்.

இத்தலங்கடோறும், சிவலிங்க முதலிய திருமேனிகள் விளங்கும் ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. இந்த க்ஷேத்திர ஆலயங்களின் வரலாற்றை ஆராயுங்கால், அவைகளெல்லாம் ஒவ்வோர் காலவிசேடத்திலே சிவபெருமான் தம் மெய்யன்பர் பொருட்டாக அவர்க்குத் தரிசனங்கொடுத்துத் திருவருள் புரிந்தகாலத்து அவ்வடியார்கள், தாம் அரிதில் அடைந்த பேறு யாவரும் எளிதில் அடைய வேண்டுமென்னுங் கருணை நோக்கத்துடன் பெருமானைப் பார்த்து, "சுவாமீ! தேவரீர் இவ்விடத்துத் திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருந்து வருகின்ற மெய்யன்பர்கட்கு எளிதில் அருள்புரியவேண்டும்" எனப்

பலவாறு வணங்கித் துதித்துக் குறையிரக்க, அன்பர்கள் வேண்டிய வேண்டியாங்கியும் பெருமான் அதற்குடன்பட்டு வீற்றிருந்தருளுந் திருத்தானங்களேயாம்.

இங்ஙனமே க்ஷேத்திராலயங்கள் பல அநேகர்களால் உண்டாக்கப்பட்டமை சிவாகம வேதோபாங்கத்தாலும், அவ்வத்தல புராணங்களாலும், தலந் தீர்த்தம் மூர்த்தி நாமங்களானும் அறியத்தக்கதாம். இச்சிவக்ஷேத்திராலய சேவைப் பெருமையை உலகத்தார்க்கறிவித்து உய்விக்க நினைந்த பேரருளாலே, உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியாரும், குமாரர்களாகிய விநாயகக் கடவுளும், சுப்பிரமணியக் கடவுளும் பூவுலகடைந்து திருவானைக்கா, திருக்கேதாரம், காஞ்சி, மாயூரம், திருச்செங்காட்டங்குடி, திருச்சேய்ஞலூர் முதலிய தலங்களில் ஆலயங்கண்டு பூசித்து விளக்கினார்கள்.

திருவானைக்காப்புராணம்.

நிச்சலுங் காலந் தொறுந்தொறு முள்ள நெகிழ்தர வுருகியிவ் வாறங்
கெச்சமில் பூசை புரிகுவா ளொருநா ளினிதுபூ சனைமுடிந் ததற்பின்
முச்சகம் பழிச்சு முதல்வனைத் தணந்த முறைமையை நினைந்தன ளாகி
வெச்சென வுயிர்த்துப் புளகமெய் போர்ப்ப விழுத்தகு துதிவிளம் பினளால்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

கரிமுகத் தவுணர்க் காய்ந்து கரிமுகத் தண்ணல் பூசை
புரிசிவ நகர மீது தாரகற் பொருது செவ்வேள்
அரனையர்ச் சித்த தார்க்கீழ் மணற்குறி யான்பா லாட்டிப்
பரன்முடி மாலை சூடுஞ் சேய்வளம் பதியீ தாகும்.

என்பவற்றானும் பிறவற்றானு மறிக.

இவர்களும் அல்லாமல், பரமபதியாகிய சிவபெருமானே உலகர்க்கு விளக்கும் ஓர் திருவிளையாட்டினிமித்தம் தந்திருக்குமாரராகிய சாமிநாதக் கடவுளைக் குறித்து ஓர் கணப்பொழுது தவஞ்செய்தலாற் "கணிகவரை" யென்று திருத்தணிகைவரை காரணத் திருநாமத்தைக் காட்டிடுமாயின் அவற்றின் பெருமையை யார் சொல்லவல்லார்.

தணிகைப்புராணம்.

பணிகிள ராரப் பண்ணவன் முருகற் படர்ந்தருந் தவத்தினை யாங்குக்
கணிகமே புரிந்து கருத்துமுற் றுறலாற் கணிகவெற் பெனப்பெயர் விளங்கும்.

இவர்களேயன்றி, கோடி உருத்திரர்கள், நந்திதேவர், விஷ்ணு, பிரமன், காளி, இலக்குமி, சரஸ்வதி, மார்க்கண்டேயர், அகத்தியர்,

வசிட்டர், கபிலர், தும்புருநாரதர், திக்குப்பாலகர்கள், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், கருடர், துவாதசாதித்தர், சந்திரன், மற்றைய கிரகங்கள், துருவன், தக்கன், அட்டவசுக்கள், அட்ட நாகர்கள், ஆதிசேடன், ஏனைய முனிவர், தேவர்கள், தேவப்பெண்கள், அசுரர்கள், இராக்ஷதர்கள், சைவசமய பரமாசாரியர்களாதிய உண்மை நாயன்மார்களுள் அநேகர், பட்டினத்தடிகள், சேந்தனூர், அரசர்கள், அரிவையர்கள் முதலாய பற்பலரும் சிவக்ஷேத்திராலய சேவாதியவற்றா லன்றோ தாந்தா மெண்ணியனவெல்லாம் எய்தப்பெற் றின்புற்றூர்.

தேவாரம்.

இயக்கர் கின்னரர் யமனொடு வருணர் இயங்கு தீவளி ஞாயிறு திங்கள், மயக்க மில்புலி வானர நாகம் வசுக்கள் வானவர் தானவ ரெல்லாம், அயர்ப்பொன் றின்றி நின்றிரு வடியிணை யர்ச்சித் தாற்பெறு மாறருள் கண்டு, திகைப்பொன் றின்றிநின் றிருவடி யடைந்தேன் செழும் பொழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

உபதேசகாண்டம்.

தேவர் கின்னர ரியக்கர்கிம் புருடர்காந் தருவர்
மேவ ருந்தவ முனிவரர் சித்தர்வெள் ளெயிற்றுப்
பாவ காரிய நிருதர்வித் தியாதரர் படப்பாம்
பாவ தாகிய வெண்மரு மருச்சனை யயர்ந்தார்.

கருடர் மானிட ரரக்கர்மண் புரந்தருள் கமஞ்சூல்
வருட மெண்டிசை மதவரை மால்வரைக் குலங்கள்
பொருவ ரும்பதம் புகுந்தது மருவலர் புரந்தீத்
தொருவு மெம்பிரா னருச்சனை யன்றிவே றுளதோ.

பிரபுலிங்கலீலை.

வாசவ னரியயன் வான நாட்டுளோர்
பாசமின் முனிவரர் பலரு மண்ணிடைப்
பூசனை விதிமுறை புரிந்த வாலயங்
காசணி யல்குலாய் காண்கி லாய்கொலோ.

மலைகள் சூரர மகளிர் பாற்கடல்
அலைமகண் முனிவரில் லறக்கி ழத்தியர்
கலைமகள் விழிநுதற் கடவுட் பூசையா
னிலைமைக ளடைந்தமை நினைந்தி லாய்கொலோ.

இன்னுந் துவாதசாந்தத் தலமாகிய மதுராபுரியின்கட் டோன்றிய அரசரேறுன வரகுணதேவர், பிரமகத்தியாற் பீடிக்கப்பட்டு

வருந்தி, அதை நீக்கற்கு அந்தணாளர்க்கு வேண்டியன ஈந்தும், திரிமூர்த்தி வடிவமான அரசவிருட்சத்தைப் பிரதக்கிணஞ் செய்தும், பசுக்களுக்குப் புல் முதலாயின அருத்தியும், உண்டவர்க்கு முறையே செல்வம், நோய்நீக்கம், சத்துருநாசம், புத்திரப்பேறு, யாவரானும் பூசிக்குமேன்மை என்னுமிவைகளைக் கொடுக்கின்ற கோசலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய் என்பவைகளை உண்டும், பின்னரும் பற்பல புண்ணியங்களைச் செய்தும் நீங்கப்பெறாமல், இறுதியில் ஆலய பிரதக்கிணஞ் செய்ததினாலன்றோ தந்தீராநோய் நீங்கப் பெற்றனர்.

நீங்கப்பெற்றவுடன், அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டு மெய்யன்புடனே சிவாலயஞ் சமைப்பித்தும், நித்திய நித்தியாங்க நைமித்தக நைமித்திகாங்க காமிக காமிகாங்க உறுப்புக்களால் பூசையாதியன செய்வித்தும், தலயாத்திரை செய்தும் ஒழுகிவரும்நாளில், ஓர் தினம் (திருவிடைமருதூர்ச்) சிவாலய சந்நிதியிலே நலையோடொன்றிருக்கக் கண்டு, அதைத் தங்கையாலெடுத்துக் கண்ணீர் வெள்ளத்திலாட்டி "உம்மைப் போல அடியேன்தலையுங் கிடக்கப்பெறுமோ" என்று மனமுருகியும், அங்ஙனே நாய்மலங் கிடத்தலைப் பார்த்து "அதை முதலாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்குத் தந்தேசத்திற் காற்கூறும், இரண்டாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு அரைக்கூறும், மூன்றாம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு முக்காற்கூறும், நான்காம் ஆவரணத்தில் எடுப்பார்க்கு முழுக்கூறும் கொடுப்பதாக வாக்குப்பண்ணியும், ஒருவரும் எடுக்காமையால் தேசம் தமக்கே உடையது" என்று அம்மலத்தைத் தாமே தம் அருமைக்கரத்தால் எடுத்துப் புறத்தே பெறிந்தும், ஆலயவீதியினின்ற வேப்பமரங்கள் பழுத்து வெயிலி னிற்றலைப்பார்த்து "ஐயோ! இவைகள் சிவலிங்கப் பெருமானையொத்த திருவுருவங்கள் பலவற்றையுஞ் சுமந்து வெதும்புகின்றனவே" என்று மனம் பதைபதைத்து, அங்ஙனின்ற மரங்கட்கெல்லாம் மேற்கட்டி கட்டிவித்தும், இன்னும் அநேக சிவபுண்ணியங்களைச் செய்தும், ஒழுகிய சிவக்ஷேத்திராலய அன்புமேலீட்டானன்றோ பெறுதற்கரிய சிவசாலோக்கிய தரிசனமும், பின்னர் முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும்மேலாகிய பரசிவ நாதனது திருவடிப் பேறாகிய பேரின்ப நிலைச் சாகரமுங் கிடைக்கப்பெற்றனர். இதனைச் சிவஞானச் செல்வராகிய திருவெண்காட நாயனார் அவர்கள் சிறப்பித்து விளக்கியருளினர்.

பதினோராந் திருமுறை.

*மருத வட்டத் தொருதனிக் கிடந்த, தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி, யும்மைப் போல வெம்மித் தலையுங், கிடத்தல் வேண்டுமென் றடுத்தடுத் திரந் துங், கோயின் முற்றத்து மீமிசைக் கிடப்ப, வாய்த்தன வென்று நாய்க்கட்ட மெடுத்துங், காம்புகுத் துதிர்ந்த கனியுருக் கண்டு, வேம்புகட் கெல்லாம் விதான மமைத்துப், பெரிய வன்பின் வரகுண தேவரும் * * **

என்பதனானும் அறிக.

மேலே கூறப்பட்ட தேவர் முதலாயினோரே அன்றிக் கீழ்ப்பிறவி களான யானை, சிங்கம், யாளி, புலி, குதிரை, பசு, எருது, பன்றி, குரங்கு, பாம்பு மீன், ஆமை, நண்டு, வண்டு, நிலாப்புள், முயல், தவளை, நாரை, கரிக்குருவி, கருடன், சிலந்தி முதலாயினவும் சிவாலயார்ச்சனை புரிந்து முத்தி யடைந்தனவே யன்றோ?

தனியூர்ப்புராணம்.

பிறைமருப்புரத் கான்முழச் செவிப்பெரு வேழ
நிறைவலிக்கொடு கூற்றென நிகழ்தரு மடங்க
அறைமுரட்சின வாளிகாற் கதியமை பாய்மா
வுறைசெருத்தலா னேங்கிமி லேறுழல் பன்றி.

என வரும் புழுகீசப்படலச் செய்யுள்களால் உணர்க.

இவ்வாறே எவர்களும், எவைகளும், பரமபதியாகிய சிவபெரு மானை க்ஷேத்திராலயங்களில் வழிபட்டு, இகபர சாதனங்களை யடை ந்த உண்மையானது, இன்னோரன்ன நூல்களானும் அநுபவத்தா னும் வெளிப்படவே, அவைகள் உறுதிப்பொருளை யடைதற்குக் கரு விகளென்பது பெறப்பட்டன.

இங்ஙனமாகவும், ஓர் சாரார், பத்மாசுரனுக்கு அஞ்சி உய்ய வழி தெரியாது ஒளித்தவனும், நம்பரத்தால் விழுங்கப்பட்டவனு மாகிய சிவனையா எல்லா வலிமையும், எல்லாச் சிறப்பும், எல்லாச் செல்வமும் உடைய நம்பகவானை ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி ஆல யஞ் சமைத்து அருச்சிப்பார். நன்று! நன்று!! இது "வந்தியா புத் திரன் ஆகாயப் பூக்கொய்து சூடினன் என்பது போல்வதன்றி உண் மையாகா" என வாயில் வந்தன வந்தன கூறி நிந்தனை செய்வா ராயினர். இவர்கள் அறியாமைக் கென்செய்வோம். விட்டுணுமூர்த்தி பலகாலங்களிலும் பல தலங்களிற் சென்று சிவாலயார்ச்சனை செய் தார் என்பது, நூன்முகத்தானும், தல தீர்த்த மூர்த்த நாமங்களா னும், அநுபவத்தானும், விளங்கக்கிடக்கின்றதே. ஆயினும் அவை

களை யீண்டெடுத்து விளக்கின் விரியுமாதலின் விடுத்து, ஒன்றுனே மற்றவைகளி னுண்மையும் போதரக் காட்டுவாம்.

விட்டுணு சுதரிசன சக்கரத்தைச் சிவபெருமானிடம் பெற விரும்பிக் காஞ்சித் திருநகரடைந்து நாடோறும் ஆயிரந்தாமரைப் புட்பங்களால் அர்ச்சித்து, ஓர்நாள் ஓர் புஷ்பங் குறைய, அதற்குப் பதிலாகத் தமது கண்ணில் ஒன்றைப் பிடுங்கிச் சாத்தி யர்ச்சித்த அன்பு மேலீட்டை நோக்கிப் பரசிவநாதர் பிரசன்னராய், அவர்க்குச் சுதரிசன சக்கரத்தையும், கமலக்கண்ணன் என்னுந் திருநாமத்தையுங் கொடுத்ததன்றி அத்தலமுந் "திருமாற்பேறு எனக் காரண நாமத்தோடு வழங்கப்பட்டு விளங்குக" எனவுந் திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தான மாயினர் என்க.

காஞ்சிப்புராணம்.

ஆங்கவனை யெதிர்நோக்கி நின்பூசைக் ககமகிழ்ந்தே முனக்கிஞ் ஞான்று
தேங்கமல விழியளித்தெம் பதுமாக்க னெனும்பெயரிற் றிகழ்வா யிவ்வூர்
பாங்குபெறு திருமாற்பே றெனப்பொலிக வென்றருளிப் பானு கோடி
தாங்குகதிர்ச் சுதரிசனப் பெயராழித் தனிப்படையு முதவி னுனல்.

திருவாசகம்.

சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ
நலமுடைய நாரணன்ற னயனமிடந் தரனடிக்கீழ்
அலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ.

என்று கூறுங் கூற்றுக்களையும், ஏனைய நூல்களி னுற்றையும் ஒப்பாது மறுத்துரைப்பினும், விஷ்ணு பத்தர்களில் மெய்ஞ்ஞானி யென்று பேர் வகித்த நம்மாழ்வார் என்னுந் தம்மாழ்வார் கூறிய பேற்றையாயினும், மறுத்துக் கறுக்காது ஒப்புவாரோ அறியேம். அவரே, "விஷ்ணு சிவபெருமானைக் கண்மலரால் அர்ச்சித்துச் சக்கரம் பெற்றார்" எனப் பிரகாசப்படுத்தினர். அதையும் விளையாட்டெடன முடிப்பார்போலும்.

திருவாய்மொழியில்

செக்கர்வான் சடையோன் சேவடிக்கீ ழந்நாளின்
மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரநீ பெற்றவிளை யாட்டேபோன்
மைக்கொண் மேனியனே வாளரக்கர் குலத்தரிய
செக்காங் குடியானே தேவ தேவனே.

எனக் கூறிக்கிடத்தலால், உண்மை யென்பதை யொப்புவார் அறிவோர். இன்னும் இதனுனே, மற்றவைகளுஞ் சைவர்கள் கட்டியதன்

றென்பதை அறிந்து, சிவக்ஷேத்திராலயத்தைத் தூஷியாது, அதன் விசேடம் அறிந்தொழுகல் நன்மையேயாம்.

இது நிற்க, "க்ஷேத்திரங்கடோறுஞ் சென்று, சிவாலயத்தைச் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டு வாழும் இயல்பினோர், சீவன் முத்தராவர்" எனச் சிவஞானபோதஞ் செப்புகின்றது. அவ்வாறே செய்து பெரும்பேறடைந்த மார்க்கண்டேய முனிவரே அதற்குச் சான்றாகும்.

கந்தபுராணம்,

அத்த னாலய மனைத்தும் வைகலும், பத்தி யோடுமுன் பரவி யேமிகுஞ்
சுத்த னாகியே தொலைவி லாருயிர், முத்தி யெய்தினன் முழுது ணர்ந்துளான்.

இன்னுஞ் சிவாலயத்தை மெய்யன்புடனே கால்களாற் பிரதக்கிணஞ் செய்வோர், தாம் எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஒவ்வோர் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்த பலத்தை அடைவார்கள் எனச் சிவபெருமானே வரகுண பாண்டியர்க்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

எண்ணும்படி யம்முறை யால்வலஞ் செய்த வையன்
விண்ணின் றியம்பு மரசே பரிமேத வேள்வி
நண்ணும் பயனோ ரடிவைப்பினி னண்ண வெம்மைப்
பண்ணும் வலத்தான் மகிழ்ந்தேம் பழியஞ்சன் மன்னே.

சிவாலயத்தை மெய்யன்புடனே ஒருசாமம் அங்கப் பிரதக்கிணஞ் செய்வோர், தமது தீவினைகளெல்லாம் நீங்கப் பெற்றுச் சிவசாலோக்கிய பதவியை யடைந்தினிதிருந்து பின்னர் உலகம் சுத்த மாயைக்குள் ஒடுங்கும்போது அத்துவித முத்தியையும் அடைவார்கள்.

அருணகிரி புராணம்.

ஒருயாமம் வலம்புரியி னுடலினற் றீவினைக ளொருவு மெல்லாங்
கருவாதை யிலர்மண்ணிற் சிவலோக மடைந்துகளிப் புறவே வாழ்வர்
பெருகார்வத் தொடுமேலைச் சிவலோகம் பெற்றிருப்பர் பேத மற்றே
பரமேசன் பதமடைவ ரண்டமெலா மாயையினுட் படியும் போதில்.

சிவாலய சந்நிதானங்களிலே யமன் அணுகான் என்றும், அவற்றுள்ளும் காசி, திருக்காளத்தி என்பவைகளிலே சிவசந்நிதியினின்றுந் தனித்தனி ஐந்து குரோசத்துக்கு அப்பாலும், மதுரையிலே சிவசந்நிதியினின்றும் ஒரு குரோசத்துக்கு அப்பாலும், சிதம்பரத்திலே சிவ சந்நிதியினின்றும் இரண்டுகாத வழிக்கப்பாலும் யமனைச் சஞ்

சரிக்குமாறு சிவபெருமான் ஆஞ்ஞாபித்தருளினர் என்றும் உண்மை நூல்கள் உரைக்குமாயின் க்ஷேத்திராலய விளக்கத்தை யென்னென்றிடுவாம்.

இவ்வுண்மைகளை நோக்கி யன்றோ, சைவசமய பரமாசாரியர்களுள் ஒருவரான திருநாவுக்கரசு நாயனர், சிவாலயங்க ளில்லாத ஊர் எவ்வித வளப்பங்களால் தேங்கப்படினும்; நல்ல ஊரன்று பாழூராம்; அதிற் குடியிருத்தலு மாகாவாம்; என்னுங் கருத்துட்பட "திருக்கோயிலில்லாத திருவிலூரும்" எனவும், உலகநீதியாசிரியர் "கோயிலில்லா வூரிற் குடியிருக்க வேண்டாம்" எனவுங் கூறியருளினர்கள்.

இத்துணை விசேடமுற்ற க்ஷேத்திராலயங்களை அவமதிக்காது அவற்றை அடைந்து "வாழ்த்த வாயு நினைக்க மடநெஞ்சுந், தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச், சூழ்த்த மாமலர் தூவித்" துதிக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்தாற்றான் அருமையினும் பேரருமையான இம்மானுட யாக்கையாற் பயனுண்டு. அன்றேல் இன்றாம்.

பிரமோத்தரகாண்டம்.

கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள்
கறைகண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்
பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள்
பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்
பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாவே நன்னாப்
பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிகள்
அண்ணல்பொலங் கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்சம்
அவனடிக்கீ ழடிமைபுகு மடிமையே மடிமை.

தேவாரம்.

ஆக்கை யாற்பயனென் - அரன் கோயில் வலம்வந்து,
பூக்கை யாலட்டிப் போற்றியென் னாதவிவ், வாக்கை யாற்பயனென்.

இந்த "மானிடப் பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக் காயத், தானிடத் தைந்து மாடு மரன்பணிக் காக வன்றோ" என்னுந் திருவாக்கை நினைத்து க்ஷேத்திராலய திருத்தானங்களை யடைந்து மெய்யன்புடனே பூசித்து முத்திபெற் றுய்வார்களாக.

இங்ஙனமாகவும் சில மௌட்டிகர்கள் அங்கிங் கெனாதபடியெங்கும் பிரகாசமாய்க் கடவுளிருக்க, நாம் அத்தலாலயத்திற்றான் இருக்கிறார் என உன்னலுங் கொடும்பாவ மன்றோ? எனவும், இன்

னும், தலம் ஆலயம் மூர்த்தி தீர்த்தங்களெல்லாம் சோதனையிற் பார்க்குமிடத்து, அவைகள் சாதாரணமான மண், கல், மரம், உலோகம், நீர்போலிருப்பனவன்றி வேறு விசேட மொன்றனையு முடையவன்றே? எனவும், அவைகள் வேடிக்கை விஷயமாய்ப் பொழுது போக்கற்காக ஏற்படுத்தப் பட்டனவன்றி, வேறோர் பிரயோசனத்தையுங் கொடுக்கமாட்டா எனவும், அன்றியும் பட்டினத்தடிகள், தாயுமான சுவாமிகள், சிவவாக்கியர் முதலாய மெய்ஞ்ஞானிகளே

"சிற்றம் பலமுஞ் சிவனு மருகிருக்க
வெற்றம் பலந்தேடி விட்டோமே" எனவும்,

"பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே" எனவும்,

"தீர்த்த லிங்க மூர்த்தி யென்று தேடி யோடுந் தீயரே,
தீர்த்த லிங்க முள்ளி னின்ற சீவனைத்தெ ளியுமோ" எனவும்,

இன்னன செய்புள்களா லுணர்த்தி யிருக்கின்றார்களே எனவும், ஆங்காங்கு ஒவ்வோர் பாக்களைப் பொறுக்கி யெடுத்துப் படித்துக் காட்டித் தலம் கோயில் குளம் உற்சவம் என்னும் பயனிலாச் செய்கைகள் வேண்டாமென்று தாமொழிவதோடு பிறரையுங் கெடுக்கின்றார்கள். இவர்கள் அறியாமை யிருந்தபடி யென்னே? சிவஞான தீபங்களாய அவர்கட்கு அவைகள் சம்மத மின்றேல்

"வாவியெல்லாந் தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு
காவண மெல்லாங் கணநாதர்—பூவுலகில்
ஈது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோர்
ஓதுந் திருவொற்றி யூர்" எனவும்,

"காலையு மாலையுங் கால்பெயர்த் திடுவது
ஆலயம் வலம்வரு தற்கே சால்பினின்
கைகொடு குயிற்றுவ தேய நின்னது
கோயிற் பல்பணி குறித்தே" எனவும்,

"மூர்த்திதலந் தீர்த்த முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே" எனவும்,

"தீர்த்த லிங்க மும்முளே தெளிந்து காண வல்லிரேற்
தீர்த் தலிங்கந் தானதாய்த் தெளிந்ததே சிவாயமே" எனவும்,

இன்னோ ரன்னவைகளைப் பின்னருங் கூறிய தென்னை? இவ்விரு திறனையும் அவ்வவர்களே மீட்டுங் கூறலால், அவைகட்குச் சமாதானமு மிருத்தல் வேண்டும். என்னை?

நோய்வாய்ப்பட்டா னொருவன், அதை நீக்கற்கு மருந்துண்ணும் போது, வைத்திய சாத்திரத்தில் விதித்தவாறே அநுமானத்தோடு உண்ணுமையையும், அவபத்தியங்களைத் தள்ளிப் பத்தியங்களைக் கொள்ளாமையையும், வைத்தியாநுபவிகள் கண்டு இரங்கி, "நீ உண்ணும் மருந்தினாற் பயன் யாது" என்றக்கால், அவர்களுக்கு அம் மருந் துண்ணற்க என்பது கருத்தாமோ, அன்றே! அதுபோலவே மலபரிபாகம் வரும்படி கிரியைகளைச் செய்வோர், சிவாகம முதலிய உண்மை நூல்களில் விதித்தவாறே அன்போடு செய்யாமையையும், கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, கள்ளாமை, கள்ளுண்ணாமை, விய பிசாரஞ்செய்யாமை, இரக்கம், வாய்மை, பொறை, அடக்கம், கொடை, பெரியோரைப் பேணல் முதலிய நல்லிலக்கணங்களைக் கொள்ளாமையையும், கிரியை ஞானத்தைப் பயப்பதேயாக, முத்தி யையுங் கொடுக்கும் என நினைந்து தருக்குற்று நிற்றலையும், தத்தந் தேகங்களிலேயே தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி ஆலயம் ஆதியவற்றைக் கண்டறிந்து செய்யும் முத்தியையே பயக்கின்ற அந்தரியாக பூசை யைச் செய்யாது நிற்றலையும், அவ்வுட் பூசையின் உண்மை விளங்க வும், அது சித்திக்கவும் ஏற்படுத்திய புறத்துள்ளனவற்றையே உண் மை எனக் கொண்டு நிற்றலையும், மேற்கூறிய மகான்களும், அவர் கள் போன்ற மானதபூசை செய்யும் பெரியோர்களும், காருண்ய நிமித்தத்தால் அவர்களைக்குறித்து "நீவிர்கள் செய்யும் புறவழிபாட் டுக் கிரியைகளால் முத்திப் பயனின்று" என்னின், அவர்க்கு அக்கிரி யைகளை, செய்யற்க என்பது கருத்தாமோ இல்லையே! அவ்வுண்மை அவர்கள்,

"கட்டிச் சுருட்டித்தங் கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில்வையார்"

என்பதனானும்,

"நெஞ்சகமே கோயி னினைவே சுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர்ப் பூசை கொள்ள வாராய் பராபரமே" என்பதனானும்,

"தம்மிற் சிவலிங்கங் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித்
தம்மன்பான் மஞ்சனநீர் தாமாட்டித்—தம்மையொரு
பூவாகப் பூவழியா மற்கொடுத்துப் பூசித்தா
லோவாமை யன்றே யுடல்" என்பதனானும்,

"புறம்பு காண்குவன் புல்லிய னீசனை
யறிந்த ஞானி யகமுறக் காண்பனால்

எறும்பி சாணுறி லின்கரும் பேகொளுஞ்
செறிந்த வாடிலை தின்பன வென்பவே"

என்பதனுனும், பிறவாற்றானு மறிக. மற்றையோர்கள் கருத்து மிஃதேயாம்.

இன்னும் ஆன்மாவானது தேகமெங்கும் வியாபித்திருப்பினும், சாக்கிர முதலிய அவத்தைகளிலே விசேடித்து நிற்பதுபோலவும், பசுவினிடத்திற் பால் தேகம் எங்கணுஞ் செறிந்திருப்பினும், மற்றையதானங்களினின்றுந் தோற்றாது முலையிற்பரிசித்த மாத்திரத்தே அதினின்றுந் தோற்றுதல் போலவும், ஆதிமத்தியாந்த சமானுதிக ரகித அகண்டாகார பரசிவம் சர்வ வியாபகத்துவரா யிருப்பினும், க்ஷேத்திராலயங்களிலே தயிரில் நெய்போல விளங்கியும், மற்றை யிடங்களிற் பாலி னெய்போல விளங்காது நின்றும் அருள் செய்வார் என்பதையும் அறிந்தடங்கி யுய்வார்களாக.

ஆகவே, பேரானந்தப் பிறவா வீட்டையை விரும்பினோர் யாவரும் சிவதலங்களை யடைந்து, ஆங்காங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கித், திருக்கோயிலுட் சென்று ஆங்குச் செய்யவேண்டியனவற்றை மெய்யன்புடன் செய்து, உண்மை விளங்கப்பெற்று அகத்திலே அவைகளையெல்லாங் கண்டு ஞான பூசையைச் செய்தல் வேண்டும். புறத்துள்ள க்ஷேத்திராலய முதலாயினவற்றைச் சிவயோக சாமர்த்திய மில்லாதார்க்கு உண்மை விளங்க உபாயமாக வைக்கப்பட்டதாம்.

சிவஞானசித்தியார்.

திருக்கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவ னங்கே
யுருக்கோலி மந்திரத்தா லேநினையு மவர்க்கு
முளனெங்கு மிலனிங்கு முளனென் பார்க்கு
மிருப்பாய வடிவாகி யிந்தனத்தி னெரிபோன்
மந்திரத்தின் வந்துதித்தே யிருஞ்சுரபிக் கெங்கு
முருக்காண வொண்ணாத பான்முலைப்பால் விம்மி
யொழுகுவது போல்வெளிப்பட் டருளுவனன் பர்க்கே.

புறப்பூசையிற் சிறிது குறைவிருத்தலாற்றான் மேலோர்கள் அகப்பூசையைச் செய்வார்கள். என்னையெனில்? எவ்வெவர் வயிற்றினுள்ளு மிருந்து புசித்த உணவுகளையெல்லாஞ் சீரணிக்கச் செய்யும் அக்கினிதேவற்கு, அசீரணம் பிறந்ததென் றுபசரிக்குந் தன்மை போலவும், காற்றிற்குக் கால் பிடித்தன் முதலிய உபசாரஞ் செய்ய

எண்ணியது போலவும், ஆன்மாக்கட்கெல்லாம் பரமான்மாவாய் நின்று, ஊட்டி யுறக்கி உபசரிக்குஞ் சச்சிதானந்த வஸ்துவாய சிவத்துக்கு ஓர் குறையுள்ளது போலக் கருதி, அட்டவிதார்ச்சனை, சோடசோபசாரம், நைவேதனம் முதலியன செய்தலானும், புதைப்பதற்கு அகப்படாத நிழலைப் புதைக்கத்தொடங்கினாற்போல ஒன்றற்கும் அகப்படாது பிருதிவி முதலிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங் கடந்து பேரானந்தக்கடலாய் நிறைந்திருக்குஞ் சிவத்தை, தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோற் பாவனை செய்து ஓர் வடிவத்து ஆவாகித்தலானும், அழுக்குகளைப் போக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தஞ்செய்வார்போன்று, தம்மை யடைந்த ஆன்மாக்களினது மும்மலங்களையுந் துடைத்து நிர்மலமாக்குஞ் சிவத்தை, நீராட்டி நிர்ம்லமாக்குவோர் போல அபிடேகங்களைச் செய்தலானும், பச்சிலை புட்பங்கள், வித்துக்களைக் கொண்டவாய், ஈசுர சிருட்டிக் கேதுவாய் நிற்றலானும், அவைகளைக் கொய்தலால் கொலைத் தோஷம் சம்பவித்தலானும், இன்னுந் தண்ணீர் மொள்ளல், நெருப்பு மூட்டல், நெற் குத்தல், கந்தபலாதி சமூலங் கொள்ளல், புனுகுசட்ட மாதியன எடுத்தல் முதலியவற்றானுஞ் சிறிது குற்றமுண்டாக, புற வழிபாட்டினின்றும் அகவழிபாடாகிய மானத பூசையே விசேடமுடைத்து. அதுவே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதி கொடுப்பதாய், அருவருப்பு, சரீரவருத்தம், கொலை முதலிய பாவங்கள் இல்லாததாய் உள்ளதாம். இது காலையினுஞ் செய்யலாம்; மாலையினுஞ் செய்யலாம்; நினைக்கும் எப்பொழுதிலாயினுஞ் செய்யலாம்; எவ்விடத்திலாயினும் இருந்து பரமேசற்குப் பிரீதியாக இயற்ற வேண்டுவனவற்றையும் இயற்றலாம். இது இஷ்டசித்தியைக் கொடுப்பதோடு முடிவில் சிவசாயுச்சிய முத்தியையும் அளிக்கும்.

உள்ளேவல் செய்வானைக் காந்தன் மிகவுகப்ப
னுள்ளேசெய் பூசை யுகந்து.

சிவதருமோத்தரம்.

அகத்தினுட் பூசை செய்வார்க் கருவருப் பில்லை கொல்லும்
பகைத்தொழி லில்லை யல்லற் படுதலு முடலுக் கில்லை
யுகப்புறு பலமு மேலா முறும்பல முனையி னற்பஞ்
சகத்தினுட் பூசை செய்வார் தமக்கெலாம் வருத்தஞ் சார்ந்தும்.

உபதேசகாண்டம்.

மனத்தி னேத்திய பூசனை வான்முறை மாக்கள்
நினைத்த போதுமாங் காலைமா லையினுமா நினைத்த

வனைத்து மீசனுக் காக்கி வெத்தலத்தினு மாமாற்
புனைத்த வார்சடைப் புனிதர்காண் மானத பூசை.

உருகு சிந்தையின் மானத பூசனை யுஞற்றிக்
கருதி வேண்டின பெறுகுவ கடைமுறை கயிலைப்
பெருவ ளம்பெறப் பெறுகுவ ரீங்கிது பேசின்
மருவி நித்தலும் வழுக்குறு தியற்றுதன் மரபே.

புறவழிபாட்டிற்குள்ள தலம், ஆலயம், தீர்த்தம், தூபம், தீபம், அபிடேகம், பூமாலை, நைவேத்தியம் முதலாய கரணங்களையெல்லாம் மேலோர்கள் அகத்தே யனத்தாற் பொருத்திச் செய்வார்கள். அதுவே மானதபூசை யெனப்படும்.

உபதேசகாண்டம்.

அனைய பூசனைக் கிரியையின் மெய்யயர்ந் திருந்து
நினைய லாவது மானத பூசனை நிமலன்
புனைய வேண்டுநை வேத்திய முதலின பொருத்தி
வினையம் யாவையு மனத்தினு லியற்றுவர் மேலோர்.

தேகதலத்திலே உயிராலயத்தி லிருக்கின்ற சிவத்தைப் பூசிக்காது மறந்து, புறத்தே பூசிப்பவன் பசுவின்பால் தன் உள்ளங்கையில் இருப்பதைக்கண்டும் அதை உண்ணுது புறங்கையை நக்குவோனை யொப்பாவன்.

சிவதருமோத்தரம்.

சிறந்தகத்து ளான்மாவி லுறைசிவனைப் பூசையினைச் செய்யா ஞகி
மறந்துபுறத் தினிற்பூசை வருந்தியே யியற்றுபவன் வயங்கு மாவின்
கறந்தபா லடிசிலகங் கையுளே யிருப்பதுந்தான் கண்டு ணுது
புறங்கையினை நக்குமவன் போலுமால் யாமறியப் புகலுங் காலே.

புறத்தே சைவசமயிகளால் அநுசரிக்கப்படும் தலம், ஆலயம், உபசாரம், உற்சவம் ஆதியனவோ கிறிஸ்தவர், மகமதியர் முதலாயினோர் தத்தம் மனம்போன போக்கின்படியே கட்டுகின்ற சர்ச் (Church) மசூதி முதலானவைகளையும், ஆங்குச் செய்யப்படும் ஆசாரங்களையும்போலாது, ஒவ்வொன்றும் முதனூல்களின்படியே இயற்றுவனவாய், மானதபூசையின் உண்மையை விளக்கி ஞானத்தை யுண்டாக்குதற்கு இன்றியமையாக் கருவிகளாய்ப் பிரகாசிக்கும்.

எவர்களுக்கும் இனிமை பயக்கும் பால், தேன், சர்க்கரை முதலிய பொருள்களினுள்ளே மருந்தையும் பொதிந்தூட்டி நோய்களை நீக்கும் வைத்தியர்கள்போல, மலப்பிணி மாற்றும் பரம வைத்

தியாகிய சிவபெருமானும் பகிர்முகத்திலே க்ஷேத்திராலயங்களை யும், பூசை உற்சவாதிகளையும் விதித்தமை சிற்றறிவினர்களாகிய ஆன்மாக்கள் யாவரும் வழிபட்டு, அவற்றான் அந்தரியாக பூசை யின் உண்மைகளை அறிந்து, அதனை யிபற்றிச் சிவஞான மேலீட் டால் அத்துவித முத்தியிற் சேர்ந்து இன்பமுறும் பொருட்டே யாம்.

அவ்வுண்மை, ஈங்குள்ள சிவாலயங்கள், வைஷ்ணவாலயங்கள், மற்றைத் தேவாலயங்கள் எவற்றினும், கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்தமண் டபம், மஹாமண்டபம், தூபி, விமானம், பிரகாரம், கோபுரம் முதலி யன ஒரே தன்மையவாகக் காணப்படுதலானும், ஒன்றுபோலவே மற்ற வைகளுங் கட்டப்பட்டு விளங்கலானும் அறியப்படும். ஆகவே புற வழிபாட்டிற் கமைந்தனயாவும், அகவழிபாட்டிற்கும் உள என்பத னுண்மையைச் சிறிது காட்டுவாம்.

சரீரமும் அண்டமுஞ் சமம்.

அண்டமானது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என் னும் பஞ்ச பூதங்களையும், இலங்கை, இமயமலை, சிதம்பரம் என்னும் முத்தானத்தையும், அக்கினி, சூரியன், சந்திரன் என்னு மும்மண் டலத்தையும், பதினன்கு லோகங்களையும், மலை, தீவு, சமுத்திரம், நவக்கிரகம் ஆதியனவற்றையும், உயிர்கள் தோன்றி நின்றெடுங்குந் தன்மையினையும், தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி, ஆலயம் ஆதியவைகளை யும், உடைத்தா யிருத்தல் போலவே பிண்டமாகிய இத்தேகமும் அவைகளைக் கொண்டுணர நிற்றலாற் சமமாம்.

கோயிற்புராணம்.

வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளர வரசை நோக்கி
யலைந்திடும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாதலாலே.

திருவாதவூரடிகள்புராணம்.

எண்டரு பூத மைந்து மெய்திய நாடி மூன்று
மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே
பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனே டைவ ராகக்
கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்.

ஔவை குறள்.

அன்னத்தா லாய வுடம்பின் பயனெல்லா
முன்னேனைக் காட்டி விடும்.

பொய்க்கெல்லாம் பாசனமா யுள்ளதற்கோர் வித்தாகு
மெய்க்குள்ளஈ மாய வுடம்பு.

அவ்வுண்மையைக் காட்டுவாம்.

பஞ்சபூதம்.

அண்டமானது, வெளி, காற்று, அக்கினி, சலம், மண் என்னும் ஐந்தையுங் கொண்டு விளங்கிநிற்றல் போலச் சரீரமும் வெளியையும், பிராணன் முதலாய தச வாயுக்களையும், கோபாக்கினி முதலாய அக்கினியையும், வாய்நீர் இரத்த முதலாய சலத்தையும், தசை தோல் முதலாய பிருதிவி யம்சத்தையும் கொண்டு தோன்றி நிற்றலாற் பரிணமிக்கப்பட்ட பஞ்சபூதமு முடைமை யாவரு மொப்பற்பாலதேயாம்.

மூத்தானம்.

இச்சரீரத்திலே வலக்காற் பெருவிரலில் இருந்து இடமூக்கினிற்கும் இடைகலையே இலங்கை எனவும், இடக்காற் பெருவிரலிலிருந்து வலமூக்கினிற்கும் பிங்கலையே இமயமலை எனவும், மூலாதாரத்தினின்றும் எல்லா நாடிகளுக்கும் ஆதாரமாய்ச் சிரசளவும் முட்டி நிற்கும் நடுநாடியாகிய சுழுமுனையே சிதம்பரம் எனவும் உணரற்பாலனவாம்.

கோயிற்புராணம்.

இலங்கைநே ரிடைபோ மற்றை யிலங்குபிங் கலையா நாடி
நலங்கிள ரிமைய நேர்போ நடுவுபோஞ் சுழுனை நாடி.

மும்மண்டலம்.

இச்சரீரத்தும், பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடத்திலே நாலிதழுடைய புட்பம்போலிருக்கும் அக்கினிமண்டலமும், இருதயகமலத்திலே எட்டிதழுடைய புட்பம்போன்றிருக்குஞ் சூரியமண்டலமும், மூலாதாரந் தொடங்கிச் சிரநடுவரைக்கும், கோடிசூரியப் பிரகாசம்போனிற்குஞ் சந்திரமண்டலமும் விளங்கா நிற்கும் என்ப.

நெஞ்சுவிடு தூது.

களபதன - மாதர் மயக்க மழித்துவளர் மண்டபத்தின்
சோதியொரு மூன் றினையுஞ் சோதித்து.

ஔவை குறள்.

மண்டலங்கண் மூன்று மருவ வுடனிருத்தி
யண்டரனை யர்ச்சிக்கு மாறு.

பதினன்குலோகம்.

சரீரத்திலே உள்ளங்கால் அதலமாகவும், கணைக்கால் விதலமாகவும், முழங்கால் சுதலமாகவும், முழங்காலின் மேற்பாகம் நிதலமாகவும், தொடை தலாதலமாகவும், குய்யம் ரசாதலமாகவும், இடை பாதாளமாகவும், நாபி பூலோகமாகவும், வயிறு புவர்லோகமாகவும், இருதயம் சுவர்லோகமாகவும், தோள் மகலோகமாகவும், முகம் சனலோகமாகவும், நெற்றி தபோலோகமாகவும், சிரசு சத்தியலோகமாகவுங் குறிக்கப்படும் எனவும்,

மலைகள்.

மூலாதாரத்து முக்கோணத்திலே மகாமேருவும், கீழ்க்கோணத்திலே மந்தரமும், தக்கிணகோணத்திலே கைலாசமும், வாமகோணத்திலே இமயமும், ஊர்த்துவபாகத்திலே நிடதமும், தக்கிணபாகத்திலே கந்தமாதனமும், வாமரேகையிலே இரவணமுங் குறிக்கப்படும் எனவும்,

தீவுகள்.

மாமிசத்திலே குசத்தீவும், சிரசிலே கிரவுஞ்சத்தீவும், எலும்பிலே சம்புத்தீவும், மச்சையிலே சாகத்தீவும், தோலிலே சான்மலித்தீவும், கேசத்திலே பிலக்ஷத்தீவும், நகத்திலே புட்கரத்தீவும் கொள்ளப்படும் எனவும்,

சமுத்திரங்கள்.

மச்சையிலே நெய்ச்சமுத்திரமும், இரத்தத்திலே தயிர்ச்சமுத்திரமும், மூத்திரத்திலே உப்புச்சமுத்திரமும், சிலேத்துமத்திலே மதுக்கடலும், இரசத்திலே கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், சுக்கிலத்திலே பாற்சமுத்திரமும், இலம்பிகையிலே சுத்தோதக சமுத்திரமும் அறியப்படும் எனவும்,

கிரகங்கள்.

நாத சக்கரத்திலே சூரியனும், விந்துசக்கரத்திலே சந்திரனும், கண்ணிலே செவ்வாயும், இருதயத்திலே புதனும், கண்டத்திலே வியாழனும், சுக்கிலத்திலே வெள்ளியும், நாபியிலே சனியும், முகத்திலே இராகுவும், காலிலே கேதுவும் கொள்ளப்படும் எனவும், காருடபுராணங் கூறுவதனானும்;

உயிர்கள் தோன்றி நின்றொடுங்கல்.

அண்டத்திலே பற்பல உயிர்கள் தோன்றிநின்று உண்ணல் முதலிய வினைகளைச் செய்து அழிதல்போலவே, நமது சரீரத்தினும் பேன், கிருமி, பாம்பு முதலிய பிராணிகளுந் தோன்றி நின்று, உண்

ணல் முதலிய வினைகளைச் செய்து அழிந்து போதல் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாகையானும்; தாவரமாகிய அண்டத்தைப்போலவே சங்கமமாகிய சரீரமுஞ் சமம் எனப்பட்டு முற்கூறிய தலம், தீர்த்தம், ஆலயம், உபசாராதியவற்றை உண்மைநூற் பிரமாணவமவாயிலாக, அதிலறிந்து உண்மை விளங்க இயன்றபடி காட்டுவாம்.

க்ஷேத்திரங்கள்.

பகிர்முகத்திலே ஐம்பொறிகள் வாயிலாக மனஞ் செல்லுமாயின் புலனாறு மேம்பட்டு பாவமுண்டாம். அந்தர்முகத்திலே, மனமொருங்குபட்டு நின்றாற்றான் புலனற்று திரிசியமயமான உலகங் காணப்படாமல், பரானந்தமயமாகிய சிவந்தோற்றப்பெற்றுப் பேரானந்த வீடுண்டாம். ஆதலாற்றான், சிவயோகிகள் அந்தர்முகதலத்தினிற்பார்கள். அவையாவன:—சிரத்தானத்திலே ஸ்ரீபர்வதமும், நெற்றியிலே திருக்கேதாரமும், புருவத்துக்கும் மூக்குக்கும் மத்தியிலே ஞானரூபியாகிய பரசிவம் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காசியும், குபத்தானத்திலே குருக்ஷேத்திரமும், இதயத்திலே பிரயாகையும், இருதயமத்தியிலே சிதம்பரமும் இருக்கும் எனக் கொள்ப.

சூதசங்கிதை.

சென்னிசீ சயிலம் பாலங்கே தாரந் திகழ்தரும் புருவமத் தியமே
மன்னிய காசி வண்குயத் தானம் வளர்குருக் கேத்திர மிதயந்
துன்னிய புண்ணி யப்பிர யாகை சொல்லுமவ் விதயத்தி னடுவண்
மின்னிடு தெய்வச் சிதம்பர மூலா தாரத்தா ரூரென்பர் மெய்க்கண்.

ஆதார க்ஷேத்திரங்கள்.

மூலாதாரத்திலே திருவாரூரும், சுவாதிஷ்டானத்திலே திருவானைக்காவும், மணிபூரகத்திலே திருவண்ணாமலையும், அநாகதத்திலே சிதம்பரமும், விசுத்தியிலே திருக்காளத்தியும், ஆக்கினையிலே காசியும், பிரமரந்திரத்துக்கு மேலே உன்மனிசத்திக்கு அதீதமாய் விளங்கும் நிராமய ஸ்தானமென்னுந் துவாதசாந்தத்திலே மதுரையும் அறியப்படும்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

திருவள ராரூர் மூலந் திருவானைக் காவே நாபி
மருவளர் பொழில்சூ ழண்ணா மலைமணி பூர நீவிர்
இருவருங் கண்ட மன்ற மிதயமாந் திருக்கா ளத்தி
பொருவருங் கண்ட மாகும் புருவமத் தியமே காசி.

பத்திதரு துவாதசாந் தத்தலமென் றேதுவினாற் பகர்வர் நல்லோர்.

சனனமரண தரிசனத்தான்

முத்திதருந் தலங்கள்.

அண்டத்திலே திருவாரூர் பிறக்க முத்திதருந் தலம் என்பதும், காசி இறக்க முத்திதருந் தலம் என்பதும், சிதம்பரம் தரிசிக்க முத்திதருந் தலம் என்பதுஞ் சரீரத்தினும் அறியப்படும்.

ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநாலும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும், சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுந் தனக்கு அந்நியமாகக் கண்டு அவைகளினின்றும் நீங்கிநின்ற அதீத நிலையே காசிக்ஷேத்திரம் எனவும், ஆன்மாவை அறிவென்றறிந்து யாமே தலைவனெனத் தோன்றும் நிலையே திருவாரூர் எனவும், தத்துவங்கள் சடமாதலின் ஒன்றையும் அறியாவென்றும், ஆன்மாக்களுஞ் சிற்றறிவினவாகலின் தம்மைத்தாமே காணல் கூடாவென்றும், அவ்வாறு காண்பது, கண்ணொளியுஞ் சூரியனொளியும்போல் அபேதமாய் நின்று காட்டுகின்ற இறைவன் திருவருளால் எனவும், ஆகவே கண்டு கேட்டு உண்டுயிர்த்துற் றறிவனவெல்லாம் அத்திருவருளே எனவும், சிவமுன்னுகத் தியானித்துச் சர்வவியாபகமாயுள்ள அவ்வஸ்து இங்கும் விளங்கும் என்னுஞ் சுத்தியுண்மையான ஞானக்கண் கொண்டு, துரிய நிலைகடந்த பரசிவத்தின் ஆனந்தாத்துவித திருநடனங் காண்டலே சிதம்பரக்ஷேத்திரம் எனவும் அறிய்ப்படும். இவைகளை யடைந்தோர் முத்திபெறுவதற்கு ஐயமுளதோ?

சிவஞானதீபம்.

கருவிகளு லொன்பதும் வேற தாகக் கண்டகன்ற வதீதநிலை காசியாகும், மருவுமுயிர் தனையறிவென் றறிந்து யாமே மன்னனென நின்ற நிலையாரூ ராகுங், கருவிசட மென்றுயிர்க டம்மைக் காணுக் கண்ணிரவி யெனவுயிர்க்குக் காட்டா நின்ற, வருளையுணர்ந் தியாவுமரன் செயலா முண்மை யத்துவித நடந்தொழலம் பலம தாமே.

கைலாசம்.

கைலாசம் என்பதன் பொருள் நிரதிசயானந்தத்துக்கு உறையுள் என்பதாதலின், இருதயகமலம் இரவி விம்பமுதலிய எத்தானங்களிலே சிவபெருமான் உபாசிக்கப்படினும், அவ்விடமனைத்தும் அவர்க்குச் சோதிமய பரமாகாசமாகிய பரசிவலோகம் என நூல்கள் கூறுநிற்கும்.

முத்திகள்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நேதிகளைந்தறிந்து, அவைகளி னின்றும் நீங்கிய தன்னைத் திருவருளால் அறிந்து, அவற்றின் முடிவி னிற்பதே சிவசாலோக்கிய முத்தியாம். அங்ஙனம் அறிவித்த திருவருளைக்கண்டு அஃதையுந் தன்னையும் பிரித்து நோக்காது தற்போதத்தை யடக்கி யவ்வருளே வடிவாயிருப்பது சிவசாமீப்பிய முத்தியாம். தற்போதஞ் சிறிதுந் தோன்றாது ஒழிந்தவிடத்துப் பரை தானாயிருப்பதே சிவசாரூப்பிய முத்தியாம். அப்பரை நீக்கத்திற் றோன்றும் அகண்டாகார பரமஞானானந்த சாட்சாத்காரப் பெரும் பேற்றில் அதீதப்படுவதே சிவசாயுச்சிய முத்தியாம்.

தீர்த்தங்கள்.

பொற்குடம் ஆயினும் பகரவீ நிறைந்திருக்குமாயின் கேடடை யும் பேராசை யுடையாரும் அதனைத் தீண்டவும் அருவருப்பார். ஆக யாம் அமிர்தத்தை யுண்ணினும் அதைப் பவ்வீயாகச் செய்கின்ற இவ்வசுத்ததேக குணவயத்தை அறிந்தும், பின்னரும் மதிமயக்க முற்று அதைச் சுத்தமாக்குவேமென்று நதிகடோறும் பிள்ளைபோற் றோய்ந் துழன்று வினைச்சரக்கீட்டும் வியாபாரப்பெருமாக்கள், கட் குடமானது புண்ணிய நதிகளிற் றோய்ந்தாலும் சுத்தமாகாவாறு போலத் தேகமும், மெய்யுணர்வில்லாவிடத்துப் புறத்தேயுள்ள புண் ணிய தீர்த்தங்கள் பலவற்றினும் முழுகி நின்றாலுஞ் சுத்தமடையா வென்றறிந்து, ஞானிகள் முழுகி வீடடையும் அகத்தீர்த்தங்களை யடைந்து முழுகி உய்வார்களாக. எங்ஙனமெனில்?

சரீரத்திலே அங்குட்டத்தினடி பிரமதீர்த்தம் எனவும், கைந் நுதி தேவதீர்த்தம் எனவும், விரல்களின் இறைச்சந்தி ஆரிடதீர்த்தம் எனவும், கனிட்டிகைமூலம் மானுடதீர்த்தம் எனவும், மணிக்கட்டு பூததீர்த்தம் எனவும், தர்ச்சனி அங்குட்டங்களினடு பிதிர்தீர்த்தம் எனவுங்கொண்டு அவற்றுள், பிரமதீர்த்த வாயிலாக சாக்ஷாத்கார பரசிவத்தை உவப்பிக்கும்படி ஆன்ம தத்துவம், வித்தியா தத்துவம், சிவ தத்துவம் என்னு மூன்று தத்துவங்களையும் உன்னிச் செய்யப் படுங் கன்மவுண்மையை அறிந்து அவ்வழி நின்றும்;

உண்மைபேசல், தானஞ்செய்தல், சமமாய்நிற்றல், தமமுறல், இன்சொற்கூறல், அந்தக்கரண மடக்கல், புறக்கரண மொடுக்கல், ஒருவழிப்படல், பொறுமையுடைமை, திடமுடைமை, ஞானமுடை

மை, உயிர்கட் கிதஞ்செய்தல் என்னு மானத தீர்த்தங்களை யடைந்து, கடவுட்டியானம் என்னும் மானத விசேட ஸ்நானஞ் செய்தும், கருப் பையிற் புகுத்துகின்ற மும்மலங்களையுங் கழுவிப் பரிசுத்த முடை யராய்ப் பேரானந்தப் பெருவீடடைவாராக.

தணிகைப்புராணம்.

தமனியக் குடமே யாயினும் பவ்வீத் தங்குறின் விழைஞரும் பற்றார்
அமிழ்தமே யானுந் துய்ப்புறிற் பவ்வீ யாக்குமிவ் வுடற்புக ரறிந்து
மிமிழ்தரப் பற்று மடவருக் குரைத்து மென்பயன் றீர்த்தமா டிடினு
மூமிழ்முடை யாக்கை சுசியுறு திறைவ னுண்மைதேர்ந் துயிர்சுத்தி யுறுமே.

சைவசமயநெறி.

செய்பிரம தீர்த்தத்தா லாசமனஞ் செப்பியே
யுய்யவந்த தத்துவ மூன்றும்.

பஞ்சவித தீர்த்தத்தைப் பாங்காக வேயறிந்
தெஞ்சாதே கன்ம மியற்று.

காசிகாண்டம்.

சத்தியந் தானஞ் சமந்தம மின்சொற் சாற்றுத லொருவழிப் படுதல்
புத்தியே முதல கரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள்போம் வழியி
னுய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெலாந் தண்ணளி புரிதல்
இத்திற மனைத்து மானத தீர்த்த மெனவெடுத் தியம்பினர் மேலோர்.

உரைப்பரு மானத தீர்த்த மோதிடிற்
சுருக்கமின் ஞானநீர் தோய்தன் மற்றது
விருப்பொடு வெறுப்பென விளம்பப் பட்டதோர்
கருப்புகுத் திடுமலங் கழுவு மென்பவே.

யாக்ஞவல்கியர்.

"ஸ்நானங்களுள் மானச ஸ்நானமே மேலானது. அது கட வுளைத் தியானித்தலேயாம்."

சூதசங்கிதை.

அறிவினிற் பெரியோ ரகத்தினும் புறத்து மாகிய தீர்த்தங்க ணூழ்கிச்
செறிதருந் தெய்வத் தலங்களும் போற்றிச் சிவானந்த முத்தியை யடைவார்
அறிவினவ் வளவு சிறந்திடார் புறத்தே யாகிய தீர்த்தங்க ணூழ்கிச்
செறிதருந் தெய்வத் தலங்களும் போற்றிச் சிவனுவர் போகமே நாளும்.

ஆலயங்கள்.

புறத்திலே கட்டப்பட்டிருக்கும் ஆலயங்கள் சரீரப்பிரஸ்தாரம் இருதயப்பிரஸ்தாரம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள், சரீரப்

பிரஸ்தாரமாவது சரீரத்தைவிரித்துக் குறிப்பதாம். மற்றது இருதயகமலத்தை விரித்துக் குறிப்பதாம். சிவயோகிகள் அறிதற்பாலனவாய சத்ததாதுக்களி னிலைமை முதலியனவற்றைச் சரீரப்பிரஸ்தார ஆலயத்தாலும், மனிதர் உள்ளத்தே சொல்லாயும் பொருளாயும் அமைந்துள்ள ஒவ்வோர் வஸ்துக்களையும், இருதய கமலப்பிரஸ்தார ஆலயத்தாலும் விளக்கப்படும். அவைகளி னிலைமையைச் சிவயோகிகளே அறிவார்கள். ஆதலால் அவைகளினுண்மை சில காட்டுவாம். தேகமே ஆலயமெனப்படும்.

சைவசமயநெறி.

அறிந்தே யுயிரா லயத்தின பேத
மறிந்தான்மெய்ஞ் ஞானிமல மற்று.

சிவஞானதீபம்.

எவ்வுயிரும் பராபரன்றன் சந்நிதிய தாகு
மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன் கோயில்.

தேவாரம்.

குறிக ளுமடை யாளமுங் கோயிலு
நெறிக ளுமவர் நின்றதோர் நேர்மையும்
அறிய வாயிர மாரண மோதிலும்
பொறியி லீர்மன மென்கொல் புகாததே.

மூலத்தான மண்டபங்கள்.

புறத்தே காணப்படும் ஆலயத்துள்ள கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்த மண்டபம், மகாமண்டபம், ஸ்நான மண்டபம், அலங்காரமண்டபம், சபா மண்டபம் என்னும் ஆறு மண்டபங்களாலும், தேகாலயத்துள்ள மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்னும் ஆறுதாரங்களும் அறியப்படும். ஆயிரக்கால் மண்டபத்தால், தலையின் புறத்திருக்கும் ஆயிரமிதழ்களையுடைய கமலமான உன்மனியும், பக்கத்திருக்குந் தீர்த்தத்தால், அம்மூலையின் மேற்புறத்துள்ள சந்திரபுஷ்கரணியும் எண்ணப்படும்.

பிரகாரங்கள்.

முதலாம் ஆவரணத்தால், கண்ணுக்குப் புலப்படும் தூலதேகமாகிய அன்னமய கோசமும், இரண்டாம் ஆவரணத்தால், பிராணவாயுவுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடி நிற்பதாகிய பிராணமய கோசமும், மூன்றும் ஆவரணத்தால், மனமுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடி நிற்ப

தாகிய மனோமய கோசமும், நாலாம் ஆவரணத்தால், புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி நிற்பதாகிய விஞ்ஞானமய கோசமும், ஐந் தாம் ஆவரணத்தால், பிராணவாயுவுஞ் சுழுத்தியுங் கூடி நிற்பதாகிய ஆனந்தமய கோசமும் அறியப்படும். சில ஆலயங்களிலே ஏழு பிர காரங்கள் இருக்கின்றன; அவைகளால் காயத்தில் அடங்கிய இரசம், இரத்தம், மாமிசம், மேதை, எலும்பு, மச்சை, சுக்கிலம் என்னுஞ் சத்தாதுக்களும் அறியப்படும். சிலவற்றில் மூன்று பிரகாரம் மாத் திரம் இருக்கின்றன. அவைகளால் தூல சூக்கும காரண தேகங் கள் குறிக்கற்பாற்று. இவைகளெல்லாவற்றையுங் குறிக்கக்கூடிய ஓரேபிரகார மாத்திரம் இருத்தலுமுண்டு.

கதவு.

ஆலயங்களிலே சிவலிங்க முதலிய திருமேனிகளைத் தெரிய வொட்டாது மறைத்து நின்று, நீக்கியவழி அவைகளைக்காட்டி நிற் குங் கதவுகளால், கோபம், ஆசை, அவா, அகங்காரம் என்பன தோன்றுதற்குக் காரணமாகி நிற்பதாய்ச் சிவத்தைத் தெரியவொட் டாமல் மறைப்பதாய், அநாதியாய் நிற்கும் அவித்தையும் அது நீக் கியவழி சிவதரிசன வீடுண்டாதலும் உணரப்படும் என்ப.

சபைகள்.

இராசசபை அன்னமய கோசமாகவும், தேவசபை பிராணமய கோசமாகவும், நிருத்தசபை மனோமய கோசமாகவும், கனகசபை விஞ்ஞானமய கோசமாகவும், சிற்சபை ஆனந்தமய கோசமாகவும் எண்ணப்படும்.

தூபி.

இது இருதய கமலாகாரமாக விளங்கும். இதன் கீழ்இடம் பிருதிவி தத்துவமாகவும், அதற்குமேல் நாளம் அப்பு முதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களாகவும் நாளத்துமுட்கள் அமரேசன் முதற் சிகேதன் ஈறுயுள்ள எழுபத்திரண்டு புவனங்களாகவும், எட் டிதழ்கள் எட்டுத் தத்துவங்களாகவும், அறுபத்து நான்காகிய கேசர வடிவங்கள் ஈசுரம் சதாசிவம் என்னும் இரு தத்துவமாகவும், நாளம் பூ என்பவைகளின் நுனி அடிகளிற் பொருந்திய முடிச்சு மாயை யாகவும், பொகுட்டு வடிவம் சத்திதத்துவமாகவும், அப்பொகுட்டு வடிவில் தோன்றும் ஐம்பத்தொரு பீசவடிவம் சிவதத்துவமாகவும், கலசங்கள் சத்திகளாகவும், கற்பிக்கப்பட்ட இருதய பங்கயாசனத்தில்

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாயுள்ள சிவ பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கு முண்மை அறியப்படும்.

சரீரத்திலே பிரமரந்திர மத்திய கபாலத் துவாரமே உத்தர கோபுர வாயிலாகவும், பாதப் பெருவிரல்களின் முடிவுகளும், கரநடு விரல்களின் அந்தங்களும், குதமலத் துவாரமும், தக்கணகோபுர வாயிலாகவும், ஞானுக்கினியாம்ச புருவமத்தியமே அந்தராளகோபுர வாயிலாகவும், உந்தித்தானமே பலிபீடமாகவும், இருதயமே துவசத் தம்பமாகவும், பஞ்சகோச அந்தக்கரண புருடனுகுங் கண்டத்தான மே நந்தியாகவும் சிவயோகிகள் அறிவார்கள் என்ப.

துவசத்தம்பம்.

இது மூலத்தான தேவவிம்பத்துக்கு நேராக நிறுத்தப்பட்டி ருக்கின்றது. தம்பத்தைப்போலச் சரீரம் நேராக விருந்து, பிர காசிக்கும் இடை பிங்கலை என்னும் இருநாடியின் வழியேபோய்த் திரும்பும் பிராணவாயுவை நடுநாடியி னிறுத்திச் சிறிதும் அசை பாது தியானிக்கிற் பிராணவாயு நிற்கும். அதுநிற்க மனமும், அது நிற்க ஐம்பொறிகளும், அவை நிற்க விடயங்களும், அவை நிற்றலா லே பிரபஞ்சமுந் தோன்றுதிருக்க, பரமானந்த ஸ்வரூபமாகிய பர சிவம் தரிசனமாகும் என்பதை அறிவிக்கும் என்ப. இங்ஙனம் சுழு முனு நாடிக்கு ஒப்பென்பதன்றிக் குண்டலசத்தி போல்வதெனவும் ஓர்சாரார் கூறுவர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

தறிபோ லுடல நேரிருந்து தயங்கு மருங்கி னிருநாடி
நெறிபோய் மீளும் வளியதனை நிறுவி நடுநா டியிற்செலுத்தி
யறிவோர் சிறிதுஞ் சலியாம லன்னப் பெயர்மந் திரமாறிக்
குறிபோ யிருந்த வொருகுறியைக் குறித்துக் கொண்டங் கிருந்தனரால்.

வாயு நிற்ப மனநின்று மனந்தா னிற்பப் பொறிநின்று
பாய பொறிக ணிற்பவிடர் படுபுன் புலன்க ணின்றனவால்
ஆய புலன்க ணின்றமையா லகிலந் தோன்று துள்ளத்தே
தூய பரமா னந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டிருந்தார்.

சிவலிங்கம்.

சிவாலயங்களிலே உள்ள பலிபீடம் பத்திரலிங்கமாகவும், தூபி தூலலிங்கமாகவும், சிவலிங்கம் சூக்குமலிங்கமாகவும் கொள்ளப் படும். இவற்றுள் சூக்குமலிங்கமே விசேடமுடைத்து. லிங்கம்

என்னும் பதத்துக்கு "லிங்=லயம், கம்=தோற்றம்" எனப் பொருள் கொண்டு, உலகமும் விஷ்ணு முதலாய உயிர்த்தொகைகளும் லயித்தற்கு (ஒடுங்குதற்கு) இடமாயுள்ளதெனவும், இன்னும் லிங்கம் என்னும் பதத்துக்கு "பிரகாசம்" எனவும் பொருள் கொண்டு, சிருட்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியங்களாலும் உலக மெவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துவது எனவுங்கொள்ள நிற்றலால், பரமேசுரப் பிரபாவமே இலிங்கம் எனப்படும். சிலர் இலிங்கம் என்பது பரசிவத்துக்கு ஆதாரமாய் விளங்குஞ் சிலை முதலான வென்பர். சிவபெருமானே நித்தியசைதன்னிய பரப்பிரகாசராகவும், "மரம் வேருக்கு ஆதாரம்" என்பதுபோல எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் அவர்க்கு வேறொன்றை ஆதாரம் எனக் காட்டல் பாவதோஷ மாதலின் அஃதும் ஒப்பாகா. இஃதன்றிச் சிலர் வேதாந்த ஞானமே இலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் சத்தியமே இலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் மிருதி புராண முதலிய நூல்களான்வரும் ஞானமே இலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் நிறைவுள்ள நன்மனம், சித்தம், முறைமைகொண்ட புத்தி, அகங்காரம், பிராணன், சரீரம், இந்திரியங்கள் என்பவைகளே அஃதென்பர்; சிலர் சத்தாதிகளே இலிங்கம் என்பர்; சிலர் ஆகாயாதி பஞ்சபூதங்களே இலிங்கம் என்பார்கள்; சிலர் அகிலமே இலிங்கம் என்பர். இவைகள் எல்லாம் சடமாதலின் அவைகளு மின்றாம். சில பாதகர்கள் சிவனுடைய லிங்கம் (குறி) என்பார்கள். அவர் ரூபரகிதராகையானும், ஆசையைக் கொடுக்கும் வடிவம் ஆக்கல் குற்றமாதலானும் அதுவுங் கொடுமொழியேயாம். ஆகவே இலிங்கம் என்பது சிவமேயாகும். அது பக்குவநோக்கி ஆன்மாக்களின் தியானபூசா நிமித்தம் அச்சிவம் விளங்குஞ் சிலை முதலிய வடிவங்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதாகும். அதன் பெருமையைக் கூறல் நம்போலியர்க்கியலா. அதன் சொரூபம் பிரணவ வடிவமாகக் காணப்படும். அகாரம் கண்டம், உகாரம் கோமுகம், மகாரம் வட்டம் எனவும், அகார வாச்சியம் சிவம், உகார வாச்சியம் சத்தி, மகார வாச்சியம் பரம் எனவும், அகாரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், அதன் விருத்தம் உருத்திரபாகம், நடுவின் எட்டு மூலை விட்டுணு பாகம், கீழ்ப்பகுதியின் அடி நான்குமூலை பிரமபாகம் எனவும், உருத்திரபாகம் பும்லிங்கம், விட்டுணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம், பிரமபாகம் நபுஞ்சகலிங்கம் எனவும் அறிய விளங்கும் என்ப. சிவயோகியர் தமது தேகாலயத்தினுள்ளிருக்கும் ஆதாரங்களுள் அனுகதத்திலே, ஆதியந்தமில்லதாய், அக்கினிபோல விளங்குஞ் செந்நிறமுள்ளதாய்,

அதோமுகமாய், சோதிப்பிரகாசமாய் விளங்கும் சுயம்புலிங்கத்தையும், மணிபூரகத்திலே, கோடிசூரியப் பிரகாசமாய், பாசபந்தத்தைச் சிதைப்பதாய், கோமளமாய், ஊர்த்துவமுகமாய் விளங்கும் லிங்கத்தையும்; புருவ மத்தியத்திருக்கும் ஆக்கினையிலே, கோடி சந்திரப் பிரகாசம்போல் ஒளிர்வதாய், அருவங் கொண்டதாய், பராசத்தியோடு இனிதுவிளங்கும் மகாலிங்கத்தையும், ஞானசாரியர் திருவருளினாலே அறிவார்கள்.

சைவசமயநெறி.

தூல லிங்கமாந் தூபி சூக்குமமா முள்ளி லிங்க, மேலும் பலிபத் திரம்.

உபதேசகாண்டம்.

அருச்ச னைக்குரித் தாயிலிங் கத்திடை யுறைந்தன மொருகண மகலேந், தெரிக்கி னெள்ளுமெண் ணையுமெனச் சிறந்தனங் காண்பன யாவையுஞ் சிதைந்து, பரிக்கு மாங்கதன் றன்னிடை லயிக்கையா லிலிங்கமென் றுரைத்திடப் படுமா, லரிப்பெ ரும்பெயர் முதலினோ ருயிர்த்தொகை யாரையு மதனுழை யடங்கும்.

சூதசங்கிதை.

பொலிதரு மிலிங்க மெனுமொழிக் குரைக்கும் பொருள்பிர காசக மென்பர்
மலிதரு மறிஞ ராதலாற் சிவமே மன்னிய விலிங்கமாம் * * *

ஆதலிற் சிவமே யெவற்றையும் பிரகா சஞ்செய்வ தறிமினிவ் வாறே
வேதமு முரைக்குஞ் சிலர்சிவ னுடைய விலிங்கமா லெனவிளம் பிடுவர்
காதல்செ யுடைமை யாக்கல்கூ டாது * * * *

திருமந்திரம்.

அகார வுகார மிரண்டு மறியில், அகார வுகார மிலிங்கம தாமே.

மலர்ந்த வயன்மா லுருத்திரன் மகேசன்
பலந்தரு மைம்முகன் பரவிந்து நாதம்
நலந்தரு சத்தி சிவன்வடி வாகி
பலந்தரு லிங்கம் பராசந்தி யாமே.

தேவ மூர்த்தங்கள்.

ஆலயத்திலே, தேவ மூர்த்திகள் இருத்தல்போலச் சரீரத்தினும் இருத்தலைக்காட்டுவாம். சரீரத்தின் புறத்திலே விராட்டும், உள்ளிடத்திலே சுராட்டும் மத்தியிலே சம்ராட்டும், சுரோத்திரத்திலே திக்கும், தொக்குவிலே வாயுவும், சட்சுவிலே சுதிரும், சிங்குவையிலே வருணதேவனும், ஆக்கிராணத்திலே பூமிதேவியும், பாதத்திலே திருவிக்கிரமனும், பாணியிலே இந்திரனும், வாக்கிலே

அக்கினிதேவனும், உபத்தத்திலே பிரசாபதியும், குதத்திலே மித்திரனும், பிராணனிலே சூத்திரான்மாவும், அந்தக்கரணத்திலே இரணியகருப்பனும், மனத்திலே சந்திரனும், புத்தியிலே தேவகுருவும், அகங்காரத்திலே காலாக்கினி ருத்திரரும், சித்தத்திலே தேவதேவராகிய சிவபெருமானும், உரோமங்களிலே பலதெய்வங்களும், எலும்புகளிலே பூத பிரேதாதிகளும், தசையிலே பைசாசரும் இராக்கதரும், நரம்புகளிலே காந்தருவர்முதலிய தேவகணங்களும், வலக்கண்ணிலே சூரியனும், இடக்கண்ணிலே சந்திரனும், கழுத்தின் புறத்திலே மாயனது கோரவடிவமும், உள்ளே அவரின் சாந்தவடிவமும், இருதயத்தினுள்ளே உருத்திரரின் சாந்தவடிவமும், வெளியிலே அவரது கோரவடிவமும், நாநுனியிலே சரஸ்வதியும், அனுகத்திலே இலக்குமியும், மணிபூரகத்திலே பார்ப்பதி தேவியாரும், விந்து மத்தியிலே சீவான்மா பொருந்துஞ் சூக்குமரூபமும், இருதய நடுவிலே தூலரூபமும், இவ்விரண்டற்கும் நடுவே அருவவடிவமும், நெற்றி நுனியிலே மாயாசத்தியும், நெற்றிநடுவிலே நாதரூப பராசத்தியும், புருவமத்தியத்திலே விந்து சத்தியும், மூலாதாரத்திலே சிவசிற்சத்தியும், பிரமரந்திரத்திலே சச்சிதானந்த பரப்பிரமமும் இருக்கும். சிவயோகிகள் முழங்கால் வரைக்குமுள்ள பிருதிவி பாகத்திலே பிரமனையும், குதம்வரைக்குமுள்ள ஜலபாகத்திலே விட்டுணுவையும், இருதயாந்தமாயுள்ள அக்கினிபாகத்திலே உருத்திரரையும், கண்டம்வரைக்குமுள்ள வாயுபாகத்திலே மகேசுரரையும், சிரம்வரைக்குமுள்ள ஆகாயபாகத்திலே சதாசிவத்தையும், அரிய ஆன்மாவிலே பரசிவநாதனையும் தாரணை செய்வார்கள்.

சூதசங்கிதை எக்கியவைபவ காண்டம்.

எல்லார்த முடம்பிடத்து மெல்லாத்தெய் வங்களுஞ்சேர்
மல்லாருந் திரோபூத மாயிருக்கு மாண்பினுல்
ஒல்லாவோர் பிராணிக்கு முழலவமா னம்புரிதல்
பொல்லாத கடியவச னம்புகறல் கூடாதே.

சிவலிங்கம் நந்தி பலிபீடம்.

ஆலயங்களிலே சிவலிங்கமும், அதற்கு நேரே பலிபீடமும் நந்தியும் இருக்கின்றன. அவைகளுள் சிவலிங்கம் பதி எனவும், நந்தி பசு எனவும், பலிபீடம் பாசம் எனவுங் கொள்ளப்படு முண்மையால், வேதாகமங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படுவன பதி பசு பாசம் என்னுந் திரிபதார்த்தங்களே என்பதும், அவை மூன்றும் நேராக

விளங்கலால், பதி எப்போதுண்டோ அப்போதே பசு பாசங்களும் உளவாய், மூன்றும் அநாதி நித்திய மென்பதும், அவைகள் வியாத்தி வியாப்பிய வியாபக பேதமுடையன வென்பதும் பிறவும் விளங்கப் படும்.

திருமந்திரம்.

ஆய பதிதா னருட்சிவ லிங்கமா, மாய பசுவு மடலே றெனநிற்கு
மாய பலிபீட மாகுநற் பாசமா, மாய வரனிலை யாய்ந்துகொள் வார்க்கே.

சங்கற்ப நிராகரணம்.

மறைக ளாகமத் துறைகண்மற் றெவையு
நாசமில் பதிபசு பாசமென் றுரைத்த
லயர்த்தோர் குளிகைச் சயத்தாற் றும்பிரக்
காளித நாசம் பாசத் தேய்த்தல்
கூடாது * * * *

நந்தி விளக்கம்,

பதிபசு பாச மெனப்பக ரிம்மூன் றிற், பதியினைப் போற்பசு பாச மநாதி.

திருவாசி.

ஆலயங்களிலே, சிவமூர்த்த முதலிய வடிவங்களைச் சூழ்ந்து விளங்கும் வட்ட வடிவமாகிய திருவாசியை நோக்கு மிடத்து அத னுண்மை பிரணவரூபமாகக் காணப்படும். அதனால் எல்லாவுலகங் களும், எல்லாச் சுருதிகளும், பிரணவத்தினின்றுந் தோன்றி ஒடு ங்கு மென்பதும், பிரணவம் பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்குப் பிறப் பிடமாய் சிவபெருமான் ஒருவருக்கே இருப்பிடமாய் உள்ளதென்ப தும், ஓம் என்பது, ஆம் எனத்திரிந்து பிறசமயிகளுடைய சுப நிவேதனங்களினுங் காணப்படலால், "சமயகோ டிகளெலாந் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்றெங்கும் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிட" நிற்பவரும், அதன் பொருளாயிருப்பவருஞ் சிவபெருமானே என்ப தும், அப்பிரணவத்திற்கு மேலாகிய பேரறிவு ஒருவர்க்கு விளங்கு மாயின் அவர் அப்பொழுதே பரமுத்தியையடைவார் என்பதும் அறியப்படும்.

உண்மைவிளக்கம்.

ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனி
னீங்கா வெழுத்தே நிறைசுடரா—மாங்கார
மற்றா ரறிவாணி யம்பலத்தா னாடலிது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்.

சிவதருமோத்தரம்.

ஓமென்னும் பதமதனில் வேத மாதி
யுற்பவிக்கு மாலவித்தி னுதிக்கு மாபோல்
ஓமென்னும் பதப்பொருளை யுணர்ந்தார் தாமே
யுணர்ந்தாரும் வேதாதி யொருமை கூற
* * * * *

கந்தபுராணம்.

ஈசன் மேவரு பீடமா யேனையோர் தோற்றும்
வாச மாயெலா வெழுத்திற்கு மறைகட்கு முதலாய்க்
காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறு
மாசி றாகப் பிரமமா மதன்பய னுய்ந்தான்.

சிவாலயங்களிலே திருவலகிடல், திருமெழுக்கிடல், திருவிளக்கிடல், விதானங்கட்டல், மாலைசாத்தல் முதலாயின சிவபுண்ணியங்களாமெனவும், செய்தவர்கள் சிவஞானவாயிலாக வீடடைவார்கள் எனவுஞ் சிவாகமாதி நூல்கள் செப்புகின்றன. அவ்வுண்மை சரீரத்தினும் அறியப்படும்.

திருவலகிடல்.

தேகாலயத்தினிடமாகப் பொருந்தி அழிவில்லாமற் கிடக்கும் காமம் வெகுளி பொய் என்னுங் குப்பைகளையும், தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் என்னுங் குப்பைகளையும், களைந்து நீக்கிப் பரிசுத்தமாய் விளங்கலே திருவலகிடல் எனக் குறிக்கற்பாற்று. இது செய்தோர் உடனே சாயுச்சிய மடையத் தடையுமுண்டோ?

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை.

கருமுதற் றொடங்கிப் பெருநா ளெல்லாங்
காமம் வெகுளி கழிபெரும் பொய்யெனுந்
தூய்மையில் குப்பை தொலைவின்றிக் கிடந்ததை
யரிதி னகழ்ந்து போக்கி * * * *

பிரபுலிங்கலீலை.

தத்துவ முற்று மயக்குவ தள்ளி
மெய்த்த தனைப்பெற வேறுகொடுத்தான்
பொய்த்துறு குப்பை கிளைத்தொளி பொங்கு
முத்தை யளித்தென முத்தை தனக்கு.

திருமெழுக்கிடல்.

இதனுண்மையும் ஊகிக்கற்பாற்று. கோபமுதலிய சேத்தைகளை ஒருங்கேநீக்கி விணைகடந்த தத்துவஞான மென்னும் நறுஞ்சா

ணத்தைக் கொண்டு, அன்பென்னுஞ் சலத்தோடு கலந்து மெழுகினற்றான் மனாலயத்திற் சிவலிங்கம் தோற்றப்பெற்று முத்தியடைவார்கள்; அன்றேல் இல்லையாம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.

சினமுத லியமய நீர மாற்றுபு
வினைதபு வாய்மையா மெழுக்கை யன்பெனும்
புனலொடு விரவியே பூசி னல்லது
மனமெனு மனையிடை வராதி லிங்கமே.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

* * * பொருதிறன் மையிரு ணிறத்து
மதமுடை யடுசினத் தைவகைக் கடாவும்
யாப்பவிழ்த் தகற்றி யன்புகொடு மெழுகி * * *

திருவிளக்கிடல்—விதானங்கட்டல்.

இவை தேகாலயத்திலே மனம் என்னுந் தகழியில் அறிவாகிய நெய்யை நிறைத்து, உயிர் என்னுந் திரியிலே பிராணன் என்னுங் காற்றைநிறுத்தி, ஆணவத்துன்பம் என்னும் இருணீங்கச் சிவஞானம் என்னுந் தூண்டாவிளக்கை யேற்றினோர்களும், சத்தியம் என்னும் மேற்கட்டி கட்டினவர்களுமே மோக்ஷம் அடைவார்கள் எனத் தெளியுந் தன்மையவாம்.

தேவாரம்.

உடம்பெனு மனைய கத்து ளுள்ளமே தகழி யாக
மடம்படு முணர்நெய் யட்டி யுயிரெனுந் திரிம யக்கி
யிடம்படு ஞானத் தீயா லெரிகொள விருந்து நோக்கிற்
கடம்பமர் காளை தாதை கழலடி காண லாமே.

ஊனி லுயிர்ப்பை யொக்கி யொண்சுடர்
ஞான விளக்கினை யேற்றி நன்புலத்
தேனை வழிதிறந் தேத்து வார்க்கிட
ரான கெடுப்பன வஞ்செ ழுத்துமே.

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை.

* * * * அருள்விளக் கேற்றித்
துன்ப விருளைத் துறந்து முன்புற
விதானம் விரித்து மெய்யெனும் * * *

திரைச்சீலை.

சிவசந்நிதானத்திலே மறைவாக இடப்படுந் திரைச்சீலையினாலே, மாயமாகிய திரையே சிவத்தை யறியவொட்டாமல் மறைத்திருக்கிற

தென்றுணர்ந்து, அதனை அவரது திருவருள் என்னுங் கத்தியினாலே கீறி ஞானக்கண்கொண்டு உள்ளபடி தரிசித்தவர்களே சிவகதியடைவார் என்பது அறியப்படும்.

பதினோராந்திருமுறை.

தெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்
மாயப் படலங் கீறித் தூய
ஞான நடனம் பெற்றனன் பெற்றபின்
நின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன்

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

குன்றாத மூவுருவா யருவாய் ஞானக் கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்து மாடி
நின்றாயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி நின்னையா ரறியவல்லார்

ஆகவே சிவாலயங்களைச் சிவபெருமானாகவே நினைத்து வழிபடவேண்டும். அவ்வாறின்றிச் சிவாலயம், பூசையாதியவற்றை யிகழ்ந்து எரிவாய் நரகிற்கிரையாகும் அதிபாதகப் புலையர்கள் இருக்கும் இடத்திலாயினும் போகலாகாது; என்று நூல்கள் கூறுமாயின், அவைகளின் விசேடம் இத்தகைத்தென்பதை அறிந்துய்வார்களாக.

சிவஞானபோதம்.

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

நெஞ்சுவிடு தூது.

உற்ற திருநீறுஞ் சிவாலயமு முள்ளத்துச்
செற்ற புலையர்பாற் செல்லாதே—நற்றவஞ்சேர்
வேடமும் பூசையருண் மெய்ஞ்ஞான மில்லாத
மூடருடன் கூடி முயங்காதே * * *

முற்றிற்று.

மூன்றுவது

மகோற்சவ விளக்கம்.

ஆலயங்கள் நித்தியம் நித்தியாங்கம், நைமித்திகம் நைமித்திகாங்கம், காமிகம் காமிகாங்கம் என்னும் ஒன்பது உறுப்புகளானும் நடத்தப்படும். அவைகளுள், நைமித்திகத்துள் ஒன்றுய் விளங்கும் மகோற்சவங்களையும், அவைகளின் உண்மைகளையும், முற்றுமுணர்த்தாது விரிவஞ்சிவிடுத்து, அவைகளுட் சிலவற்றி னுண்மைகளை மாத்திரம் பிரமாணோவம வாயிலாகத் தெளிய ஒருசிறிதுரைப்பான் புகுந்து முதலில் அவற்றின் கரண வுண்மையைக் காட்டுவாம்.

மகோற்சவ தரிசனஞ் செய்வோர் ஆலயங்களை யடைந்தவுடனே பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம் என்பன செய்தல்வேண்டும் என்பது நூற்றுணிபாம். அவைகளின் உண்மையாவன :—

பிரதக்ஷிணம் என்பதன் உண்மையாவது, சிவவியாபகம் ஆன்மாவில் விளங்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

நமஸ்காரம் என்பதன் உண்மையாவது, தற்போதம் என்னும் அதிகாரத்தை நடாத்தும் பிரம விட்டுணுக்களாலே சூக்குமஞானக் கிரியைகளை நீங்கிப் பரமபதியாகிய சிவபெருமானது அடிமையாய் நின்று அவருடன் அத்துவிதமுற்று நிற்றலைக்குறிப்பதாம்.

சட்டநாதவள்ளலார்.

அயன்மா லிவர்கீ ழாகையின் பொருட்டுச்
சயமான புறவெதிர் தண்டம் பண்ணி.

சிவதரிசனம்.

சரியை கிரியையாளர், சிவத்தைப் பகிர்முகவடிவத்திற் கண்டு வணங்குவர். யோகிகள் இதயகமலத்திற் காண்பார்கள். மெய்ப்பொருளுணர்ந்த ஞானியர்கள் எங்குஞ் சிவமாகக் கண்டானந்த முறுவர். இதனுண்மையாவது, தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி யென்பவைகளைச் செய்து சிவரூப வுண்மையைத் தெளிந்து அதனை சத்தியமெனக் கொண்டு, கேவல சகலாவத்தைகளினும் அவை நீங்க விளங்கும் அகம்பிரமஞானத்திலும் பொருந்தாமல், பரமஞானசாரிய மூர்த்தி

களது அநுக்கிரக ஞானத்திலே தற்பூரணமெலாம் அடங்கப்பெற்று, தற்செய்தியெல்லாம் அவரது அநுக்கிரக ஞானசத்தியின் செய்தியாய், அறிதற்கரிய பரமானந்தத்தை யெவ்விடத்துங்கண் டநுபவிப்பதே யாம்.

மெய்கண்டசாத்திரம்.

* * * * * மண்முதற் சிவம தீருய் வடிவுகாண் பதுவே ரூபம் * * ஆகுமென்றிவ் வுண்மையினை மிகத்தெளிந்து பொருள்வே றென்றித், தரைமுதலிற் போகாது நிலையினில் லாது தற்பரையி னின்றழுந்தா தற்புதமே யாகித்,தெரிவரிய பரமானந் தத்திற் சேர்தல் சிவனுண்மைத் தரிசன மாய்ச் செப்பு நூலே.

அபிடேகம்.

சிவமூர்த்தங்கட்கு அபிடேகத்தை, மாக்காப்பினாற் செய்தோர் நாநாவித தானியாதிகளுக்கு அதிபதியாதலையும், மஞ்சட்காப்பினாற் செய்தோர் அநேக சம்பத்தையும், பசுப்பாலினாற்செய்தோர் பசுக்களோடு சாந்தகுணத்தையும், தயிராற் செய்தோர் திடகாத்திரதேகத்தையும், நெய்யினாற்செய்தவர்கள் பத்மினிபோகத்தையும், தேனாற் செய்தவர்கள் சங்கீதவன்மையினையும், சருக்கரைகொண்டு செய்தவர்கள் சாத்திர நிபுணத்துவத்தையும், இளநீராலியற்றினோர் சற்புத்திரப்பேற்றையும், பழவகைகள்கொண்டு செய்தவர் சர்வசன வசீகரவசன சாதுரியத்தையும், பஞ்சாமிர்தங் கொண்டியற்றுவோர் தீர்க்காயுளையும், சந்தனாதி வாசனைத்திரவியங் கொண்டு செய்வோர் அரம்பாஸ்திரீகள் தேவகலவையைச் சந்தோஷித்துப் பூச கற்பக விருக்ஷநிழலில் வீற்றிருக்கு மேன்மையையும், சுத்தநீராற் செய்தவர்கள் ஒருகோடி அசுவமேத யாகஞ் செய்த பலத்தையும் மறுமையில் அநுபவித்துப் புண்ணிய மேலீட்டால் ஞானம் வாய்க்கப் பெற்று முத்திபடைவார் என நூல்கள் கூறுகின்றன. முத்திகாமிகளோ இவை பேரின்பத்தைக் கொடுக்கா வென்று நீக்கி அந்தர்முகத்திலே நின்று, அருட்போதமே மலமாகையால் அம்மல வசுத்தத்தை அன்பு அருணீர்கொண்டு சுத்திசெய்து முத்தி யடைவார்கள். இஃதன்றி சகசீவபரங்களைக் கானற்சலம்போல மித்தையென்று அறியும் அறிவே திருமஞ்சனம் என்பார் ஓர் சாரார்.

காசிகாண்டம்.

இன்ன கடவு ளிலிங்கத்தின் மேனி குளிர்ப்ப வெழுந்தோங்கு
தென்னம் பொதியி னறுஞ்சாந்தத் தேய்வை கொட்டி னுங்கவர்மேல்
அன்னம் பொருவு மரமகளிர் தெய்வ சாந்த மகிழ்ந்தணியப்
பொன்னந் துணர்க்கற் பகநீழ லரியா சனத்திற் பொலிந்திருப்பார்.

"விரிநீ ராட்டிற் புரவிமகங் கோடி யாற்றும் பலன்மேவும்."

வேறு.

"தம்மிற் சிவலிங்கங் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித்
தம்மன்பான் மஞ்சனநீர் தாமாட்டி."

"அருளெனும் புனலினை யாட்டி."

"ஓதும் பேதம் பேய்த்தேரென் றுணர்த லதுவொண் புனலாகும்."

என்பனவற்றானும் பிறவாற்றானும் அறியப்படும்.

திருப்பள்ளித்தாமம்.

இது மேலோர்கள் அந்தரியாக பூசையிலே ஆன்மசொரூபத்தையே ஒப்பில்லாமாலையாக மயங்காமற் சாத்தித் திருவடி முத்தி கூடும் உண்மையை உணர்த்துந் தன்மைத்து,

மெய்கண்டசாத்திரம்.

தம்மையொரு பூவாகப் பூவழியா மற்கொடுத்து * * *

முரசுமுதலிய வாத்தியங்கள் இசைத்தல்.

ஆலயங்களிலே முரசம் முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கவைத்தமை, கடவுளில் மற்றையோர்க்கு அன்புண்டாக்கும் பெற்றியேயன்றி, வேறோருண்மையினையும் அமைத்துக்காட்டிய நற்குறியாம். என்னெனில், பல வாச்சியங்களை முழக்குவோர், முழக்குவிப்போர், தேவரம்பையர் ஆனந்தித்து நடிக்கக் கற்பகநீழலில் இந்திரனென இருப்பாரன்றி முத்திகூடாராக, சிவயோகிகள் சரீரத்திலே உள்ள அசுத்த வாயுவைக்கழித்துப் புறத்தேயுள்ள சுத்தவாயுவைப் பூரித்து, பெருவிரல்களாற் காதுகளை அடைத்து, தர்ச்சனி விரல்களாற் கண்களை மூடி, நடுவிரல்களால் மூக்கை நெருக்கி, வாயைப்பொத்திப் பிராணவாயுவைக் கும்பித்து, வன்னிபீசத்தால் மூலாக்கினியை மூட்டிக் குண்டலிசத்தியை யெழுப்பி, ஆறாதாரங்களையும் ஆங்காங்குள்ள தேவதைகளையும் பிரணவதியானத்துடன் சென்று தரிசித்து, அவ்வாதாரங்களுக்கு மேலாய்விளங்கும் பிரமரந்திரத்துள்ள சந்திர மண்டலத்தை இளகச்செய்து, உருகிப் பாயும் அமிர்தப் பிரவாகத்தை நாடிகளில் நிரப்ப, அவைகளுள் தசநாடிகளினின்றும் சதங்கையோசை போலவும், சிலம்பரவம் போலவும், கண்டாமணிச் சத்தம் போலவும், சங்கத்தொனி போலவும், வீணையி னிசை போலவும், தாளத்தொலி போலவும், வேய்ங்குழலிசை போலவும், பேரிகைச் சத்தம் போலவும், மத்தளத் தொனி போலவும், மேகமுழக்கம் போலவும், தசநாதங்களுஞ் சிரமத்தியிலே அநேதாமுகமாய்த் தோன்

றும் என்பதும், அவர்க்கு அந்நாதங்களைக் கேட்டலே காட்சியென் பதும், அதனுன் மெய்ஞ்ஞான முதிக்கப்பெற்றுப் பிறவாமுத்தி யடைவார் என்பதும், நாம் ஒவ்வொருவரும் அவ்வாறே அந்நாதங் களையே கேட்டுய்யவேண்டும் என்பதும் போதரவைத்த சீர்விளக் காம்.

காசிகாண்டம்.

நித்த மாடல் பலவியமுன் செய்வித் திடுமவர் தாம் ❋ ❋
ஊர்பொற் றிதலை பூத்தமுலை யரம்பை மாத ருவந்தாட
வேர்முற் றியபூந் தருநீழற் குலிசப் படையோ னெனவிருப்பார்.

மெய்கண்ட சாத்திரம்.

தம்மை மறந்து தழலொளியுள் ளேயிருத்தி
யிம்மை மறுமை யிரண்டகற்றிச்—செம்மையே
வாயுவை யோடா வகைநிறுத்தி வானத்து
வாயுவையு மாங்கே யுறவமைத்துத்—தேயுவா
லென்று மொருதகைமை யாயிருக்கு மின்னருளே
நின்று முழங்கு நெடுமுரசோன்.

நிஷ்டாநுபூதி

இத்திற மான யோகசா தனையி லிருந்துசா திப்பவர் தமக்குச்
சுத்தமா நாதத் தொனிகளும் பலவாத் தோன்றிடு மணிகுழன் மேகம்
மத்தளம் பேரி யாழொலி சிலம்பு வளைகிணி தாளமென் றுமையாட்
கத்தனு மொழிந்தா னன்றியு முரவோராய்ந்தெடுத் துரைத்தன ரன்னே.

கீதம்பாடல்.

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளான சிவ பெருமானது திருமேனி நாதவடிவமாம் என்று அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சுருதி அறிவிப்பதால், அவ்வுண்மை விளக்கவே மகோற்சவகாலங்களில் அவரது திருமுன்னிலையிலே கீதநாதம் பாடப்படுமென்பதும், அது செய்தோர் திருவருளால்உண்மை விளங் கப்பெற்று முத்தியடைவார் என்பதும் பெறப்படும்.

காசிகாண்டம்.

ஆதி நம்பனுரு நாதவுரு வாகுமெனமுன்
னோது கின்றமறை யாவையு முணர்த்திடுதலாற்
கீத மீசன்முன நாளுநவில் கேண்மையுடையோர்
தீதி லிவ்வுலகு சேர்குவரெ னுவுரைசெய்தார்.

உபசாரம்.

உற்சவாதிகளிலே செய்யப்படும் உபசாரம் மூன்றுவகைப்படும். அவையாவன:—சோடசோபசாரம், தசோபசாரம், பஞ்சோபசாரம் என்பனவாம். அவற்றுள்,

சோடசோபசாரமாவன:

ஆவாகனம், தாபனம், சந்நிதானம், சந்நிரோதனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, பாத்தியம், ஆசமனீயம், அருக்கியம், புட்பதானம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், பானீயம், செபசமர்ப்பணை, ஆராத்திரிகை என்பனவாம். அவைகளுட் சிலவற்றி னுண்மையைக் காட்டுவாம்.

ஆவாகனம்.

இதனுண்மையாவது. ஆன்மாவானது, சிவபெருமானுடைய மேலான பரிபூரண ஞானப்பிரகாசத்தைச் சிவப்பிரசாதமாகிய திருவருளால் அறிந்து அதில் அழுந்துவதாம்.

சதாசிவரூபம்.

இப்படித் தரைமுதற் சமனை யீறாய்ச்
செப்பி வியாபிக்கும் பரம சிவனது
பொருவி லுயர்பரி பூரணந் தன்னை
யறிவி லழுந்துத லாவா கனமே.

தாபனம்.

இது மேற்கூறிய அழுத்தத்தில் நிலைபெறாகப் பொருந்துவதாம்.

"அலையாதழுந்த நிலைபெறல் தாபனம்."

சந்நிதானம்.

இதன் உண்மையைக் கூறுமிடத்து, ஆன்மாவினது அறிவு சிவபூரணத்தினும், சிவபூரணத்துவம் ஆன்ம அறிவினும் இடைவிடாமல் ஒன்றி அந்நியோந்நியமாயிருத்தல் என்ப.

இவன்றன தறிவு சிவன்பூ ரணத்திலுஞ்
சிவன்பூ ரணத்துவ மிவன்றன தறிவிலு
மொன்றையொன் றகலா துறவுசெய் திருப்ப
தொன்றிய சந்நி தானமென் றுரைப்பர்.

சந்நிரோதனம்.

ஆன்மாவினிடத்துப் பொருந்திய அறிவானது, எக்காலத்தும் ஒழிவின்றிச் சிவத்திலே சமைந்து போதலாம்.

இவனிடத் துறுமறி வென்று மொழியாச்
சமையது தானே சந்நிரோ தனமே.

பாத்தியம்.

இதனுண்மையாவது, மேற்சொன்ன நிலையிலே சிவபெருமானுடைய பிரகாசமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியைகள் பொருந்தின தானமாகிய திருவடிகளிற் சேர்தலாம்.

ஆசமனம்.

சத்திகளுடைய விளக்கத்திலே திருவருள் என்னுந் தன்மையை யுடைய திருமுகத்திற் பொருந்துவதாம்.

அருக்கியம்.

திருமுகம் என்னும் அருளைக் கழலுந் தன்மையாகிய திருமுடி-யிற் பொருத்துவதாம்.

புட்பதானம்.

பகிர்முகத்திலே அநேகவித புட்பங்களைச் சாத்துவர்கள்; அவைகளினும் புன்னை, வெள்ளெருக்கு, சண்பகம், நந்தியாவர்த்தம், நீலோற்பலம், பாதிரி, அலரி, செந்தாமரை என்னும் அட்ட புஷ்பங்களை விசேடமென்று கொண்டு, அவைகளாலும் அருச்சிப்பார்கள். அவைகள் கொய்வதால் தோஷம் வரலாலும், புழுக்கடி, எச்சம், வாடல், வண்டுவீழல் முதலிய குற்றமுறலானும், அர்ச்சிக்கினுஞ் சிவசாயுச்சிய முத்தி கொடுக்காவாதலானும், சிவஞானிகளாவார் இக்குற்றங்க ளொன்றுமில்லாதனவாய், விசேடமாய் விளங்கும் சமபாவனை சந்தோஷமுதலிய மலர்களையும், கொல்லாமை, வாய்மை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, தவம், அன்பு என்னும் அட்ட புட்பங்களையுங் கொண்டு, அவை நிட்களத் தியான பரம சிவனிடத்தில் அத்துவித முத்திக் கேதுவாகக் கொடுப்பதென் றுணர்ந்து, சாத்தி வீடடைவார்கள் என்ப.

ஞானவாசிட்டம்.

அறிவுசம பாவனைசந் தோடமெனு மலர்களா லந்தத் தேவாம்
பிறிவரிய வாத்துமதத் துவத்தையருச் சிப்பதே பெரிய பூசை
குறிவடிவிற் பூசனைபூ சனையல்ல வகண்டமெனக் கூறுந் தெய்வ
நெறிகொள்புறத் தொழில்களா னோராதிங் கதனாலே நிறையு மின்பம்.

தேவாரம்.

சித்தந் தெளிவீர்கா, ளத்த னாரூரைப், பத்தி மலர்தூவ, முத்தி யாகுமே.

சதாசிவரூபம்.

பாத்திய வாச மருக்கியம் பழுத்த
லான்ம சுத்தி நிமித்த மாகவும்
நறுமல ரதனை நல்வீட் டின்பங்
குறுகுத லேது வாகவுங் கொடுத்து.

தூப தீபம்.

மலவாதனையைக் கழற்றுவது கிரியாசத்தி யாதலால், அதையே தூபம் எனவும், சிற்சத்தியின் வாசமாய் ஞானவிளக்கமா யிருத்தலே

தீபம் எனவுங் கூறுப. இவை அறியாமையை யொழித்து, அறிவைப் பெறும்பொருட்டாகப் பகிர்முகத்தே கொடுக்கப்படும் என்னும் உண்மையை அறிந்து, அந்தர்முகத்திட்டுய்வார் பெரியோர்.

சதாசிவரூபம்.

ஞான விளக்க நண்ணுதற் பொருட்டுத், தூப தீபந் துதைந்தினி தளித்து.

நைவேத்தியம்—முகவாசம்.

அநாதிகர்த்தத்துவ பரசிவத்துக்குப் பராபரபோதக்கழற்றியே திருத்தியாதலால், பராபரபோதமாகிய அகங்காரம், சங்கற்பம், குரோதம், மோகம், கொலை, விதனம், மதம், நகை என்பவைகளே அமுது, முகவாசம் எனவும், அவைகளைக் கொடுத்தலே நைவேதித்தல் எனவும், அந்தரியாக பூசையிற்செய்து நிற்கும் சிவஞானச் செல்வர்கள் கொள்கையை உணர்த்தும் என்க.

திருவிளையாடற்புராணம்.

பாட்டிற் கின்புறு குருபரன் பாதமேற் கண்ணீ
ராட்டிச் சொன்மல ரணிந்துதற் போதவின் னமுதை
யூட்டித் தற்பர ஞானமா மோமவெங் கனலை
மூட்டிச் சம்புவின் பூசைமேன் முயற்சிய ரானார்.

"தறுகட்பாசக், கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு."

சதாசிவரூபம்.

பின்மண மமைவு பிறத்தற் பொருட்டு
நைவேத் தியமுக வாசமு நல்கி.

சேபசமர்ப்பணை.

நிர்மலராகிய சிவபெருமானது சித்தியுபாதிகளையும், அவற்றை நடாத்தும் சிவோபாதிகளையும் பின்னமறத் தரிசித்தலாம்.

சட்டநாத வள்ளலார்.

அகள சகள மாகையின் பொருட்டு
முகனுறச் செபித்தபின் முன்போல் நிட்கள
தானாக வுஞ்செப தர்ப்பணம் பண்ணி.

ஆராத்திரிகை.

கர்ப்பூர ஆராத்திரிகமே விசேடமாம். வேறு பல திரவியங்களிருக்கவும், கர்ப்பூரத்தையே விசேடமாகக் கொண்ட தென்னையெனிற் கூறுதும். கர்ப்பூர வடிவம்போலவே ஆன்மாக்களும் வெண்ணிறமான சாத்துவிக குணவடிவை யுறல்வேண்டு மென்பதும், கர்ப்

பூரமானது, அக்கினி பற்றியவிடத்தே தன்வடிவமாக விளங்காது, அவ்வக்கினிச் சோதிமயமாய் எவ்வாறு விளங்கிநிற்குமோ அவ்வாறே ஆன்மாக்களும், சிவஞானக்கினி பற்றியவிடத்தே பசுத்துவ நீங்கிச் சிவத்துவ விளக்கமுற்று நிற்கும் என்பதும், பின்னர் அக்கர்ப்பூரம் யாதோர் பற்றுமில்லாமல் தன்வடிவ முழுதுங் கரையப்பெற்று, வெளியாமாகாயத்திற் கலந்து, அவ்வாகாயத்தோடு எவ்வாறு அத்துவிதமாய் விளங்குமோ அவ்வாறே, இவ்வான்ம கூட்டங்களும், தம் தூல சூக்கும காரண சரீரங்கள் கரையப்பெற்று, எப்பற்றுங் கழன்று, சிதாகாசத்தோடு அத்துவிதமாய்ப் பேரின்பப் பெருவாழ்வடைவார்கள் என்பதும், குறித்துணரவைத்த உப்த்திக் கேதுவான நற்குறியேயாம். இங்ஙனம், கர்ப்பூர ஆராத்திரிகத்தால் அத்துவிதமுத்தி புணரப்படுமாயின், இதுபோலவே நம் சைவ சமயக் கிரியைகளெல்லாம், பக்குவநோக்கி உண்மை யறியவைத்த உபாயக் குறிகளென்பது வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளிதினுணரக் கிடப்பன காண்க. இவ்வுண்மைகள் போதரவே,

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

அக்கினிகர்ப் பூரத்தை யறவிழுங்கிக் கொண்டாற்போன்
மக்கினம்பட் டுள்ளே மருவி யிருந்தாண்டி. எனவும்,

தாயுமானசுவாமிகள்.

ஒருவனவன் யானைகெடக் குடத்துட் செங்கை யோட்டுதல்போ லுன்பேதை யுப்போ டப்பை, மருவவிட்டுங் கர்ப்பூர மதனிற் றீபம் வயங்கவிட்டு மைக்கியமுன்னி வருந்தி நிற்பே, னருளுடைய பரமென்றே வன்று தானே யானுளனென்று மெனக்கே யாண வாதி, பெருகுவினைக் கட்டென்று மென்னூற் கட்டிப் பேசியதன் றேயருணூல் பேசிற் றன்றே.

தீதணையாக் கர்ப்பூர தீபமென நானகண்ட
சோதியுட னொன்றித் துரிசறுப்ப தெந்நாளோ.

எனவுங் கூறியருளினார்கள்.

தசோபசாரங்களாவன:

மேற்கூறிய ஆவாகன முதற் புட்பதானந்தம் வரையுமுள்ள பத்துமாம்.

பஞ்சோபசாரங்களாவன:

மண் சம்பந்தமான கந்த மூல பலங்கள், சுகந்த புட்பாதிகள், பணிகாரம், அன்னம், அடை, காயாதிகள் கொடுப்பது பார்த்திவோபசார மாகும். சல சம்பந்தமான நீர், பால், தயிர், வஸ்திராதிகள்

ஆப்பியோபசார மாகும், அக்கினி சம்பந்தமான உலோகாதியாபரணங் கள், தீபங்கள், கண்ணாடி தைசசோபசாரம் எனப்படும். வாயுசம்பந்த மான தூபம், சாமரம், மயில், விசிறி முதலாயின வாய்வியோபசார மாகும். ஆகாய சம்பந்தமான மணியோசை, மந்திர முதலாயின வைஹாயசோபசாரம் ஆகும்.

யாகம்.

யாகம், தூலயாகம் சூக்குமயாகம் என இருவகைப்படும். அவற் றுள் தூலயாகமாவது, கருமயாகமாம். சூக்குமயாகமாவது, ஞான யாகமாம். கருமயாகம், காயிகம் வாசிகம் மானதம் என மூன்றா கும். காயிகமாவது, நித்தியம் நைமித்திகம் காமிகம் என்பனவாம். வாசிகமாவது, மந்திரசெபங்களாம். மானதமாவது தெய்வத்தி யானமேயாம். ஞானயாகம் அகத்தில் அறிவுமாத்திரையானே செய்வதாம். மகோற்சவாதிகளிலே புறத்தே செய்யப்படும் யாகத் தால் ஞானயாகங் குறிக்கப்படும். எங்ஙனமெனில், சரீரம் வேதியாக வும், மூக்கு அந்தர்வேதியாகவும், தலை துரோணகலசமாகவும், பாதம் இரதமாகவும், வலக்கை சுருவமாகவும், இடக்கை நெய்ப்பாத்திர மாகவும், சபையினர் புலன்களாகவும், மகாபூதங்கள் பிரயாசையாக வும், பல்லும் உதடும் சூக்தவாகமாகவும், நாக்குயுவாகமாகவும், மிருதி தயையாகவும், ஓங்காரம் யூபமாகவும், ஆசை ரசனையாகவும், மனசு ரசம் ஆகவும், காமம் பசுவாகவும், மயிர் தர்ப்பையாகவும், இந்தி ரியங்கள் யாகபாத்திரங்களாகவும், கன்மேந்திரியங்கள், அவிசாகவும் கொலைசெய்யாமையே யாகமாகவும், எவற்றையும் விடுதலே தக்ஷிணை ஆகவும் ஏனையவைகளையும் இவ்வாறமைத்துக் கொள்ளப்படும்.

கும்பம்.

மகோற்சவாதிகளிலே நிறுத்தப்படுங் கும்பங்கள், சத்ததாதுக் களாலும் ஆகிய சரீரம் எனக் குறிக்கற்பாற்று. எங்ஙனமெனில், கும்பங்களிலே போர்த்த புடைவை தோலாகவும், செந்நிறமேறப் பூசிய மண் இரத்தமாகவும், அக்கும்பங்களின் மண் மாமிசமாகவும், அவைகளி னிறைக்கப்பட்ட சலம் மேதசாகவும், கூர்ச்சம் எலும்பாக வும், நாற்புறமுஞ் சுற்றப்பட்ட நூல்கள் நரம்புகளாகவும், அவை களுக்குள்ளே போட்ட நவரத்தினம் பொன்புட்ப முதலாயின வீரிய மாகவும், நியசிக்கப்பட்ட மந்திரமே உயிராகவும், கீழிட்ட நெல்லு, அரிசி, எள்ளு, பயறு, உளுந்து, துவரை, கோதுமைஎன்னும் எழுவ கைத் தானியங்கள் ஆசனமாகவும் குறிக்கப்படும் எனச் சித்தாந்த சாராவளி கூறுகின்றது.

பெரும்பாலும் சில ஆலயங்களிலே அமாவாசையினும், சில ஆலயங்களிலே பௌர்ணிமையினும், மகோற்சவங்கள் ஆரம்பமாதலுஞ் சமாப்தியாதலும் வழக்கமேயாம். அங்ஙனஞ் செய்தற்கும், ஆதியிலே கொடியேற்றுதற்கும், அவ்வுற்சவங்கள் பத்து, பதினொன்று, இருபத்தொன்று என இன்னனதினங்களை வரையறைசெய்து நடத்தற்குங் காரணமிருத்தல்வேண்டும். அவைகளை யொருவாறு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

கால விசேடம்.

சரீரத்திலே பிராணவாயுவானது, பிங்கலை நாடியினின்றும் இடைநாடியில் மாறுவதையே **உத்தராயனம்** எனவும், இடைநாடியினின்றும் பிங்கலைநாடியிற் பேர்வதையே **தக்கணாயனம்** எனவும், இடை பிங்கலையென்னும் இருநாடிக்கும் நடுவில் உள்ள சுழுமுனை நாடியிலே பிராணவாயு சேருங்காலத்தையே **அமாவாசை** எனவும், ஞானப்பிரகாசத் தெளிவு நினைவாகாரமயப்படுங் காலத்தையே **பூரணை** எனவும், பிராணவாசி, மூலாதாரத்திற் சேர்வதையே **பிரதமவிடுவகாலம்** எனவும், அது சிரத்திற் சார்வதையே **இரண்டாம் விடுவகாலம்** எனவும், நிசுவாசத்தோடு சுவாசநாடியானது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற் பொருந்துங் காலத்தையே **சங்கிராந்தி** (மாசப்பிறப்பு) எனவும், பிராணவாயுவானது, சந்திரநாடியாகிய இடைகலையினின்றும் உந்திக்கு இரண்டங்குலக் கீழிற் சர்ப்பவுருவுடனிருக்குங் குண்டலிசத்தியிற் பொருந்துங் காலத்தையே **சந்திர கிரகணம்** எனவும், ஷை வாயு சூரியநாடியாகிய பிங்கலையில் நின்றும் மேற்கூறிய சத்தியிற் பொருந்துங் காலத்தையே **சூரிய கிரகணம்** எனவும், சிவயோகிகள் கொண்டு அவைகளுட் சமஸ்த கர்மங்களுக்கும் இனியதாய், ஞானோதய சாதனமாய் விளங்குஞ் சுழுமுனைநாடி இயங்குங் காலங்களாய அமாவாசை, பூரணை, என்னுங்காலங்களையே கைக்கொண்டொழுகித் திருவருள்கூடப் பெற்று முத்தியடைவாராதலின், அக்காலங்களை விசேடமெனக் கொள்ளின் தத்துவஞான முதிக்கப்பெற்றுத் திருவருள்கூடப் பெறுவார் என்பதைக் குறிக்கச் செய்வதாம்.

சூதசங்கிதை.

இடையினெப் போது மதியும்பிங் கலையி லிலங்குமென் றூழுஞ்சஞ் சரிக்கு
நடைகொள்பிங் கலையி னின்றுமொள் ளிடையி னவிறரும் பிராணவா யுவுதான்
மிடைவதை யுத்த ராயனமென் றும் விளம்பிடை நின்றும்பிங் கலையிற்
கடையிலவ் வளிசங் கிரமமா வதைத்தக் கணயன மென்றுநன் குரைப்பர்.

தழைதரு மிடையிங் கலையெனு மிரண்டின் சந்தியைப் பிராணன்சேர் காலம்
விழைதரு மமாவா சியையென வுரைப்பர் மேவுமப் பிராணன்மூலத்தைக்
குழைவறச் சேரிற் பிரதம விடுவ காலமென் றுங்குலாஞ் சென்னி
யுழையுறச் சேரி லிரண்டதாம் விடுவ காலமென் றுஞ்சொல்வா ருணர்ந்தோர்.

நன்னிசு வாசத் தோடுசு வாச நாடியொன் றிருந்துமற் றொன்றிற்
றுன்னிடல் சங்கிர மணகால மெனச்சொல் லப்படும் பிராணன்மற் றிடையின்
றுன்னுபிங் கலைநின் றேங்குகுண் டலியி னுற்றிடுங் காலத்தை முறையே
மன்னிய வுலக மேத்துபுண் ணியத்த மதிகதிர்க் கிரகண மென்பர்.

சைவசமயநெறி.

எல்லா வினைக்கு மினிது சுழுனையெனச்
சொல்லாய்வார் கொள்க துணிந்து.

என்பதனானும், பிறவாற்றானும் அறிதற்பாலனவாம்.

துவசாரோகணம்.

மகோற்சவ ஆரம்பத்திலே கொடியேற்றல் வழக்கமாம். செங்கோலரசனின் சத்திக்குறியாகிய கொடி யேறியவழி, ஆங்கரசு செய்திருந்த கொடுங்கோன் மன்னன் வலியொழிந்து செயலிழந்து நீங்கலும், குடிகள் க்ஷேமத்தை யடைதலும், அநுபவ வுண்மையேயாம். அதுபோல மும்மல பந்தத்தாற் பிறந்திறந்து சுழன்று வருந்தும் ஆன்மாக்கள், உண்மையைநோக்கி அறிவுக்கறிவாய் நிற்குஞ் சிவத்தைப் பிரியாமற் குறித்து, தீக்ஷை விதிப்படியே "சிவாயநம" என்னும் பஞ்சாட்சரத்தையும், "ஓம் அம் உம்சிவாய நம" என்னும் அஷ்டாக்ஷரத்தையும், "ஓம் சிவாய நம" என்னும் சடாக்ஷரத்தையும், "ஓம் சிவாய" என்னும் சதுராக்ஷரத்தையும், விதிப்படியுச்சரித்துப் பின்னர் மந்திர சொரூபமறிந்து, பிஞ்செழுத்தென்னும் வகாரமாகிய பராசத்தியையும், பெருவெழுத்தென்னும் சிகார மாகிய சிவத்தையும், இருதயத்திலே வைத்துத் தியானித்து, சங்கற்ப ஞானங்களிலே போகாமல் தன்னிடத்தில் அநாதியே தோன்றாமற் பொருந்தியிருக்கும் திருவருளிலே அறிவே தாரகமாக நிறுத்த, பேசும் எழுத்தான பரைக்கொடி யேறி, பேசா எழுத்தான சிவத்தை இரண்டறக் கலப்பித்தலால், ஆணவமல அரசு வலியிழந்து செயலிழந்து ஒடுங்க, ஆன்மாப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வடையும். ஆகவே, மலநீக்கமும், முத்தியும் வருதற்கு இம்முறையே திருவருளாகிய கொடியேறவேண்டும் என்பதும், இல்லையேல் அவை அடைதல் கூடாவென்பதும் அறிவிக்கும் நற்குறியாம். இதனை உமாபதி சிவாசாரியார் தாம் அருளிச்செய்த கொடிக்கவியிலே,

வாக்காலு மிக்க மனத்தாலு மெக்காலுங், தாக்காவுணர்வரிய தன்மையனை நோக்கிப், பிரித்தறிவுதம்மிற் பிரியாமை தானே, குறிக்குமருணல்கக் கொடி. அஞ்செழுத்து மெட்டெழுத்து மாறெழுத்து நாலெழுத்தும், பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து- நெஞ்சமுழுத்திப், பேசு மெழுத்துடனேபேசா வெழுத்தினையுங், கூசாமற் காட்டக்கொடி.

"நீபுரவா வையமெலா நீயறியக் கட்டினேன், கோபுர வாசற் கொடி."

என வற்புறுத்திக் கூறினமையானும் பிறவாற்றானும் உய்த்துணரத் தக்கதேயாம்.

மகோற்சவம், ஆலயங்களிலே பற்பல விதமாக நடத்தப்படும். அவைகளை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டல் முடியாதாக, அவைகளுள், தெரிந்தவைகளை மாத்திரம் இங்ஙன் காட்டுவாம். சில ஆலயங்களிலே மகோற்சவங்கள் பத்துநாட் செய்யப்படுகின்றன; அவைகளின் காரணங்களாவன:—

முதலாநாள் உற்சவம்.

"மேவிய புன்மயிர்த் தொகையோ வம்மயிர், பாவிய தோலின் பரப்போ தோலிடைப், புகவிட்டுப் பொதிந்த புண்ணோ புண்ணிடை, யூறு முதிரப் புனலோ கூறுசெய், திடையிடை நிற்கு மெலும்போ வெலும்பிடை, மூடை செழு மூளை விழுதோ வழுவழுத், துள்ளிடை யொழுகும் வழும்போ மெள்ள நின், றூறும் புழுவி னொழுங்கோ நீரிடை, வைத்த மலத்தின் குவையோ வைத்துக், கட்டிய நரம்பின் கயிறோ வுடம்பிற்குட், பிரியா தொறுக்கும் பிணியோ தெரியா, தின்னதி யானென்றறியே னென்னை, யெங்குந் தேடினேனியாதிலுங் காணேன்."

எனத் திருவெண்காட நாயனார் கூறியவாறே, கட்புலனுக்குத் தோற்றும் அன்னமயத்தாற் பரிணமித்த கருவிகளெலாஞ் சடமாதலின், சித்தாகிய ஆன்மா அவைகட்கு வேறாக உண்டென்று தூலவுடம்பை நீக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

இரண்டாநாள் உற்சவம்.

சுரோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்குவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் என்னுங் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கும், பிராணவாயு ஒன்றும் ஆகிய பதினைந்து தத்துவங்களும், சடப்பொருளாதலின் சேதனனாகிய ஆன்மா இவைகட்கு வேறாக உண்டு என்று அத்தாத்துவிக சூக்குமவுடம்பை நீக்குதற்பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம்.

மூன்று நாள் உற்சவம்.

பிராரத்துவம் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் மூவினையும், ஐயம் விபரீதம் மயக்கம் என்னும் முப்புத்தியும், சாத்துவிகம் ராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணமும், சிந்தித்தல் நிச்சயித்தல் கொண்டெழுப்பல் என்னும் மும்மனமும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றமும், உம்மை (கழிபிறப்பு) இம்மை (இப்பிறப்பு) அம்மை (வருபிறப்பு) என்னும் முப்பிறப்பும், உலகவீடணை தனவீடணை தாரவீடணை என்னும் முப்பற்றும் நீக்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

நாலா நாள் உற்சவம்.

மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் நாற்கரணமும், அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராயுசம் என்னும் நால்வகைத் தோற்றமும், நீக்குதற்பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஐந்தா நாள் உற்சவம்.

மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகளும், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்னும் ஐந்தவத்தையும், ஆணவம் கன்மம் மாயை வைந்தவம் திரோதாயி என்னும் ஐந்துமலங்களும், நீக்குதற்பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஆறு நாள் உற்சவம்.

காமம் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மார்ச்சரியம் என்னும் உட்பகையாறும், கலாத்துவா தத்துவாத்துவா புவனத்துவா, வன்னத்துவா பதாத்துவா மந்திராத்துவா என்னுங் கலையாதியாறும், ஒவ்வோர் தலங்களைப்பற்றி யிருத்தல், நோயாய்க் கிடத்தல், புண்ணிய பாவங்களைச் செய்தல், ஒவ்வொரு பற்றுக்களாய் நின்ற தொந்தனைகளை விடுத்தல், சர்வரையும் நிந்தித்தல், இகழ்ந்தாருடன் பொருந்தல் என்னுங் கன்மமல குணமாறும், பிரமசாலோகம் பிரமசாமீபம் பிரமசாரூபம் விஷ்ணு சாலோகம் விஷ்ணுசாமீபம் விஷ்ணுசாரூபம் என்னும் பதமுத்திஆறும், நீக்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படுவதாம்.

ஏழா நாள் உற்சவம்.

தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்னும் ஏழ்வகைப்பிறப்பும், காலம் நியதி கலை வித்தை இராகம் புருடன் மாயை என்னும் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும், அஞ்ஞானம் பொய் அயர்வு மோகம் சூனியம் மார்ச்சரியம் பயம் என்னும் மாயேய மலகுணம் ஏழும் நீக்கற்பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

எட்டாநாள் உற்சவம்.

பவமின்மை, இறவின்மை, பற்றின்மை, பெயரின்மை, உவமை யின்மை, ஒருவினையின்மை, குறைவிலறிவுடைமை, கோத்திரமின்மை என்பனவன்றி, சுவதந்திரத்துவம், விசுத்ததேகம், நிராமயான்மா, சருவஞ்ஞத்துவம், அநாதிபோதம், அலுப்தசத்தி, அநந்தசத்தி, திருப்தி எனவுங் கூறப்படும் எண்குணமும், விளக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாம்.

ஒன்பதாநாள் உற்சவம்.

நிஷ்களம் சகளநிஷ்களம் சகளம் என்னும் மூவடிவங்களும், சிருட்டி திதி சங்காரம் என்னும் முக்கிருத்தியங்களும், சுவர்க்கமத்திய பாதலம் என்னும் மூன்றிடத்துறைதலும் இல்லையென்றற் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம்.

பத்தாநாள் உற்சவம்.

சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத்தாய், அந்தமிலின்பத்தழிவில்வீடான பரானந்தமாக் கடலில் அழுந்துதற் பொருட்டாகச் செய்யப்படுவதாம். இவற்றின் விரிவுகளை யெல்லாம் விம்பாகமம் சிவோற்சவ படலத்திற் காண்க.

இன்னும் சிவபெருமான் அகண்டாகார அருவ அருவுருவ உருவ வடிவங்களைக்கொண்டு நின்று, பஞ்சகிருத்தியத்தைச் செய்யும் இரகசியத்தை, அவர் ஆதிகாலத்திலே அருந்தவர்க்குக் காட்டியவாறுபோல இக்காலத்திலும் ஆலயங்களிலே துவசத்தம்பத்திலே முப்பத்திரண்டு பிரதான தத்துவங்களைக் குறித்தற்காக முப்பத்திரண்டு பிரிவு வளையமிட்டும், (அதின் உச்சியிலே) மேற்கூறிய நால்வித வடிவமாகவும் நின்று பஞ்சகிருத்தியங்களையுஞ் செய்கின்றனர் என்பது போதர, பஞ்சகிருத்தியத்திற்கு ஐந்துவீட்டையும், நால்வகை வடிவத்துக்கு நாலு கலசத்தையும் அமைத்தும், பஞ்சகிருத்திய துவசமுங்கட்டி, பஞ்சகிருத்திய பிரமோற்சவத்தைப் பதினொருநாட் செய்தும், தரிசனப் பிராப்திசாந்தி வசந்தோற்சவத்தை இருபத்தொருநாட் செய்தும் முடிக்கின்றனர்.

மேற்கூறியவைகளுட் பதினொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்களுள், முதலாநாள் விழா பிரகிருதி நடனம் எனவும், இரண்டாநாள் விழா இருவினை நடனம் எனவும், மூன்றாநாள் விழா முக்குண நடனம் எனவும், நாலாநாள் விழா அந்தக் கரண நடனம் எனவும்,

ஐந்தாநாள் விழா பஞ்சேந்திரிய நடனம் எனவும், ஆறுநாள் விழா காமாதிபாறி னடனம் எனவும், ஏழாநாள் விழா சத்தகோடி மகாமந்திர நடனம் எனவும், எட்டாநாள் விழா வித்தியாதத்துவ ஆணவ நடனம் எனவும், திருக்காப்புநாள் திரோதாயி நடனம் நவபத நடனம் எனவும், திருவுலாப்புறத்தில் சத்திமுத்தி நடனம் எனவும், திருவனந்தலில் வாதனை நடனம் எனவும், பத்தாநாள் விழா பேரின் பாதீத நடனம் எனவும், பதினோராநாள் விழா பதிபசுபாச நடனம் எனவுங் கூறுப.

இன்னும் இவ்வுற்சவம் ஆலயங்கடோறும் வேறுபட்டு நடக்கினும், பெரும்பாலும் ஆலயங்களிலே நடத்தப்பட்டு வரும் ஐதிக சம்பந்த முகத்தாலே அவைகளைக்கூறி, வேறுசில வுண்மைகளையும் ஒப்புவாயிலாக எடுத்துக் காட்டுவாம். அவையாவன:—

முதலாநாள் விழா
விருக்ஷத்தடிச் சேவை.

இதனை விருத்திக்கிரம சிருட்டிக்கோலம் என்பர். இதனாலே, அநாதி முத்த சித்துருவாகிய சிவபெருமான், தோற்றக்கிரம சிருட்டியாரம்பத்திலே, விருக்ஷத்தின் இலைகள், நரம்புகள், கிளைகள்போல விளங்கநிற்கும் தத்துவங்களாகவும், நால்வகையோனி எழுவகைப் பிறப்பு எண்பத்துநான்கு லக்கம் யோனிபேத சீவராசிகளாகவும், விரிந்து விளங்குவார் என்பதும், மரத்துக்கு வேர் ஆதாரமாயிருத்தல்போல, சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்கட்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவர் என்பதும் அறியப்படும்.

இரண்டாநாள் விழா
சூரிய சந்திர பிரபாகார திருக்காட்சி.

இதனை விருத்திக்கிரம திதிக்கோலம் என்பர். இதனாலே, சிவபெருமான் சூரியசந்திர மத்தியகதநிலையிலே ஞானக்கினிப் பிரகாசமாய் விளங்கி, அண்டமண்டல மெங்கும் பிரகாசிக்க முறையே பகலும் இரவும் உஷ்ணசீதள பிரகாசத்தை வீசியும், அதனல் யாவற்றையுந் தரிசிக்க வெளிச்சஞ்செய்தும், திதியாகாரமயமாய் விளங்கியும், சரீரத்திலே அந்தர்பாவமாகக் கலாஞான சூக்கும உஷ்ணசீதள சூரியசந்திர பிரகாசமாய் விளங்கியும், இடைபிங்கலை சுழுமுனையென்னுஞ் சூரியசந்திர கலாவாசியாய் நின்றும், காலாந்தம் அளவும் அவ்வவ் வான்மாக்கட்குரிய சுகபோகங்களையுந், தண்ட அவத்தா துன்பங்களையும் அளித்து நிற்பார் என்னும் உண்மை உணரப்படும்.

மூன்றாநாள் விழா

நந்தி, பூதவாகனாரோகணம்.

காலையிலே அதிகார நந்தி திருமால் நந்தி தரும நந்தி என்னு மூன்றனுள், அதிகாரநந்தி யாரோகண திருக்காட்சியும், மாலையிலே பூதவாகனாரோகண திருக்காட்சியும் உண்டாம். இவைகளை விருத்திக்கிரம சங்காரமூர்த்தங்கள் என்ப. இவைகளினாலே, சூரியகலையான சிவசத்தி மாயையினாற் சீவர்கள் சம்பாதிக்கும் சன்னம், தண்டனை, துக்கம், காலம் முதலியவைகளைப் பிராப்த ரூபமாய் விதிப்பவர் என்பதும், சந்திர கலையான சிவசத்தி மாயையினாலே ஆன்மாக்கள் சம்பாதிக்குஞ் சன்மாந்தர பாபவிசேடத்துக் கேற்ப மரணாவத்தைதை விதிப்பவர் சங்காரகிருத்தியர் விஸ்வநாதர் என்பதும், முறையே யூகித்துணரப்படும் என்ப.

நாலாநாள் விழா

பல்லக்குச் சேவையும், ஐம்முக நாகாரோகணமும்.

காலையிலே பல்லக்குச் சேவை கோலமாய் எழுந்தருளுங் காட்சியும், மாலையிலே ஐம்முக நாகாரூட காட்சியும் உண்டு. இவைகளை விருத்திக்கிரம திரோபவ கோலங்கள் என்பர். இவைகளாலே, சிவபெருமான், பல்லக்கின் மேன் முகட்டினைப்போல விளங்குந் தம் முண்மை நிலையான சுப சுபாவ சிவரூபத்தை, மறதி ஆவரணத் திரையினாலே மறைத்தும், இன்னும் அதிற் காணப்படும் நான்கு குஞ்சங்களாலுங் குறித்தற் குரியவாய் நிற்கும், தற்போதம் தற்பேதம், தற்பாவம், தற்சூனியம் என்னுந் திரைகளாகிய ஈஸ்வராவரணசத்திபாகாரமாய் விளங்கியும், இருபக்கங்களிலுமுள்ள முப்பத்திரண்டு குஞ்சங்களாலும் அறியவரும் முப்பத்திரண்டு பிரதான தத்துவா வரணத்தாற் சீவர்கள் தம்மை யறிதற்கு அகோசரியாய் நின்றும் விளங்குவோர் என்பதும், இன்னும் அவர் தமது சிருட்டி தத்துவங்களாகிய சிவ சைதன்னியத்தை, ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் என்னும் ஐம்முகங்களையுங் கொண்டு, முறையே பரத்துவ தத்மறதி ஆவரணத்தினாலும், போக தத்துவ தற்பாவ ஆவரணத்தினாலும், கிருத்திபத்துவ தற்பேத ஆவரணத்தினாலும், கர்த்தத்துவ தற்போத ஆவரணத்தினாலும், அநுபவத்துவ தற்தோற்றுவரணத்தினாலும் மறைப்பவர் என்பதன்றி, குண்டலிசத்தி பாம்பு வடிவெனக் கூறப்படலாலும், அதன் விரிவு ஒடுக்கங்களே பிரபஞ்ச தோற்ற ஒடுக்கமாம் என்பதனாலும்,

அதுவே ஞானோதய சாதனமாய் சுழுமுனை நாடியை மறைத்து நிற்ப தென்னலானும், அதைப் பரிக்கிரக சத்தியாகவுடையவர், திரோபவ கிருத்தியர் என்பதும் முறையே குறிக்கப்படும் என்ப.

ஐந்தாநாள் விழா

இலிங்காகார, இடபவாகனுரோகணம்.

காலையிலே, அண்ட வட்ட சொரூபம் போலுள்ள லிங்காகார வட்டசொரூப பிரபாமத்தியிலே எழுந்தருளுங் காட்சியும், மாலையிலே இடபவாகனரூட திருக்காட்சியும் உண்டாம். இவைகளை விர்த்திக்கிரம அநுக்கிரக கோலங்கள் என்பர். இவைகளானே, சிவபெருமான் தம்மாற் சிருட்டிக்கப்பட்ட அதலாதி பாதலாந்தமாயுள்ள மேலேழுலகம், சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம், நவக்கிரக நக்ஷத்திர மண்டலம் முதலான எல்லா வுலகங்களையும், சீவகோடிகளையும் நிலைநிற்கவும் சீவித்து வாழவும் அமைத்து, அவைகளின் உட்புறமெங்கணும் வியாபித்து, சர்வ சாட்சித்துவ பரமானந்த சுத்த பரப்பிரம சொரூபராய் விளங்குவார் என்பதும், இடபத்தின் நான்கு கால்கள் போன்று நான்குவித அந்தக் கரணங்கள் விளங்கும்; இதுவே லய சொரூபமாகிய பாசம் எனப்படும். இவ்வந்தக் கரணங்களானவை இடப முண்டாகாரத்தை யொத்த சர்வ வியாபகசத்தி ஞானத்தின் விரிவாகையால், அந்நாற்காரணங்களையும் சர்வ வியாபகத்தி லொடுக்கிற் சத்திஞானமாம். இச்சத்தி ஞானத்தையே போதசொரூபம் எனவும், பசுரூபம் எனவுங் கூறுப. ஆகவே, சத்திஞானமாகிய பசுபோத சொரூபத்துக்கு மேலும், சிவபெருமான் அதீதவடிவாய் விளங்குவார் என்பதும், அதிலே மேற்கூறப்பட்ட பசு போதத்தை யொடுக்கின் அதுவே சிவஞான சிவரூபமாம் என்பதும், சிவமூர்த்தத்துக்குமேலே குடை கவிந்து விளங்கல், அச்சிவரூபத்தின் அதீதாத்துவித நிலைக்காம் என்பதும், இன்னும் அடியாரைச் சிவபுண்ணியங்கருதி ஆட்கொள்ளப்புகுங்கால், அப்புண்ணிய வடிவாகிய ஏறூர்ந்து செல்லு முறைமை யுடையவர் என்பதும், முறையே கொள்ளப்படும் என்பார் பெரியோர்.

காரைக்காலம்மையார் திருவிரட்டைமணிமாலை.

ஏறலா லேறமற் றில்லையே யெம்பெருமா
னேறெலாம் பாய மவிர்சடையார்—வேறோர்
படங்குலவு நாகமுமிழ் பண்டமரர் சூழ்ந்த
தடங்கடனஞ் சுண்டார் தமக்கு.

பிறவாற்றானு முணர்க.

ஆறுநாள் விழா

யானைவாகனுரோகணம்.

ஆறுநாள் யானை வாகனாரூட கோலமாகச் சிவபெருமான் எழுந்தருளித் தரிசனங் கொடுத்தருள்வர். இது லயக்கிரம சிருட்டி கோலம் எனப்படும். இதனாலே சிவபெருமான் அதோமுக வுலகங்களளவுஞ் சென்று, மத்தியகதமான சத்த லோகங்களுக்கும், அதோமுக சத்த லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாகி, சுத்த மாயாலோக மெங்கணும் நிறைந்து, சுட்டிச் சொல்லக் காட்சியிற் படாததாய், சிவஞானிகள் திருவருளால் அறிய எளிதானதாய், வேத வேதாங்க ரூபமுடையதாய், ஆன்மகோடிகளாய், அவற்றில் விளங்கும் அறிவாய், கொடுந் துன்பத்தைச்செய்யும் பாசம் அறும்படிவீசி யெறிந்து பிறவிக்கடல் வற்றித் தூளெழும்படி செய்வதாய், காமக் குரோத மார்ச்சரியாதிகளைக் கோபித்து அடர்ப்பதாய், பிறவிக்குக்காரணமான புவனத் தொழிலின் தலையை மிதித்து நசுக்குவதாய், பேய்போற் பிதற்றுஞ் சமயங்களின் வலியவாதப் பொய்க்கட்டுகளை அறுப்பதாய், அச்சம் கொலை முதலியவற்றை யொழிப்பதாய், பாசக்குழாத்தைத் தலையெடாது ஒதுக்கி மாதர்களின் அவாவெண்ணத்தை நீக்கி அன்பாலான கதி கொண்டதாய், ஆரணி செனனி ரோதயித்திரி என்னும் மூன்று சத்திகளானுமாய திருவருளென்னும் மும்மத நீரையுடையதாய், தத்துவ கூட்டங்களுட் புகுந்து ஆனந்தத் தேனைப் பருகி, நான்கு வேதங்களையும் நான்கு கொம்பர்களாக மருவப்பெற்றதாய், விளங்கா நின்ற பரஞானம் என்னும் யானையை உடையவர் என்பது விளங்க நிற்கும்.

இது வல்லாமல் யானையினது நான்குகால்களையும்போல, மொத்தாகாரதோற்ற சடத்துவம், சுவாச சூக்குமத்துவம், வாசி சீவத்துவம், பிராணமாயத்துவம், என்பவை விளங்கும் என்றும், இவைகள் யானை வடிவத்தையொத்த ஆன்மஞானத்தில் உதயமாய், தும்பிக்கைபோன்ற சுழுமுனை நாடியில் அமைந்து நிற்கும் என்றும், அவ்வான்ம ஞானத்திற்கு மேலாக விளங்கும் ஈஸ்வர ஞான சத்தியானது ஞானதீத சொரூபமாயும், அம்பாரியைப்போலப் பகிர்முகத்தே அகண்டாகாரமாயும் விளங்குகின்றமையால், சீவர்கள் யாவரும், தோற்ற சூக்கும சீவ மாயா ஞானங்களை ஆன்மஞானத்திலும், அவைகளை ஈஸ்வர சைதன்னியத்திலும், அவ்வீஸ்வர சைதன்னியத்தைப் பிரம சைதன்னியத்திலும் ஒடுக்கவேண்டும் என்றும் குறிக்கப்படும் என்ப.

ஏழாநாள் விழா

இரதாரூட திருக்காட்சி.

ஏழாநாளிலே இரதாரோகண திருக்காட்சி யுண்டாம். இது சில ஆலயங்களிலே ஒன்பதாநாளினும் செய்யப்படும்.

இதனுண்மையை விவரணம் பண்ணுங்கால், ஆதிகாலத்திலே, தடங்கருணைப் பெருங்கடலெந்தையாகிய சிவபெருமான், மந்தர கேசரிமலைகள் அச்சாகவும், சூரியசந்திரர்கள் சக்கரமாகவும், ஆறிருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்குலோகமும் பதினான்கு தட்டுகளாவும், ஆகாயம் ஆசனமாகவும், உதயாத்தமலைகள் கூவிரமாகவும், நதிகளும் நதங்களும் கொடிகளாகவும், நக்ஷத்திரங்கள் விதானமாகவும், மோக்ஷலோகம் மேல்விரிவாகவும், யாகங்கள் சட்டங்களாகவும், நாள் முதலியன இடுக்குமரமாகவும், அட்டமலைகள் தூண்களாகவும், அட்டயானைகள் தாங்குவனவாகவும், சத்த சமுத்திரங்கள் திரைச்சீலைகளாகவும், கன்ம ஞானேந்திரியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முளைகளாகவும், வேதாங்க உபாங்க மநுசாஸ்திரங்கள் மணிகளாகவும், வாயுக்கள் படிகளாகவும், நான்கு வேதங்கள் பூட்டப்படுங் குதிரைகளாகவும், அமைக்கப்பட்ட இரதத்திலே யெழுந்தருளி, கங்கை முதலிய தேவமாதர்கள் சாமரமிரட்டவும், ஊர்வசி முதலிய கணிகைமகளிர் நடனஞ் செய்யவும், மகா மேருமலையை வில்லாகவும், சரசுவதியை வில்லிற்கட்டிய மணியாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், விஷ்ணுவைப் பாணமாகவும், அக்கினிதேவனை அவ்வம்பின் கூர்வாயாகவும், வாயுதேவனை அம்பிறகாகவுங் கொண்டருளி, பிரமனாகிய சாரதி பிரணவமாகிய தூண்டுகோல்கொண்டு செலுத்த, திரிபுர அவுணர்களைத் தந் திருப்புன்னகை யக்கினியினால் நீறாக்கிய யருளினார்; என்னும் வரலாற்றுண்மையைக் காட்டுவதே இவ் விரதசேவைக் காட்சி என அநுமிக்கப்பட்டு, விஸ்வரூபியாயும், விஸ்வகாரணராயும், விஸ்வசேவியராயும், விஸ்வாந்தரியாமியாயும் இருப்பவர் சிவபெருமானே யென்பதும், முப்புரமென்பது ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலகாரியங்கள் எனவும், அத்திரிபுரங்களையும் நீறாக்கி, தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் வித்துன்மாலி என்னு மூவர்களையுந் தேவர்களையும் அடிமையாக்கொண்டு அவர்கட்குத் தம்பதமருளி இன்பங்கொடுத்தமை, மும்மலகாரியங்களையுங் கெடுத்து விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னு மூவகை யான்மாக்களையும் அடிமையாக்கொண்டு திருவடிமுத்தி கொடுக்கும் உண்மை

எனவும், அறிய நின்றதனுல் எல்லாமாய், அவைகட்குக் காரணமு மாய் நிற்கும் பரமபதியாகிய சிவபெருமானே ஆன்மாக்கட்கு மும்மல பந்த வாதனைகளைக் கெடுத்து, திருவடிப் பேருகிய பேரானந்தப் பெருவாழ் வளிப்பர் என்பதும் உணரப்படும்.

உபதேசகாண்டம்.

மந்த ரத்தொடு கேசரி நெடுவரை வாங்கித்
தந்து திண்டிற லச்செனப் படுத்தினர் தழைக்குஞ்
செந்த னிக்கதி ரினைத்தைவெண் டிங்களைத் திருத்தி
யுந்துபேரெழி லாழிகொண் டவைக்கடை யுறுத்தி.

ஏழி ரட்டியென் றுரைத்திடு மிருநிலப் பரப்பைச்
சூழ்த ரப்படு நிலங்களீ ரேழெனத் தொகுத்தார்
பாழி வாளரிப் பிடரிடு மாசனப் பரப்பை
யாழி யொத்தலர் தட்டினேர் தட்டகத் தமைத்தார்.

எழுது ருமறை யனைத்தையும் பரியென வியற்றி
வழுவ றக்குறை நிரப்பின ரரிமுதல் வானே
ரொழுகு மாயிரங் கொடுமுடி வடவரை யோங்க
றழுவு செங்கையிற் பினகமொத் தமைத்தனர் தந்தார்.

பொறிப்ப ணுடவி வாசுகி நாணெனப் பொருத்தி
வெறிப்ப சுந்துழா யலங்கலோன் கணையென வியப்பக்
குறித்த வெந்நுதி பாவகற் பொருத்தினர் குதைவாய்ச்
செறித்த தூவலை வாயுவிற் செறித்தனர் திருத்தி.

முன்னை மாதவர் கடைப்பிடி யிருந்தவா முளரி
யன்ன வூர்தியும் வலவனுத் தமர்ந்தன னமையாத்
தொன்ன லந்தரு குடிலைமத் திகையெனத் தொகுத்தார்
பின்னர் வானவர் சேனையொத் தெழுந்தனர் பிரியார்.

திருமந்திரம்.

அப்பணி செஞ்சடை யாதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றன னென்பர் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புர மெய்தமை யாரறி வாரே.

இங்ஙனமன்றி, தேரிலேவிளங்கும் ஏக உச்சிக்குடை பிரமரந் திரமாகவும், கலசம் சோடசாந்தத் தானமாகவும், மேலுள்ளமுத லாம் அடுக்கு துவாதசாந்தத் தானமாகவும், இரண்டாம் அடுக்கு மஸ்தக ஆதித்தானமாகவும், மூன்றும் அடுக்கு மத்தியத்தானமாக வும், நாலாம் அடுக்கு மஸ்தகாந்தத் தானமாகவும், ஐந்தாம் அடுக்கு லலாட மத்தியமாகவும், ஆரும் அடுக்கு புருவமத்தியமாகவும், நடு

வுள்ள ஏழாம் அடுக்கான முப்பத்திரண்டு குத்துக்கால்கள் முப்பத்தி ரண்டு தத்துவங்களாகவும், முற்றுறைகளை கண்களாகவும், பிற்று றைகள் சிகைகளாகவும், பக்கத்துறைகளை இருசெவிகளாகவும், பீடமுதற்பகுதி வாயாகவும், இடப்பக்கத்துள்ள இருகுதிரை வடி வங்கள் இடப்பாக சூரியசந்திர கலாவாசிகளாகவும், வலப்பக்கத்து ள்ள இருகுதிரை வடிவங்கள் வலப்பாக சூரிய சந்திர கலாவாசிகளா கவும், சாரதிவடிவம் மும்மலரூபம், நாசி என்பவாகவும், எட்டாம் அடுக்கிடப்பகுதி அந்தக்கரண சொரூபம் கண்டத்தானம் என்பன வாகவும், அதன் கீழிடப் பகுதி ஐந்தவத்தை, ஐங்கோசம், இரா காதி பதின்முக்குணம் என்பவற்றின் ரூபமாகவும், இருதயத் தான மாகவும், அதின் கீழ்ப்பகுதி தசேந்திரியம், நாபித்தானம் ஆகவும், அதின் கீழுள்ள அச்சு பஞ்சபூதம், குண்டலி சத்தித்தானம் ஆக வும், சக்கரங்கள் தசவாயுக்களாகவும், இருகால்களாகவுங்கொண்டு, சரீர சொரூபத்தை விளக்கி, பின்னர் சக்கரங்களான தசவாயுக்களை யும் நிறுத்த, அசைதன் முதலிய வினைகள் ஒழியுமெனவும், அவ் வாறுள்ள சீவன் தன் மனதத்துவத்தை, முறையே மேலாகவிளங்கும் உந்திக்குண்டலியி லிருந்து நாபிக்கும், அங்கிருந்து முறையே இரு தய கண்டத்தானங்களுக்கும் ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து மேலாக விளங்கும் வாய் நாசி என்பவைகளுக்கும் ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்கிருந்து இருகண்கள் வழியாகவும் மேனோக்கி, ஆறும் அடுக் காகிய புருவமத்தியத்துக்கும், அங்கிருந்து ஐந்தாம் அடுக்காகிய லலாட மத்தியத்துக்கும், அங்கிருந்து மற்றைப்படுக்குகளாகிய மஸ் தக அந்தத்தானம், மத்தியத்தானம், ஆதித்தானம், துவாத சாந் தத்தானம் என்பவைகளுக்கும், அங்கிருந்து மேல் உச்சிக்குடை யாகிய பிரமரந்திரத்திற்கும் ஏற்றி லயப்படுத்தி, அங்ஙனம் சும்மா இருந்தபடி யிருக்கும் நித்திய நிரதிசயானந்த ரூபியாயிருக்க வேண் டும் என்பவும் உணரப்படும்.

இன்னும் தேர்வடிவம் சரீரமாகவும், அதிற்காணப்படும் நான்கு சிங்கவடிவங்கள் ஆன்மாவின் சர்வவித சீவகாருணியமில்லா லோப குரூரம், சர்வவித ஆசைப்பெருக்க சங்கற்ப விருத்தி, சர்வவித அபி மான கோலாகல விபரீதம், சர்வவித அகங்கார கோபதாப விகாரம் என்னும் இந்நான்குவித கர்ம விருத்திகளாகவும், எட்டு யாளி உரு வங்கள், ஆன்மாவினது அஞ்ஞானம், அபிமானம், ராகாதிகுணம், துக்கம், விடயவாசனை, நானுவித கன்மம், உபாதி, அவஸ்தை என்னும் எட்டுவித அநுபவங்களாகவும், கொடிகளெல்லாம் தத்துவ

கூட்டங்களாகவும், மணிகளெல்லாம் பீசமந்திர பிரணவாதி சத்தங்களாகவும், குஞ்சங்கள் எல்லாஞ் சீவர்கள் மனோசலனத்தால் எண்பத்துநான்கு லக்க யோனிபேதங்களாக மாறிமாறித்தோன்றியடையும் மரணவத்தையாகவுங் கொண்டு, சீவர்கள் சிங்கங்களையொத்த கர்ம விருத்திகளையும், யாளிகளைப் போன்ற அநுபவங்களையும், கொடிகளைப்போன்ற தத்துவக் குழாங்களையும், மணிகளைப் போன்ற வாக்கொலிகளையும், குஞ்சங்களைப்போன்ற மனசலன தோற்றங்களையும், இல்லையென்னும்படி செய்து, சித்திரதீபம்போல நின்று மோன சாட்சாத்கார கோல நிலையில் நிற்கவேண்டும் என்பதும், இந்த லயக்கிரம திதிக்கோலத்தால் அறிவார் நுண்ணுணர்வோர்.

எட்டாநாள் விழா

அசுவவாகனுரோகண திருக்காட்சி.

இது லயக்கிரம சங்காரகோலம் எனப்படும்.

இதனுண்மையானது, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பாதங்களையும், ஞானகாண்டம் கருமகாண்டம் என்னுங் காதுகளையும், விடயங்களைக் கடந்த ஒருப்பாடாகிய பரஞானம் அபரஞானம் என்னுங் கண்களையும், விதியாகிய முகத்தையும், விலக்காகிய வாலையும், ஆகமங்கள் என்னும் புறவணிகளையும், அவ்வாகமங்களிலே விரித்துரைக்கும் மந்திரங்களாகிய சதங்கை, கிண்கிணிமாலை, சிலம்பு என்பவைகளையும், சூரிய சந்திரர்கள் என்னும் குழம்பின் மேலிடத்துள்ள புடைப்புகளையும், பிரணவமாகிய கடிவாளத்தையும், அறுவகைப் புறச்சமயங்களாகிய போர்செய்யுஞ் சேனைகள் மூலத்தோடழியச்செய்யும் வெற்றியையும், பிரமனது முகங்களாகிய இலாயத்தையும், அண்டகோடிகளெல்லாந் திரண்டமைந்த முதுகினையும், அதன்மேற் பிரபல சுருதியென்னுஞ் சேணத்தையுமுடைய குற்றமில்லாத வேதங்களையே சிவபெருமான் குதிரையாகக்கொண்டார் என்பது விரிக்கப்பட்டு, வேதக் குதிரையர், வேதத்தின் முடிந்தபொருளாயிருப்பவர், வேதரூபர், வேதாதீதர், வேதநாதர், பாசஞானத்தாற் காணப்படாதவர் என்னு முண்மைகள் கொள்ளற்குரியவாம்.

இங்ஙனமன்றி, பொருளாய்க்காணப்படாத ஆகாயமும், உசுச-புவனங்களும், அட்டபர்வதங்களும், சத்தசமுத்திரங்களும், சத்தபாதலங்களும், பஞ்சபூதங்களும் ஆகி, ஆன்ம கோடிகளிடத்தும் அவ்வவற்றின் அறிவுமாகி எல்லாமாய், அல்லவுமாய், மனத்திற் பேத

மாயிராமல் அபேதமாய்க் கலந்து நிற்கும் வர்சியைக் கொண்டவர் எனவும் நூல்கள் கூறுநிற்கும்.

இவையன்றி, சுழுமுனை நாடியிற் பிராணவாசியை நிறுத்தி, விடயங்களிலே மனசைச் செல்லவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பிலே நிலைக்கச் செய்து, ஆறுதாரங்களையுந் தரிசித்து அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்குங் கிரமத்தையும் அறிந்து, அவைகளைக் கடந்து, ஆயிரமிதழ்களையுடைய கமலத்திற் சவாரி செய்து, அமிர்தபானஞ் செய்து நிற்குஞ் சிவயோகிகளினது ஞானமிர்தாவத்தையிலே சிவபெருமான் சுகோதயமவாசி மேலாக விளங்கி நிற்பார் என்னு முண்மையும் போந்திடுமெனவுங் கூறுவர் புலவர்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

தரும மாதிநாற் பொருளெனுந் தாளது ஞான
கரும காண்டமாஞ் செவியது காட்சியைக் கடந்த
வொருமை யாம்பர மபரமா முணர்வெனுங் கண்ண
தருமை யாம்விதி முகத்தது நிடேதவா லதுவால் * * *

அண்ட கோடிக ளனைத்துமோர் பிண்டமா வடுக்கி
யுண்ட நீரதா முதுகின்மே லுபநிடக் கலனை
கொண்ட வாலிய வைதிகப் புரவிமேற் கொண்டான்
றொண்டர் பாசவன் றொடரவிழ்த் திடவருஞ் சோதி.

நெஞ்சுவிடுதூது.

* * * தோலாத, வானம் புவன மலைகடலேழ் பாதாள
மூனைந்து பூதத் துருணர்ச்சி—ஞானமா
யெல்லாமா யல்லவா யெண்ணுவா ரெண்ணத்து
ணில்லாம னிற்குநீள் வாசியான்.

என்னுஞ் செய்யுள்களானும் பிறவாற்றானுந்தெளிக.

ஒன்பதாநாள் விழா

பிக்ஷாடன மூர்த்த திருக்காட்சி.

ஒன்பதாம்நாளிலே, பலிபாத்திரம், சூலம், துடிஎன்பன திருக்கரத்திலங்க, சடைக்கற்றை தூங்க, நிருவாணகோலம் விளங்க, பிக்ஷாடன மூர்த்தி யெழுந்தருளுங் காட்சி யுடைத்தாம்.

இதனுண்மை யெல்லாம் திருவருண் ஞானம் என்னும் சிவஞானம்பெற்ற பெரியோரே அறிந்து கூறவல்லுனராவர். நம்போலியர் கூற நினைத்ததும் நகையேயாம். ஆயினும் சிறிது கூறுவாம். ஆன்மாக்களது சத்தாவரண சத்திகளையுங் கெடுத்துச் சர்வசங்க பரித்தியாகஞ்செய்து, பரமசாந்த நிராகார நிராமய சதானந்தமான

நிருவாண மோட்சத்தைக் கொடுப்பவர் என்பது, இந்தலயக்கிரம திரோபவ வடிவத்தால் அநுமிக்கப்படும் என்ப.

காரைக்காலம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதி.

இங்கிருந்து சொல்லுவதெ னெம்பெருமா னெண்ணாதே
யெங்கும் பலிதிரியு மெத்திறமும்—பொங்கிரவில்
ஈமவனத் தாடுவது மென்னுக்கென் றாராய்வோம்
நாமவனைக் காண லுற்ற ஞான்று.

பத்தாநாள் விழா

திருநடனக்காட்சி.

பத்தாநாளிலே சிவபெருமானது திருநடனம் பாவனை நடத்தப் படும். நிலவுலகத்திலே யுள்ள மானுடர்கள் பலரானும் பலவிதமாகக் கூத்துகள் ஆடப்படுகின்றன. தேவர்களும் அநேகர் பலவிதமாக ஒவ்வோர் காலத்திலே ஒவ்வோர் நிமித்தமாக நடித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள்ளே கண்ணமூர்த்தியானவர், தம்முயிரைமாய்க்கும்பொரு ட்டுக் கஞ்சன் அனுப்பிய யானையின் கொம்பை முரித்தற்காக ஆடிய கூத்து அல்லியம் எனவும், காமகுமாரனை வாணாசுரனிட்ட சிறையி னின்றும் மீட்க நினைந்து, அங்ஙன்சென்று குடத்தின்மேல் ஆடிய கூத்து குடம் எனவும், வாணாசுரனை வெல்வதற்கு மல்லனுய்ச்சென்று போர்க்கழைத்து அவனுட னெதிர்த்து அவனுடலை நெரித்து அழி த்தற்பொருட்டு ஆடியகூத்து மல் எனவும், காமனுனவன், தன் குமாரனாகிய அநிருத்தன் என்பவனை, வாணாசுரன் சோணித புரத் துச் சிறையிட்டதை யறிந்து மீட்குங் கருத்தால் ஆங்குச் சென்று, பெண் வடிவங்கொண்டு ஆடியகூத்து பேடு எனவும், இந்திராணி யானவள், வாணன் நகரிலே வடதிசை வாயிலில் நின்று ஆடியகூத்து கடையம் எனவும், இலக்குமி தேவியானவள், அசுரர்கள் யுத்தகோல மொழிந்து தன்மேல் ஆசைப்படும்படி மோகினி வடிவங்கொண்டு ஆடியகூத்து பாவை எனவும், துர்க்காதேவியானவள், தன்னுடன் போர்செய்த அசுரர்கள் ஆண்மையில்லாமல் வஞ்சனையால் வெல்ல நினைத்து, சர்ப்பம், தேள் முதலாய வடிவங் கொண்டுவர, அதை யறிந்து அஃதெலாம் ஒழியுங் காரணமாக மரக்கால்கொண்டு ஆடிய கூத்து மரக்கால் எனவும், அடியரிடர்தீர்க்கும் கலியுகவரத திருவ ருண் மூர்த்தியாகிய கதிரைவேற் பெருமான், போர்முனையிலே அவு ணர்கள் புறங்காட்டியோடத் தமது திருக்குடையைச் சாய்த்து ஆடிய நடனம் குடை எனவும், சூரபன்மன் வேற்று வடிவங்

கொண்டு, சமுத்திரத்திலே மறைந்து நின்றபோது, அப்படிறது குன்றக் கடலலைமேனின்று துடிகொட்டி ஆடிய திருநடம் துடி எனவும் பெயர்பெறும்.

இவர்கள் ஆடிய நடனங்கள் இவ்வாறாக, மகாபீஷ்ட தேவ தேவரான சிவபெருமான் ஆடி யருளும் திருநடனங்கள் பலவாம். அவைகளுட் பிரதானமானவைகள், கான்மாறியாடு நடனம், பாண்டரங்கம், கொடுகொட்டி, சந்தியாநிருத்தம், சண்டதாண்டவம், வீராட்டகாசம், கௌரிதாண்டவம், ஆனந்த நடனம், அனவரத தாண்டவம், பிரதம மகா சங்கார நிருத்தம் என்பவைகளாம். இவைகளுள்,

கான்மாறியாடு நடனமாவது :— மதுராபுரியிலே வெள்ளியம்பலத்திலே, எடுத்தருளிய இடத்திருபபதத்தை ஊன்றியும், ஊன்றிய வலத்திருப்பதத்தைத் தூக்கியும், விக்கிரம பாண்டிய குமாரனான இராசசேகர வழுதியினது வருத்தமும் மலமுமோட மாறியாடிய நடமேயாம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

நாட்டினான் குறித்துப் பாய நண்ணுமு னிடத்தா ளூன்றி
நீட்டினான் வலத்தாள் வீசி நிருமலன் மாறி யாடிக்
காட்டினான் கன்னி நாடன் கவலையும் பாக மூன்றும்
வீட்டினான் பரமா னந்த வேலையுள் வீட்டி னானே.

பாண்டரங்க நடனமாவது :— சிவபெருமான் திரிபுரசங்கார நிமித்தம் எழுந்தருளுங்காலத்திலே, தேர்ச்சாரதியாய் நின்ற பிரம தேவர் தமது தேவியான சரஸ்வதியின் பிரிவாற்றாது வருந்த, அதை யொழிக்குநிமித்தந் திருவெண்ணீறணிந்து அப்பிரமற்கு முன்னர் ஆடிய கூத்தாம்.

கோடுகோட்டியாவது:—ஆதி மத்தியாந்த சமானாதிக ரகிதரான சிவபெருமான், திரிபுர தகனஞ்செய்து அவ்விடத்திலே நின்று திருவருட் சத்தியாரான உமையம்மையார் தாளம்போடத் தந்திருக்கரங் கொட்டி நடித்ததேயாம்.

சந்தியாநிருத்தமாவது:—சிவபிரான் பாற்கடலிற் றோன்றிய ஆலகாலத்தைத் தேவமாதர்களின் மங்கலநாண் நிலைபெறுமாறுண்டருளி, ஓர் திருவிளையாடலுன்னி, கணப்பொழுது ஒன்றுங் கூறாராய்த் தேவியார் உபசாரஞ்செய்யச் சயனத்தெழுந்தருளி யிருந்தனர். அது கண்ட தேவர்கள் அர்ச்சிக்க, மறுநாளான திரயோதசி திதியிலே

பிரதோடகாலத்திலே பெருமானார் பிராட்டியாரை நிறுத்தி, திருக்கரத்திலே தமருகங்கொண்டு சூலாயுதத்தைச் சுழற்றி, ஓர் சாமகாலம் அளவுங் கைலைவரையிற் செய்த திருக்கூத்தேயாம்.

ஆகமத்திரட்டு.

பொங்குங்கங் காதரன் காளமயின் றேயொன்றும் புகலாம லிருந்தனனோர் கணப்பொழுது புலவோ, ரங்கவனை யிடைவிடா தருச்சனைமுன் புரிந்தா ரத்திதியே காதசியா மடுத்ததிதி யதனிற், புங்கவர்பா ரணம்புசித்தே பூர்த்தியுற்றா ரிதன்மேற் பொருந்துந்திதி தனிலிமவான் பொற்கொடியை வைத்தே, சங்கரன்சூ லஞ்சுழற்றி நடித்தனனோர் யாமஞ் சதுர்மறைநூ லதுபிரதோடமெனவே சாற்றும்.

சண்டதாண்டவமாவது:—சிவபெருமான் திருவாலங்காட்டிலே சுநந்தர் கார்க்கோடகர் என்னும் இருடிகள் தரிசிக்க வைரவ மூர்த்தங்கொண்டு, அபிநயம் நவரசம் விளங்க, துத்த முதலாய பல வாத்தியங்கள் கோஷிக்க, காளியுடனே யாடி அவள் அகங்காரத்தை அடக்கிய கூத்தாம். இதைப் பாண்டரங்கம் எனவுங் கூறுப.

திருவாலங்காட்டுப்புராணம்.

இன்சுவை பொழியுஞ் சாய லபிநய மிலங்கச் செவ்வாய்
புன்சிறு முறுவல் பூப்பப் புரணவா னந்தம் பூரித்
தன்புறு மவையோ ருள்ள மயர்தர வியங்கட் கேற்ப
வின்படு நடனங் காளி யோடரன் விளைத்த வேலை.

மூத்த திருப்பதிகம்.

துத்தங் கைக்கிளை விளரி தார முழையிளி யோசைபண் கெழுமப் பாடிச்
சச்சரி கொக்கரை தக்கை யோடு தகுணிதந் துந்துபி தாளம் வீணை
மத்தளங் கரடிகை வன்கை மென்றோற் றமருகங் குடமுழா மொந்தை வாசித்
தத்தனை விரவினோ டாடு மெங்க ளப்பனி டந்திரு வாலங் காடே.

வீராட்டகாசமாவது:—பிரணவப் பொருள் தெரியாது மயங்கிய பிரமதேவரது சிறையை நீக்கும்படி நாரணன் முதலிய தேவர்கள் வேண்ட, சிவபெருமான் குமாரக்கடவுள் இருக்குமிடத்துக்கு எழுந்தருளிச் சிறை விடுவித்து, அவரைப் பிரணவப் பொருள் வினவியருள, அவர் மூலவேதண்டம் என்னுந் திருத்தணிகை க்ஷேத்திரத்திலே அதனுண்மைப் பொருளை யுபதேசிக்க, அதுகாரணமாக விரைந்தெழுந்த வீரமேலீட்டானே அட்டகாசஞ்செய்து அங்ஙன் ஆடிய திருக்கூத்தாம்.

கௌரிதாண்டவமாவது : — சிவபெருமான், மோகினி ரூபங்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியோடுந் தாருகவனத்தை யடைந்து, ஆங்

குத் திருநடனஞ் செய்தமைகாரணமாக, அம்மையார் ஊடல்கொள்ள அதை நீக்கற்குக் கைலைமலையிலே அத் தாருக நடனத்தை யாடிக் காட்டியதாம்.

கந்தபுராணம்.

காமரு குமரன் சென்னி கதுமென வுயிர்த்துச் செக்கர்த்
தாமரை புரையுங் கையாற் றழுவிய யயனுந் தேற்று
வோமென வுரைக்குஞ் சொல்லி னுறுபொரு ளுனக்குப் போமோ
போமெனி லதனை யின்னே புகலென விறைவன் சொற்றான்.

தணிகைப்புராணம்.

தனக்குத்தானேமகனாகியதத்துவன்
றனக்குத் தானேயொரு தாவருங்குரு வுமாய்த்
தனக்குத்தானேயருட்டத்துவங்கேட்டலுந்
தனக்குத்தானிகரினான்றழங்கிநின்றாடினான்.

ஆனந்தத்தாண்டவமாவது :— சிவபெருமான் பதஞ்சலி வியாக்கிரமபாதர் முதலானோர் தரிசிக்க, சிதம்பரத்திலே, கனகசபையிலே விருதுபாடுவோர் தாளம் முழக்கவும், வாணன் குடமுழாக் கொட்டவும், பிரமன் தாளம்போடவும், திருமால் மத்தளம் அடிக்கவும், திருக்கரத்துள்ள தமருகம் ஆர்க்க, பாம்புகள் இரைக்க, மான் கதற, கொன்றைமாலையில் வண்டின முரல, பாலசந்திரன் அசைய, கங்கை கோஷிக்க, வேதச்சிலம்பொலிக்க, முயலகன் நெளிய, சிவகாமியம்மையார் அகமிகமகிழ ஆடுந் திருக்கூத்தாம்.

திருப்போரூர்ச்சந்நிதிமுறை.

குடமுழா வாணனீ ராயிரங் கரங்கொண்டு குமுகுமென வேமுழக்க, கொண்டலி னிறக்கடவுள் முழவொலி முழக்கவிரி கோகனக மாளிகையினான், தடமருவு கைத்தாள நற்றொனி முழக்கவந் தமருகந் தொனிமுழக்க, தாரளி முழக்கமறை நூபுர முழக்கவிரு தாள்கடா ளம்முழக்க, வடனதியிரைக்கமணி யரவுக ளிரைக்கவுழை யலறமுய லகனெளிவுற, வாடக மணிச்சபையி னடக மிழைத்துமைக் கன்புசெயு மின்ப வடிவோன்.

அநவரத திருநடனமாவது :— சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ பதியாகிய சிவபெருமான், பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு ஆன்மாக்களுக்குப் போக முத்தியளிக்கு நிமித்தம், டமருகந் தாங்குந் திருக்கரத்தினாலே சிருட்டியும், அபயாத்தத்தினாலே திதியும், அக்கினியேந்துந் திருக்கரத்தினாலே சங்காரமும், ஊன்றிய ஸ்ரீபாதத்தினாலே திரோபவமும், தூக்கிய ஸ்ரீபாதத்தினாலே அநுக்கிரக

மும் ஆக, மூன்று திருக்கரங்களாலும், இரு திருவடிகளாலும் பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்யும் திருநடனமேயாம்.

போற்றிப்பஃறொடை.

நன்னெறியின் ஞானகலர் நாடுமல மொன்றினையு
மந்நிலையே யுண்ணின் றறுத்தருளிப்—பின்னன்பு
மேவா விளங்கும் பிரளயா கலருக்குத்
தேவாய் மலகன்மந் தீர்த்தருளிப்—பூவலயந்
தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கவர்போல
முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்கை—யன்னவனுக்
காதிகுண மாதலினு லாடுந் திருத்தொழிலும்

உண்மைவிளக்கம்.

எட்டு மிரண்டு முருவான லிங்கத்தே
நட்டம் புதல்வா நவிலக்கேள் சிட்டன்
சிவாயநம வென்னுந் திருவஞ் செழுத்தாலே
யவாயமற நின்றாடு வான்.

"தோற்றந்துடி"

எனக் கூறியவற்றானும் அறிக.

பிரதம மகா சங்கார நிருத்தமாவது:— பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், அனந்தேசுரர், சதாசிவன் என்பவர்களால் நடத்தப்படும் பிரமாண்டப் பிரளயம், பிராகிருதப் பிரளயம், மத்திமப் பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதம மகாப்பிரளயம் என்பவற்றுள் இறுதிக் கண்ணதாம். அஃதாவது, முடிவு காலத்திலே பன்னிரண்டு சூரியர்களும் உதித்து, நூறுவருடம் மழையில்லாமல் பூமி யெல்லாவற்றையும் எரித்து நீறாக்கி, அவைகளைச் சுமந்து நிற்கும் ஆதிசேடனையும் பஸ்மஞ் செய்யும்போது, அதின் பண மகுடங்களினின்றும் விஷாக்கினி பிறந்து சூரியாக்கினியோடு சேர்ந்து, அச்சேஷனையும், துவாதசாதித்தர்களையும் எரித்து நீறாக்க; அவ்வக்கினியினின்றும் சத்த மகா மேகங்கள் பிறந்து, நூறு வருடம் யானைத் துதிக்கைபோல பெருந்துளிமழையைப் பெய்யும். அதனாலுண்டான சலமே எங்குஞ் செறிந்து மூடி நிற்கும். அச்சலமானது தன்னிடத்தே பூமியொடுங்கி நிற்க வாயுத் தம்பாகாரமாய் விளங்கும். அங்ஙன மிலகும் பிரளயத்தை யதினின்றுந் தோற்றிய வடவாமுகாக்கினி யென்னும் ஊழித்தீ குடித்தெழுந்து ஊழிக்காற்றி லொடுங்கும். அக்காற்று ஆகாயத்தில் ஒடுங்கும். அவ்வாகாயம் அகங்கார தத்துவத்திலும், அது மகானிடத்திலும், அது பிரகிருதிமாயையிலும், அப்

பிரகிருதிமாயை அசுத்தமாயையிலும், அவ்வசுத்தமாயை சுத்த மாயையிலும், அது பராசத்தியிலும், பராசத்தி சிவத்துள்ளும் ஒடுங்க, சிவபெருமானொருவரே சேடித்து விளங்கித் திருநடனஞ் செய்யா நிற்பர். அத்திருநடனமே மேற்கூறியதாகும்.

கூர்மபுராணம்.

மாநிலம் புனலி லொளிக்குமப் புனல்போய் வன்னியிற் கரக்குமவ் வன்னி
யூனமில் வளியிற் சேருமவ் வளிபோ யுயர்விசும் படையுமவ் விசும்பாங்
கேனைய வாங்கா ரத்திடை யொளிக்கு மாங்கது மகானிடை யெய்து
மானவம் மகான்போ யுயர்பிர கிருதி தன்னிடை யினிதினி னமரும்.

சிவஞானசித்தியார்.

தத்துவ மெண்மூன் றுஞ்சென் றான்மதத் துவத்தொ டுங்கும்
வித்தையி லொடுங்கு மாறுஞ் சிவத்தினி லொடுங்கு மூன்று
நித்ததத் துவமிம் மூன்று மென்பர்க ளிரண்டு நின்ற
சுத்தமாஞ் சிவத்தொ டுங்குந் தோற்றமு மிதுபோ லாகும்.

கந்தபுராணம்.

கடல்விட நுகர்ந்த தொல்லைக் கடவுள்பின் னழிக்குங் காலை
யுடலுயி ரகலம் யாவு மொடுங்கிய விடம தன்றே
சுடலைய தாகு மந்தச் சுடலைகா ணனைய சோதி
நடநவில் கின்ற வெல்லை நாடருந் தகைமைத் தம்மே.

இவைகளன்றிப் பற்பல இடங்களினும் பற்பல ஏதுவாக நடித் தருளுந்தன்மை நூல்களான் உணர்க. ஆகவே இவ்வகைத்தாய லயக்கிரக அநுக்கிரககோல நடனக்காட்சியால் உய்த்துணர நிற்கும் உண்மையாவது, புளியைக் கண்டவர்க்கு வாயில் நீரூறுதல்போல, பெருமானாரது திருநடனக் காட்சியைத் தரிசித்தவர்க்கு ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிதலும், மனவிருள் ஓடலும், ஆனந்தவமுதம் ஊறலு முண்மையாம் என்பதும், அவைகள் பொருந்தப் பெற்றோர் சுத்தாவ த்தையை யடைந்து, புறநிலை அகநிலை என்னுங் கருவிகளோடுங்கூடித் தம்மைக் காண்பதாகிய நின்மல சாக்கிரத்தையும், அகநிலைக்கருவி கள் மாத்திரத்தானே கூடிநின்று தம்மைக் காண்பதாகிய நின்மல சொப்பனத்தையும், அவ்விரு நிலைக்கருவிகளையு நீக்கி மனமொழிக் கெட்டாத தம்மை யறிதலாய நின்மல துரியத்தையும் நீங்கிச் சிவ ஞானவான்களாவார் என்பதும், சிவபெருமான் அவர்களது இருதய மத்தியே சிதம்பர சிற்சபையாகவும், ஆகாசமே அங்கமாகவும், சுழ லுங் காற்றே பெருமூச்சாகவும், பூமியே திருப்பாதங்களாகவும், வடிவு கொண்டு வரதாபயங்கள் விளங்க, வேதமுழக்கஞ் சத்திக்க,

தசவித நாதங்களும் வாத்தியங்களாக ஒலிக்க, நடனஞ் செய்வார் என்பதும், அந்நடனத்தை அவர்கள் ஞானக்கண்ணினாலே உள்ளபடி தரிசித்து, அத்துவித முற்றிருப்பார் என்பதும், அன்றியும் அகமாகிய ஆன்மப் பிரகாசமே ஞானசபை எனவும், அப்பிரகாசத்துள்ளிருக்கும் சோதியே கடவுள் எனவும், அவ்வுள்ளொளியின் அசைவே நடனம் எனவுங்கொண்டு, சிவஞானிகள் திருவருளினாலே மும்மலங்களையும் நீக்கி, ஆன்மபோதம் முடிந்த விடத்திலே உதயமாகும் ஆனந்தமாக்கடலிலே முகந்துகொண் டநுபவிக்கிறதே பெருமானார் திருவருள் வடிவோடு நிருத்தஞ்செய்யும் முறையாம் என்பதும் தெளியக் கிடப்பது காண்க.

திருமந்திரம்.

புளிகண்ட வர்க்குப் புனலூறு மாபோற்
களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாந்
துளிக்குங்கண் ணீருடன் சோருநெஞ் சத்திரு
ளொளிக்குமா னந்த வமுதூறு முள்ளத்தே.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

விளங்கவெண் ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கை தாங்கித்
துளங்குநன் னுதற்கட் டோன்றச் சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக்
களங்கமி லுருவந் தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி
வளர்ந்ததா ளென்ன வுள்ள மன்றென மறையொன் றின்றி.

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வரதமோ டபயக் கைகண்
முறைமையி னோங்க நாத முறசெனக் கறங்க வெங்குங்
குறைவிலா வணநி றைந்து கோதிலா நடனஞ் செய்வான்.

உண்மைவிளக்கம்.

மோனந்த மாமுனிவர் மும்மலத்தை மோசித்துத்
தானந்த மானிடத்தே தங்கியிடு—மானந்த
மொண்டருந்தி நின்றாடல் காணுமருண் மூர்த்தியாய்க்
கொண்டதிரு வம்பலத்தான் கூத்து.

இஃதன்றிச் சிலர், சிவமூர்த்தி, கௌரீபீட சத்திரூப கேடயத்தின்மேல் நின்றகோலமாகவும் உட்கார்ந்த வடிவமாகவும் எழுந்தருளி, அசைவுத் தாண்டவத்தால் ஓங்காரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு பிரமஞானத்தையும், குதிக்கும் நடத்தால் அகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு ஈஸ்வரஞானத்தையும், சாயும் ஆடலால் உகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு சத்திஞானத்தையும், அசைவற்று நிற்பதனால் மகாரவட்டங் குறிக்கப்பட்டு ஆன்மஞானத்தையுங் காட்டி, ஆன்மஞானனுக்

கிரகம், சக்தி ஞானானுக்கிரகம், ஈசுவர ஞானானுக்கிரகம் பிரமஞானானுக்கிரகம் ஆகிய நான்குவித அநுக்கிரகங்களையும் அறிவில் விளங்க உணர்த்தி, சன்மபந்தம், கன்மபந்தம், விருத்தி குணபந்தம், அபிமானபந்தம், அவிவேகபந்தம், தொந்தார்த்தபந்தம் விடயபந்தம், வாசனாபந்தம் முதலாய பந்தசத்தி யகலும்படி துரத்தி, அடியார்களிடத்திலிருந்து பந்தம் யாவையும் பறித்துத் தம்மைப் போலாக்கும் உண்மையை லயக்கிரம அநுக்கிரக கோலத்தாற் காட்டுவர் என்பதும், இதனாலேயே இக்காட்சி பந்தம்பறி எனப் பெயரும் பெறும் எனவுங் கூறுப.

பதினோராநாள் விழா

நடராஜ, தியாகராஜ மூர்த்ததரிசன கோலம்.

பதினோராநாளிலே பஞ்சகிருத்திய ஏகவிஸ்வ விராட்டீஸ்வர நடேசமூர்த்தி கோலமாய் எழுந்தருளி, ஈஸ்வரதத்துவ சர்வ ரகசியத்தையும், தியாகராஜ கோலத்தால் ஆன்மா பிரம ஐக்கியமாகும் முத்தி கோலத்தையுங் காட்டும் என்ப.

இங்ஙனமுள்ள பதினொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்களுள்ளே, முதல் ஐந்துநாள் உற்சவம், தோற்றக்கிரம பஞ்சகிருத்தியம் விளக்கல் காரணமாகவும், பின் ஐந்துநாள் உற்சவம், லயக்கிரம பஞ்சகிருத்திய விளக்கங் காரணமாகவும், இறுதியில் உள்ள ஓர் நாள் உற்சவம் மோக்ஷப்பிராப்தி உணர்த்தல் காரணமாகவுஞ் செய்யப்படும் என்ப.

மற்றைய இருபத்தொருநாட் செய்யப்படும் உற்சவங்களுள்ளே, முற் பதினாறுநாள் உற்சவம் சோடச கலாதரிசன நிமித்தமாகவும், பின் நாலுநாள் உற்சவம் சதுர்தாரக பிரமக்காட்சி நிமித்தமாகவும், இறுதியான ஓர்நாள் உற்சவம் சிவசிவைக்கிய முத்திவிளக்கங் காரணமாகவுஞ்செய்து முத்தியடைந் தின்புற்று வாழ்வார்கள்.

இதுகாறும் நாம் கூறியவாற்றானே, உலகமானது சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தத்துவ முழுமுதற்பொருளாகிய ஓர் பதியை முதலாக உடையது என்பதும், அப்பதியின் உண்மையிலக்கணங்களைக் குறைவர விளக்குவதாய், பரமுத்தியளிப்பதாய், விசேடமாய் ஒளிர்வது "சிவன்" என்னுந் திருநாமம் என்பதும், அது கடவுளுக்கான் தன்மையும், அக்கடவுளாகிய சிவத்தினது திருவடித்தெப்பமே சனனசாகரத்தைக் கடப்பித்து முத்தியென்னும் பேரின்ப நிலைக்

கரையில் உய்க்கும் என்பதும், அத்தெப்பத்தையடையுஞ் சமயம், வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயமாம் என்பதும், அச்சமயம் சரியை முதலாகிய நான்கு மார்க்கங்களைக் காட்டும் என்பதும், அவற்றுள் முன் வழியாய் முத்திக்குச் சாதனமாய் விளங்குவது சரியாமார்க்கம் என்பதும், அதன்புண்ணிய கர்மங்களுள் க்ஷேத்திராலய உற்சவ சேவாதிகளே விசேட சிவதர்மம் என்பதும், அவைகளின் பிரபாவ உண்மைகள் இவை யென்பதும், ஒருவாறு தொகுத்து விளக்கப்பட்டமையால், சிவன், க்ஷேத்திரம், ஆலயம், மகோற்சவாதிகளின் உண்மைப் பிரபாவங்களை உய்த்துணரல் பேரறிவுடையோர் கடனும். இங்ஙனமாக யாவரும் இவ்வுண்மைகளை அறிந்து, மெய்யன்புடனே அவ்வழியினின்றொழுகி, சிவஞானமடையப்பெற்று, அந்தமிலின்பத் தழிவில்வீடான பிறவா முத்தியடைந்து இனிது வாழவும், இந்நூல் நன்னூலாய் இனிதோங்கி நிலவி நிலைக்கவும், சீரருந்துணைத்திருவாய் இருக்கும், அகண்டாகார நித்த வியாபக சர்வாநுக்கிரக பரப்பிரம பரஞ்சோதிப் பிழம்பாகிய சிவகுகப்பெருமானது திவ்விய பேரருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றி நிறைந்தோங்கி
யிலகுசிவன் றாள்வாழ்க வே.

என்னையா ளுடைய கதிரைவேன் முருக
னின்ன டிக்கமலம் வாழியே
மின்னைநே ரிடையவ் வமர குஞ்சரிந
லின்ன லந்திகழு நீன்மெயா
ளன்னமா ருடைய திருவடித் தளிர்கள்
வாழிவாழி மயில் கோழிவேல்
முன்னை யாரருளி னருமை யின்புதவி
முந்திந் நூன்மிகவும் வாழியே.

முற்றிற்று.

